

Khi Thiên Lôi Câu Động Địa Hỏa

Contents

Khi Thiên Lôi Câu Động Địa Hỏa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	19
4. Chương 4	26
5. Chương 5	36
6. Chương 6	45
7. Chương 7	53
8. Chương 8	61

Khi Thiên Lôi Câu Động Địa Hỏa

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, 1×1, quý tộc Tây phương lãnh khốc cuồng ngạo bá đạo công x ôn nhu quật cường xinh đẹp thụ, thụ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-thien-loi-cau-dong-dia-hoa>

1. Chương 1

– Tính để tuần sau nữa mới post, cơ mà hôm qua nghe đc tiếng gọi ai oán của cô Vu, nên Nhật quyết định thả boom trước 1 chương ^O^.

1 chương tròn trĩnh này dành tặng cho cô Tịch Vu.

Thân ái

Italia, nhà ga trung tâm Milan.

Milan (Hilam, tiếng Anh là Hilall) là thành phố phát triển nhất châu Âu, là đô thị đan xen giữa thương nghiệp và văn hóa nghệ thuật. Nơi này nổi tiếng với [Bữa Ăn Tối Cuối Cùng](1) của Leonardo da Vinci cùng với nhà hát opera hàng đầu thế giới La Scala.

Người Milan giàu có, hiền lành, thân thiện với khách thăm quan, giống như Henry James(2) đã từng nói: “Milan là thành phố rất đổi yên bình và cũng chất đầy ý thơ.”

Cho dù Milan bây giờ đã trở mình thành đô thị hiện đại hóa và bận rộn, thì nó vẫn dong đầy ý thơ.

Bên ngoài nhà ga đang mưa, mưa Milan có một loại xinh đẹp dịu dịu, bước chậm rãi ở đầu đường, bất luận là bức tường chạm khắc tinh mỹ hay hoa văn trên thạch điêu đều khiến kẻ khác phải nghỉ chân thưởng thức. So sánh Milan cùng với những thành phố khác của Italia mà nói thì ở đây chẳng có sự tráng lệ của Roma

hay sự hùng vĩ của Florence, nhưng nó lại có một ý vị khác, tựa như hương thơm ngát của hoa Milan, đáng tiếc hiện tại Fran ngay cả ý thơ cũng chẳng có nổi một từ.

Fran đang trú mưa ở nhà ga, buồn chán muốn chết mà đảo mắt nhìn quanh nơi này một vòng, vừa thở dài vừa thầm than hôm nay sao mà xui xẻo thế, không chỉ bị chủ thuê nhà đuổi ra khỏi cửa, còn bị thu giữ hết tất cả gia sản, hiện tại trên người hắn không những chẳng xu dính túi mà còn đói bụng gần chết, muốn đi cầu cứu, kết quả lại gặp mưa to giữa đường, thật là kẻ xui xẻo thì đứng lên cũng bị té đau.

Hắn tùy ý nhìn một vòng, sau đó giật mình mà thấy một người, hắn xác định —— người kia đang quỵến rũ hắn à nha.

Người kia là người châu Á đi? Làn da vàng, mái tóc đen, babyface phi thường tiêu chuẩn khiến người khác không nhìn ra được tuổi tác thực của cậu.

Fran không thể không thừa nhận, đại khái là từ nhỏ tới lớn hắn đã gặp qua nhiều lắm những anh chàng đẹp trai tốt cùng, thế nhưng cậu trai kia thì khác, vóc người cậu cân xứng, làn da trắng hồng, ngũ quan tựa như được nhà điêu khắc thiên tài nào đó tỉ mỉ cẩn thận khắc nên, đường nét rõ ràng, tinh xảo đến không gì sánh kịp.

Điểm chết người là ánh mắt của cậu, giống như mang theo một cái lưỡi câu, câu hồn nhiếp phách từng người từng người đi qua bên mình, hai tay của cậu giơ lên một cái bảng, trên bảng có viết vài chữ. Ngay từ đầu Fran còn tưởng rằng nó là dùng để nhận người thân, thế nhưng, đến gần một ít, mới phát hiện bên trên viết: Tiamo. (Tôi yêu bạn)

Fran không nhịn được cười rộ lên, nghe nói người châu Á tương đối kín đáo, người này quay đầu nhìn lại, cậu ta đang phóng điện với ai nhỉ? Fran tỉ mỉ quan sát, phát hiện mục tiêu của cậu có thể xác định đang nằm ở trên những người phụ nữ trưởng thành, những người đó đều là phụ nữ trí thức mặc Armani hoặc Versace, cậu hận không thể đem ánh mắt phóng điện choáng váng đối phương, hormone nam tính cả người khuếch tán tới cực điểm.

Thật sự có mấy người phụ nữ chịu không nổi mà tới gần cậu, cuối cùng lại không biết tại sao mà họ đều lắc đầu rời đi, lưu lại cậu trai mang vẻ mặt thất vọng tràn trề. Cậu đứng ở đó, người đến người đi như sóng thủy triều, môi dưới bị cắn tới trắng bệch, rừ mắt xuống rồi lại ngẩng mặt lên tiếp tục tươi cười, tiếp tục giơ lên tấm bảng mà phóng điện với người đi đường.

Tuy rằng cuộc sống về đêm của Milan cực kỳ lung linh rực rỡ, nhưng cũng chẳng có ai can đảm mà đứng bán ‘xuân’ ở nhà ga như thế!

Sau khi Fran nhìn chằm chằm khoảng mười mấy phút đồng hồ, rốt cuộc nhìn không được đi tới phía trước, không có biện pháp nha, hắn là người yêu cái đẹp cả Đông lẫn Tây, mà cái người châu Á này chẳng những xinh đẹp mà còn can đảm khiến hắn vô cùng hứng thú.

“Xin chào.” Đi tới phụ cận, Fran nhìn cậu trai, lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Tựa hồ rất giật mình vì có một người đàn ông tới gần, vẻ mặt cậu trai đầy kinh ngạc, chậm rãi buông xuống tấm bảng sau đó lắc đầu.

“Sao thế? Tôi không thể à?”

Cậu trai đem tấm bảng kẹp ở dưới nách, làm một thủ ngữ.

Fran ngẩn ra, qua hai phút mới ngạc nhiên hỏi: “Cậu không biết nói?”

Cậu trai gật đầu.

Fran cuối cùng cũng hiểu vì sao mấy người phụ nữ kia ban đầu thì rất hứng thú nhưng rồi lại buồn bã rời đi.

Người xinh đẹp thế này mà lại câm lại điếc!

“Vậy cậu nghe thấy không?”

Cậu trai lắc đầu.

Fran nhìn không được thờ dài, thương đế à, ngài thực sự là tàn nhẫn, tạo ra một con người xinh đẹp cỡ này mà lại để cho cậu ta thiếu hụt như thế.

“Cậu — đây là có ý gì?” Fran chìa tấm bảng của cậu.

Khuôn mặt của cậu trai biến thành mặt khổ qua, lấy tay ở trên bì các-tông làm ra động tác viết viết, sau đó khoa tay múa chân hỏi Fran có bút hay không.

Fran qua thật lâu mới hiểu được ý của cậu, may là trong túi tiền của hắn còn một cái bút kiếm cơm — bút bi mực nước. Cậu trai vừa cầm lấy bút liền viết: “Đồ đạc bị trộm hết rồi, ví tiền cũng đã đánh mất.”

Fran gật đầu, đáng thương thật nha, lẽ nào trước khi tới Italia, không ai nhắc nhở cậu ấy nhà ga Milan có rất nhiều người Di-gan(3) sao? Những người này chuyên môn ăn cắp của khách du lịch để duy trì cuộc sống!

“Tôi là Nghiêm Liệt, người Trung Quốc, đến Âu Châu du lịch, vừa mới tới Italia thì kết quả là như vậy... U _____.”

“Cậu nhóc đáng thương.” Fran vỗ vỗ bờ vai của cậu: “Tôi là Francesco Savoy, bạn bè tôi gọi tôi là Fran, đương nhiên, cậu cũng có thể gọi như thế.”

Nghiêm Liệt gật đầu.

“Bây giờ cậu làm thế nào?” Fran hỏi.

Cậu lắc đầu, một bộ bất đắc dĩ.

“Theo tôi về nhà nhé?” Nghiêm Liệt ngẩng đầu nhìn hắn, giống như đang nghiên cứu xem hắn có đáng tin hay không, Fran thờ dài buông tay: “Tôi lấy nhân cách đảm bảo, tôi tuyệt đối không phải kẻ lừa đảo đâu.”

Nghiêm Liệt ở trên giấy các-tông viết: “Cần tôi làm gì đền đáp không?”

Fran cười rộ lên: “Muốn đền đáp cái gì ư? Làm bạn bè giúp đỡ nhau là được.”

Nghiêm Liệt đột nhiên nở nụ cười, giống như gió tuyết tan đi, ánh nắng cuộn trào mãnh liệt tuôn ra, Fran nhìn mà sửng sửng sốt sốt, đột nhiên hắn hoài nghi chính mình có thật sự đáng tin cậy như đã nói hay không, hay là dưới đáy lòng thật sự có chút ý đồ khác...

Nghiêm Liệt đem bút trả lại cho Fran, nắm chặt hai tay, Fran lại càng hoảng sợ, còn tưởng rằng cậu nhìn thấu tâm tư của hắn nên muốn đánh hắn, vội vàng lui về phía sau hai bước. Nghiêm Liệt ngẩn ra, thấy Fran sợ đến mặt mũi trắng bệch, cậu lại cười rộ lên, khoe miệng kéo đến tận mang tai, cậu cầm lại bút viết lên trên tờ bì: “Anh bạn!”

Cậu đem hai tay nhẹ nhàng nắm thành quyền, làm động tác làm bạn nhé làm bạn nhé.

Một lần, lại một lần.

Fran cũng nhìn không được nắm lấy tay, cuối cùng thì vươn tay ra nắm lấy tay cậu, kéo cậu đi ra phía ngoài: “Đi, theo tôi về nhà đi, tôi sắp chết đói rồi nè.”

Mưa nhỏ đã tạnh, không khí tươi mát.

Fran nhiệt tình khiến Nghiêm Liệt cảm động, thế nhưng thấy hắn ngay cả tiền đi tàu điện ngầm cũng không có thì hơi khiến cậu dở khóc dở cười. Fran cũng xấu hổ dữ lắm, hắn cào cào mái tóc rối bời của mình, vừa xấu hổ vừa cười giải thích: “Tôi mang cậu về nhà, về nhà thì sẽ có tiền, tin tưởng tôi đi.”

Nghiêm Liệt gật đầu, quyết định cùng hắn cuộc bộ về nhà, kết quả là đi tận nửa giờ mới tới nơi, chân cũng mềm nhũn lại.

Giấy các-tông của Nghiêm Liệt đã sớm không còn chỗ viết, cho nên cậu vẫn luôn trầm mặc, Fran cũng không biết nên nói cái gì, vì thế hai người cứ yên lặng mà đi. Hai người như là bè nước gặp nhau, cứ như vậy đi chung một chỗ, kỳ quái nói không nên lời.

Thật ra trong lòng Nghiêm Liệt cũng không bình tĩnh như bề ngoài cậu thể hiện, cùng một người không quen biết về nhà hắn — trời biết nhà của hắn là cái dạng gì? Cũng khó nói hắn không có hứng thú với đàn ông, nếu như cứng rắn ép cậu lên giường cùng hắn thì làm sao bây giờ? Có đáp ứng hay không nhỉ? Trung

Quốc có câu ngạn ngữ là một văn tiền bức chết anh hùng hảo hán, Nghiêm Liệt cậu cũng chẳng phải anh hùng gì cho cam, không có tiền thì chỉ có bị chết đói. Vì tiền bán mình kỳ thực cũng không có gì sai, bằng không cậu cũng sẽ không nỗ lực dụ dỗ phụ nữ, thế nhưng vì sao cuối cùng mắc câu lại là một người đàn ông cơ chứ?

Nếu như thật muốn lên giường... Rốt cuộc cậu phải làm sao bây giờ?

Trong lòng bàn tay Nghiêm Liệt bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, cước bộ lại vẫn máy móc tiến về phía trước, len lén mà quan sát Fran một chút. Hắn cũng là một thanh niên tuấn tú — vóc người thon gầy, khuôn mặt anh tuấn, tóc quăn màu vàng, trời sinh mang một bộ khí chất cao quý, giống như là một vị kỵ sĩ châu Âu thời trung cổ, có một tia lưỡi nhác, một tia thông dong nhân nhả, nhưng ngôn hành cử chỉ lại mang một tia kích tình, đại khái thì bạch mã hoàng tử trong cảm nhận của đám thiếu nữ ngây thơ cũng không khác hắn là bao đi.

Fran còn có một đôi mắt xanh thẳm, giống bầu trời của bán đảo Apenine, xanh ngắt một màu, như gió trời tự do vậy.

Người có đôi mắt như thế sẽ không phải là lừa đảo hoặc là tội phạm cường bạo đâu nhỉ?

Nghiêm Liệt ở trong lòng nói nhỏ, cầu khẩn chính mình tất cả thuận lợi, dù sao cũng thân lâm hiểm cảnh rồi, đi một bước tính một bước thôi.

Fran đương nhiên cũng hiểu Nghiêm Liệt lo lắng thế nào, ở một đất nước xa lạ gặp bao xui xẻo, đầu tiên là hành lý bị ăn cắp, trong lòng cậu đã khắc ghi một nỗi ám ảnh khiến cậu chẳng dám tin người dân ở đất nước này có bao nhiêu thân thiện hữu hảo, sợ rằng đồng ý đi cùng hắn cũng không phải quyết định quá dễ dàng, hơn nữa, Fran cũng xác thực không phải một người tốt bụng thích quan tâm tới người khác, chỉ có điều... Chỉ có điều cậu trai châu Á này quá xinh đẹp, quá hấp dẫn ánh mắt người khác, vả lại hai người đều gặp xui xẻo như nhau, đáy lòng cũng có một ít đồng cảm cho kẻ cùng cảnh ngộ, một phút xúc động liền đem cậu kéo về nhà.

Ở Italia, những cậu trai xinh đẹp nhiều như sao trời, Fran cũng nói không rõ Nghiêm Liệt rốt cuộc đã hấp dẫn hắn ở điểm nào, cứ như vậy mà lựa chọn cậu để làm việc nghĩa.

Làm bạn bè, cũng không tồi nha.

Có dự định như vậy, Fran bắt đầu mừng thầm, buồn bực vì bị chủ nhà đá ra khỏi cửa đã tan thành mây khói.

Đi từ hướng tây sang hướng bắc, cuối cùng đến một nơi được rừng rậm xanh mướt bao trùm, nơi ấy róc rách nước chảy, là một tòa lâu đài mang hơi thở cổ xưa, bốn phía là chiến hào bao quanh, con đường có thể đi vào chỉ có duy nhất một chiếc cầu treo.

Đi ở trên cầu treo, tim Nghiêm Liệt đập càng thêm kịch liệt, Fran rốt cuộc là hạng người gì? Thoạt nhìn thì hắn khí chất xuất chúng, là quý tộc sao? Nếu như là mafia Italia thì làm sao bây giờ?

Tim, đập thình thịch.

“Lâu đài này tên là Sipher, trước đây là lâu đài của một vị công tước.” Fran cười hướng Nghiêm Liệt giải thích: “Tôi thỉnh thoảng khi nghèo túng cũng sẽ tới đây ở một thời gian.”

Nghèo – túng – thì – đi – tới – lâu – đài – ở?!

Hô hô... Nghiêm Liệt ở dưới đáy lòng gào thét, nếu như cậu có thể giống như Fran thì cậu thật hy vọng chính mình mỗi ngày đều nghèo túng!

Người với người thực sự là bất đồng, đi so mình với người có ngày tức chết!

Đi qua cầu treo, đến cửa lâu đài thì có hai gã bảo vệ, thấy là Fran liền khom lưng thi lễ với hắn, điều này càng chứng minh thân phận của Fran không hề tầm thường.

Trong lâu đài càng đặc biệt xinh đẹp, tinh xảo lung linh, chỉ là mỹ cảnh này lại khiến Nghiêm Liệt thấy kinh hồn táng đảm hơn, xem ra cậu đã trêu chọc phải người khó lường.

Lâu đài được xây dựng ở ven sông, gồm bốn tầng, nước sông trong suốt chảy róc rách qua lâu đài. Tòa nhà trung ương của lâu đài có cổng tròn, có cầu thang dài mà dốc đi thẳng lên lầu hai, lầu ba có ban công hình vòng cung chếch ra phía ngoài, chiều ngang cũng cỡ hơn bốn mét, chiều dài tầm khoảng một mét. Mái hiên bên ngoài được lợp bởi ngói bằng gạch nung, cửa sổ lầu bốn hình mái vòm cong đan xen cùng hoa văn mang đậm phong cách của kiến trúc Italia. Gạch nung cùng tường thạch cao tạo ra kiến trúc mang vẻ tự nhiên của vật liệu xây dựng, ban công chếch ra ngoài, hoa văn viền hoa bên cửa sổ cùng bức tường tạo thành một khối thống nhất.

Nơi bỗng lại yên tĩnh cũng chỉ như thế mà thôi.

Tim Nghiêm Liệt vốn đang đập bang bang, ầy vậy mà mới bước vào cửa lâu đài thôi nó đã hoàn toàn tê liệt rồi, dường như không đập nổi nữa.

Fran đem Nghiêm Liệt an trí ở trong phòng khách, sau đó nói với cậu: “Ở chỗ này chờ tôi nhé, tôi vào trong lấy ít tiền rồi chúng ta cùng rời đi, tôi sợ cậu không thích ứng được với nơi này.”

Nghiêm Liệt vội vã gật đầu, cậu xác thực có chút không thích ứng.

Fran cười cười, xoay người đi vào trong, Nghiêm Liệt muốn đứng lên quan sát bốn phía một chút, rồi như cảm thấy như thế không được lễ phép nên lại ngồi yên chờ đợi ở salon.

Khoảng chừng qua hai phút thì cửa bị đẩy ra, Nghiêm Liệt nghĩ Fran thật đúng là tay chân gọn gàng, cậu đứng lên đón lại ngoài ý muốn phát hiện người đó không phải là Fran.

Người đến là một người đàn ông vừa khôi ngô vừa cao lớn hơn Fran rất nhiều, dù Fran đã cao hơn Nghiêm Liệt nửa cái đầu nhưng người này hẳn phải cao hơn cậu hai cái đầu lận. Anh ta cũng nhìn thấy Nghiêm Liệt, trong ánh mắt hiện lên một tia lạnh lùng, sau đó liền dùng tư thế cao cao tại thượng nhìn từ trên xuống dưới bao quát một lượt, đem cậu từ đầu quan sát đến chân, giống như là đang xem một món đồ cổ nào đó vậy.

Người đàn ông này lạnh lùng nghiêm nghị, phong thái trấn định giống như một vị vương giả, ánh mắt lại lạnh tới đủ để đóng băng đối phương. Loại ánh mắt này khiến Nghiêm Liệt từ đáy lòng cảm thấy không hài lòng, vì vậy cậu cũng nhếch khóe môi, dùng một loại ánh mắt hầu như là khiêu khích nhìn người trước mặt, thế nhưng — anh ta là ai vậy? Fran đâu? Cậu mơ hồ có một loại dự cảm không tốt, Nghiêm Liệt lại ở trong vô thức nắm chặt tay.

“Tên là gì?” Người kia tới gần cậu rồi hỏi.

Nghiêm Liệt lui ra phía sau một bước, tránh được đôi tay người đó vươn ra.

“Tên là gì?” Anh ta hỏi lại một lần nữa, thanh âm càng thêm trầm thấp, tựa hồ mang theo tức giận.

Nghiêm Liệt lắc đầu, lấy thủ ngữ nói cho người kia biết cậu không thể nói.

Người đó ngó ra một hồi, biểu tình này ngược lại cùng Fran khi phát hiện cậu là người cảm có chút giống nhau, Nghiêm Liệt không nhịn được cười khổ, mỗi người đều như vậy, một khi phát hiện chỗ dị thường của cậu thì sẽ dùng ánh mắt quái dị nhìn cậu.

Anh ta đứng lặng ở chỗ cũ, lần thứ hai quan sát cậu từ trên xuống dưới, bỗng nhiên khóe môi nhếch lên, hàm chứa châm biếm mà nói: “Moggi thật đúng là thông minh, ta kêu gã tìm một tên không lắm mồm, vậy là gã tìm ngay một đứa câm, ha!”

Tim Nghiêm Liệt trầm xuống, đây là có ý gì?

Anh ta đi tới trước mặt Nghiêm Liệt, không để ý phản kháng của cậu, nâng cằm cậu lên, nhìn vào đôi mắt như mực của cậu, nói: “Búp bê không biết nói, từ giờ trở đi cậu chính là của tôi.”

Đôi mắt Nghiêm Liệt bắt đầu dấy lên ánh lửa, cậu dùng phần nộ biểu thị phản kháng của mình, nhưng người đàn ông này căn bản ngoảnh mặt làm ngơ, nhẹ nhàng ôm lấy cậu đi về phía cầu thang, lên thẳng lầu ba.

Fran đâu? Cứu cứu tôi với! Thế nhưng, cậu không thể nói, ngay cả thanh âm cũng không thể bật ra, thân thể gầy gò càng vô pháp chống đỡ trước người đàn ông sức lực như dã thú này. Cậu bị ném lên giường, kính

sợ nhìn người như đang muốn xé nát cậu... Fran đã biến mất không thấy rồi, trước mắt chỉ còn lại cái kẻ hung dữ như dã thú.

Anh ta có cơ ngực kiện mỹ, cơ thể rắn chắc, đường cong nơi bờ vai cứ trập trùng như gò núi, cơ bụng nhô ra, hai chân thon dài, vai rộng hông nhỏ, vóc người đẹp như bức tượng điêu khắc tuyệt vời tới chẳng gì sánh nổi.

Ánh mắt của người này khiến Nghiêm Liệt choáng váng, thế nhưng, Nghiêm Liệt vô lực chống lại, lần đầu tiên cậu hận mình như thế, hận bản thân mình ngay cả sức để tức giận cũng chẳng có.

Cho dù đang trong lúc *** bồng bồng, ánh mắt anh ta cũng không có một chút nhiệt ý, nắm lấy cằm Nghiêm Liệt mà nói: “Tuy rằng tôi ưa kích thích nhưng cậu cũng phải biết một vừa hai phải.”

Người đó lại hung hăng ngậm lấy môi cậu, nắm chặt áo cậu, điên cuồng mà cắn xé đôi môi của cậu. Nghiêm Liệt cố chấp không chịu hé miệng, còn anh ta thì mạnh mẽ kéo rách áo của cậu... Ba chiếc cúc hàng đầu bay ra bên ngoài, lặng yên không tiếng động rơi xuống chiếc thảm mềm mại, lộ ra bộ ngực trắng nõn tinh tế của Nghiêm Liệt... Nghiêm Liệt cả kinh, vội vàng nắm chặt lấy hai tay to lớn đang đặt trên ngực mình của người kia, nhân cơ hội này anh ta linh xảo tách ra đôi môi của Nghiêm Liệt, đem lưỡi dò xét đi vào.

Nghiêm Liệt phản kháng trở nên kịch liệt hơn, cậu dùng tay cố sức muốn đẩy người phía trên ra, mà người đó vẫn như cũ ở trong miệng Nghiêm Liệt tàn sát bừa bãi. Bỗng nhiên, một cổ đau đớn cùng máu tanh từ trong miệng truyền đến, anh ta ngẩng mạnh đầu lên, máu tươi tràn ra từ khóe miệng... Nghiêm Liệt nổi giận đùng đùng mà trừng người trước mắt, khóe miệng cũng có vết máu.

Anh ta hung hăng kéo qua mặt của Nghiêm Liệt, sau đó dùng lực tách miệng cậu ra, lực đạo kinh khủng trong tay khiến cậu chẳng thể nào ngậm miệng vào, anh ta cười nhạt đem chiếc lưỡi đầy máu tươi lần thứ hai xâm nhập vào miệng Nghiêm Liệt, cùng cậu — thưởng thức phần máu tanh này. Vốn Nghiêm Liệt vẫn đang phản kháng, bỗng nhiên ý thức được trong miệng tràn đầy máu tươi, cái này là hậu quả do cậu nổi giận cực độ mà hung hăng cắn xuống thứ ở trong miệng mình. Nghiêm Liệt bỗng nhiên bối rối, bởi nếu cứ mặc người này chảy máu như vậy thì... Nghiêm Liệt hoàn toàn đã quên mình đang bị xâm phạm, ngược lại toàn tâm toàn ý bắt đầu lo lắng cho người đàn ông trước mắt.

Cảm giác được người dưới thân đã gãy giữa yếu dần, người đàn ông ngẩng đầu lên tiện đà thấy được lo lắng trong mắt của Nghiêm Liệt. Như là đã quên tình cảnh của chính mình, Nghiêm Liệt lấy tay nhẹ nhàng xoa lên môi người đối diện.

Người phía trên tựa hồ bị động tác của cậu làm cho kinh sợ, ánh mắt yếu ớt mà nhìn cậu, chậm rãi cúi đầu, ở trên đôi môi Nghiêm Liệt nhẹ nhàng hôn lướt qua. Nghiêm Liệt sửng sốt, lúc anh ta còn muốn hôn cậu, Nghiêm Liệt bỗng nhiên lấy tay để ở trước ngực người kia, ngăn cản anh ta nhích lại gần mình.

Người kia hiển nhiên bị cử động này làm nổi nóng lần hai, vì vậy anh ta dùng khí lực toàn thân đem tay của cậu chế trụ, mặc kệ Nghiêm Liệt đau đến cau mày, sau đó tay kia của anh ta lại ở trên người Nghiêm Liệt đi qua đi lại.

“Không! Không nên!” Dưới đáy lòng hò hét như vậy nhưng cũng không cách nào lên tiếng.

Người kia dùng toàn bộ thân thể của mình chặn lại phản kháng của Nghiêm Liệt, sau đó một tay lướt về phía dưới của cậu... Lúc anh ta nắm lấy phân thân Nghiêm Liệt, cậu đã toàn thân cứng ngắc như một khối đá, ngay cả hô hấp cũng trở nên vô lực.

Người đó lại tận lực coi thường sự cứng ngắc của Nghiêm Liệt, xoa nắn phân thân cậu, trên dưới kích thích. Nghiêm Liệt nhanh chóng bị cảm giác quái dị tập kích khắp toàn thân, loại xung động quái dị này khiến cậu muốn chạy trốn, rồi lại càng muốn đem... Cái gì đó phát tiết ra.

Nhìn Nghiêm Liệt vì thống khổ cùng dục vọng mà gò má đỏ ửng lên, nhìn ngực cậu gấp gáp phập phồng, nhìn cậu không muốn phát ra tiếng vang mà cắn chặt môi dưới, người đàn ông kia phảng phất si mê... Môi hướng xuống hạ thân của cậu... Một cổ cảm giác càng ngày càng khó ức chế tập kích lên toàn thân, Nghiêm Liệt buộc chặt thân thể, tựa hồ chỉ cần có một chút thả lỏng thì sẽ có vật gì đó không thể ức chế mà xông tới. Bỗng nhiên, thân thể Nghiêm Liệt cong lên, một cổ cảm giác khó hiểu phát tiết ra, mà lẽ, cũng không tiếng động rơi xuống.

Người kia hôn lên vết nước mắt trên mặt Nghiêm Liệt, sau đó lần thứ hai hôn cậu thật sâu. Vì vừa giải phóng nên thân thể Nghiêm Liệt mềm nhũn đến không có sức lực mà chống lại, chỉ có thể theo bản năng đáp trả. Lúc này, tay anh ta lại cầm lấy bộ căn của cậu. Nghiêm Liệt bị hôn tới vô pháp mở miệng kháng nghị, chỉ có thể liếc nhìn di động thân thể, muốn né ra nhưng lại càng bị ép chặt, không có khả năng thoát đi được.

Thân thể của anh ta cùng cậu không một khe hở mà kề sát bên nhau, Nghiêm Liệt vừa khẽ động đã có vẻ chân chøre cứng còng. Lúc người đó nắm lấy phân thân của cậu, Nghiêm Liệt theo bản năng cảm giác có nguy cơ. Thân thể vốn muốn thoát đi mà động đậy, lại trong lúc vô tình cùng phân thân của người kia sản sinh ra ma sát, mà một cử động kia lại khiêu khích dục vọng vốn có của anh ta... Nghiêm Liệt sợ hãi mà trốn to hai mắt, dự cảm của cậu trở thành sự thật rồi, nhưng, người đàn ông cường bạo không phải Fran!

Dục vọng của hắn đặt kề bên tiểu huyết của cậu, tìm kiếm thời cơ tốt nhất để xâm nhập, Nghiêm Liệt nhắm mắt lại, không, cậu không thể cứ như vậy để người mặc ý chà đạp, không! Không thể!

Cậu dùng ngón tay vụng về viết chữ lên ngực người phía trên.

Người đó ngơ ngẩn, đành chỉ ma sát thân thể, từ phía trên nhìn bao quát cậu.

Thấy một cử động kia có hiệu quả, Nghiêm Liệt chậm rãi thở phào một cái, sau đó cậu tiếp tục viết: “Cho nên, mong anh tôn trọng tôi, cũng như tôn trọng chính anh vậy.”

Người đó hỏi: “Cậu không muốn?”

Nghiêm Liệt lia lia gật đầu.

“Không phải chính cậu nguyện ý tới sao?”

“Hả... Nhưng tôi không biết là phải cùng đàn ông lên giường nha...”

Anh ta dùng loại ánh mắt cực kỳ thận trọng nhìn cậu, cuối cùng lại lộ ra nụ cười mỉa mai: “Cậu là đang lật mềm buộc chặt sao? Có điều, tôi cho cậu biết, tôi không hề thích như thế đâu!”

Nghiêm Liệt thở dài, lại viết lên ngực người đó: “Anh đúng là kẻ tự cho mình là đúng nhất!”

“Vậy cậu nói đi.”

Nên viết thế nào bây giờ. Nghiêm Liệt bắt đắ dĩ mà cười khổ, tại tình trạng hỗn loạn này, cậu đều sắp quên mất chữ Italia viết như thế nào rồi.

“Cậu luôn luôn nói những lời này với người khác sao?” Anh ta cười nhạt, nói “Quên đi, tôi cũng không thích ép buộc.”

Nghiêm Liệt cuối cùng cũng thở ra một hơi.

“Thế nhưng, tôi càng không thích người khác cự tuyệt tôi!”

Con mắt Nghiêm Liệt càng lúc càng trừng lớn, người đàn ông này thiệt quá đỗi kiêu ngạo!

Anh ta lần thứ hai đè cậu xuống, lần này càng thêm cường hãn, tên đã trên dây, hết sức căng thẳng. Nghiêm Liệt tuyệt vọng mà nhắm mắt lại, con mẹ nó, sớm biết rằng bị người đàn ông này ăn tươi thà chọn Fran còn hơn!

Fran đâu nhỉ?

Tên khốn nạn kia, là hắn đem cậu kéo tới đây, hắn là một ma cô đi, chuyên môn bán mỹ niên thiếu cho chủ nhân mấy lâu đài, tên bại hoại này!

Hạ thân Nghiêm Liệt mới vừa cảm thấy một điểm đau đớn thì cửa ‘phanh’ một tiếng bị đập mở, Fran mặt đầy nòn nóng cùng tức giận xông tới, một tay kéo lấy người đàn ông kia, sau đó một quyền đánh ngã người xuống sàn: “Khốn nạn! Cậu ấy là bạn của tôi đấy!” Fran cởi áo khoác của mình phủ thêm cho Nghiêm Liệt, sau đó quỳ chân sau trước mặt cậu rồi nói: “Xin lỗi, là tôi sơ suất quá, quên mất trong nhà còn có một ông anh ác ma.”

Ông anh ác ma? Nghiêm Liệt hiếu kỳ mà quan sát người đàn ông đang chậm rãi đứng dậy từ dưới đất, là anh của Fran thật ư?

“Anh ta gọi là Alessandro, là anh tôi, cũng là một tên cực kỳ khốn nạn!” Lúc Fran nói như thế, vẻ mặt đầy tức giận, lại lo lắng hỏi “Cậu không sao chứ?”

Không có chuyện gì lớn. Nghiêm Liệt lắc đầu.

Fran nhặt lên quần rồi đưa tới cho cậu: “Đi, chúng ta lập tức rời khỏi đây, không bao giờ tới đây nữa!”

Alessandro cười lạnh nói: “Fran, từ lúc nào thì cậu cũng thích đàn ông vậy?”

“Anh cho rằng ai cũng như anh vậy sao? Cậu ấy là bạn của tôi!” Fran nhin không được lần thứ hay vung tay qua, lại bị Alessandro dễ dàng tránh thoát.

“Moggi rốt cuộc đang làm cái gì? Sao lại đem bạn của cậu mang tới?”

“Moggi? Anh cho là —” Fran quay đầu lại nhìn Nghiêm Liệt, đột nhiên hiểu được, “Anh cho rằng Nghiêm Liệt là thằng trai gọi do Moggi dẫn tới sao? Anh có lầm hay không đấy! Cậu ấy là do tôi mang tới!”

Alessandro ngơ ngẩn, đúng lúc này, một người đàn ông tầm ba mươi mấy tuổi vận đồ đen đi tới, nhẹ nhàng gõ rồi hé mở cửa: “Thưa ngài.”

“Moggi, giờ mới tới sao?”

“Dạ, Eder cũng đã đến, ngài tới coi xem thế nào?” Một thiếu niên thanh tú đứng phía sau gã Moggi, hiển nhiên — đó mới là trai gọi.

Trời ạ!

Alessandro nhìn Nghiêm Liệt nói: “Xin lỗi.”

Nghiêm Liệt lắc đầu, cười khổ. Vận may thực sự đã rời bỏ cậu rồi sao? Cư nhiên lại gặp cái chuyện chẳng hiểu ra sao này!

“Nếu như cậu có yêu cầu gì, tôi có thể đáp ứng cậu, coi như là quà xin lỗi.” Alessandro nghiêm túc mà nói.

Nghiêm Liệt nhìn hẩn, bỗng nhiên cười rộ lên, đưa tay ở trên ngực hẩn viết xuống: “Năm mươi triệu Euro.”

Người đàn ông vận đồ đen cùng thiếu niên kia hít một ngụm khí lạnh. Fran cũng ngơ ngẩn, Nghiêm Liệt thật là sư tử há miệng rộng à nha!

Alessandro lại cười rộ lên: “Thật sự muốn sao?”

Nghiêm Liệt lần thứ hai lắc đầu: “Nói đùa đấy thôi. Nếu như thực sự muốn xin lỗi, vậy mời tôi ăn một bữa cơm đi, cả ngày nay tôi chẳng được ăn cái gì cả.”

Ánh mắt sâu thẳm của Alessandro nhìn cậu chăm chú, sau đó nói với Moggi: “Phân phó đầu bếp, làm món ăn tốt nhất.”

Moggi đi xuống phía dưới, lại bị Nghiêm Liệt ngăn lại: “Không cần đâu, tôi thích đồ ăn Trung Quốc, tôi có thể tự mình đi làm không? Đương nhiên, nếu như các anh có hứng thú, tôi sẽ làm thêm mấy phần nữa.”

Fran kinh ngạc hỏi: “Cậu biết làm cơm à?”

Nghiêm Liệt chớp mắt nhìn hẩn mấy cái.

Alessandro cuối cùng gật đầu đáp ứng.

Nửa giờ sau, ở dưới sự trợ giúp của đầu bếp, món ăn Trung Quốc của Nghiêm Liệt được đặt lên đĩa. Hai anh em Fran được mời ngồi xuống ăn cùng.

Đây là thức ăn Trung Quốc rất đời bình thường, cháo gạo đơn giản, bánh nướng thơm mềm, mì xào vàng óng ánh, bánh phở trắng trong.

Nghiêm Liệt còn muốn đựng đồ ăn trong một cái chén: Chén có chữ.

“Tên của mấy món ăn này phi thường thích hợp với anh đấy.” Cậu viết cho Alessandro xem.

“Thế sao?”

“Tôi biết nha, đồ ăn Trung Quốc đều có những cái tên rất tuyệt vời, thế nhưng, những món ăn bình thường như thế này sẽ gọi là gì nhỉ?” Fran cũng hiểu kỳ.

“Kim chi ngọc diệp.” Nghiêm Liệt viết.

Anh em Fran cái hiểu cái không.

“Ở Trung Quốc của chúng tôi, con cháu cùng phi tần hoàng gia đều gọi là kim chi ngọc diệp, bọn họ sống an nhàn sung sướng, ngũ cốc chẳng phân biệt được, đương nhiên càng không thể hiểu được khó khăn nhân gian, cho rằng toàn bộ mọi người trên thế giới này đều sống rất đổi vui vẻ hạnh phúc. Thuận theo họ thì sung sướng, nghịch với họ thì vong mạng, họ muốn làm gì thì làm, sẽ không đi quan tâm người khác suy nghĩ cái gì, bọn họ không thích cái gì đi ngược lại họ, hơn nữa còn bạo ngược.”

“Cậu lấy nó để chê cười tôi đấy à?” Alessandro lập tức hiểu ý của cậu.

Nghiêm Liệt cười cười, viết: “Tôi chỉ vì mình cảm thấy bị ai, thân là đàn ông lại ngay cả chính mình đều bảo hộ không được. Fran, chúng ta có thể đi rồi chứ?”

“Được! Lập tức đi thôi!”

“Chờ một chút!” Chờ bọn họ sắp đi tới cửa, Alessandro tiến lên kéo Nghiêm Liệt lại, “Còn chưa nói cho tôi biết, cậu tên gì?”

Anh ta xòe tay ra, ý bảo Nghiêm Liệt viết ở trên đấy.

Nghiêm Liệt lại nở nụ cười, chậm rãi ở trên mặt bìa viết xuống: “Cần gì chứ.”

Ánh mắt Alessandro nhìn cậu sáng ngời, anh nói: “Nhớ nhé, tôi là Alessandro Savoy, sau này, cậu có thể gọi tôi là Sandro.”

Chú thích

1. Bữa ăn tối cuối cùng (tiếng Ý: Il Cenacolo hay L'Ultima Cena) là bức bích họa nổi tiếng của danh họa Leonardo da Vinci. Tác phẩm được sáng tác vào khoảng năm 1495 đến 1498. Bức bích họa miêu tả trai phòng của Tu viện Santa Maria ở thành phố Milano.

Theo các sách phúc âm, bữa ăn tối cuối cùng là bữa ăn sau cùng Chúa Giê-xu chia sẻ với các môn đồ trước khi ngài chết.

Bức tranh của Vinci mô tả lại một chương trong sách trong Kinh Thánh rằng: Judas — một trong số các môn đệ của Chúa Giêsu — tố giác với nhà cầm quyền La Mã để bán đứng người thầy của mình đổi lấy 30 thỏi bạc. Ở bữa ăn tối cuối cùng, Chúa Jesus (ở chính giữa bức tranh), đang nói với các môn đồ: “Trong các người có kẻ muốn bán rẻ ta”.

2. Henry James (15 tháng 4, 1843 – 28 tháng 2, 1916) là tác giả và nhà phê bình văn học Mỹ, là con trai của Henry James Sr. và anh trai của nhà triết học và nhà tâm lý học William James.

Ông sống phần nhiều cuộc đời ở châu Âu và trở thành là một công dân Anh không lâu trước khi chết.

Ông được biết chủ yếu với những cuốn tiểu thuyết, những truyện ngắn mới lạ dựa trên những chủ đề về ý thức.

James đóng góp đáng kể vào phê bình tiểu thuyết những điều hư cấu, đặc biệt ông nhấn mạnh cho tự do nhất có thể được trong việc trình bày tầm nhìn ra thế giới.

3. Người Di-gan (Gypsy) (còn gọi là Gitan, Romani hay Tzigane) là dân tộc sống lang thang, nghèo đói trên khắp các nẻo đường của Châu Âu.

2. Chương 2

Sau cơn mưa phùn, thành phố Milan càng thêm trong lành tới mê người, ngay cả người đi trên phố cũng đẹp để tựa một bài thơ.

Nghiêm Liệt cùng Fran lại đi lên đường lớn, trong túi tiền vẫn rỗng tuếch như cũ.

Fran nhìn mấy cô gái thướt tha yêu kiều đi ở phía trước, liếc mình nuốt miếng nước bọt, quay đầu nhìn Nghiêm Liệt nói: “Cậu xem, cô ấy đi giày da đấy, có thể đổi lấy bao nhiêu cái bánh Pizza nhỉ!”

Nghiêm Liệt cười cười, cái bụng cũng thì thầm kêu liên tục, cậu dùng cái bảng viết chữ mới vừa mang ra từ lâu đài, để đáp lại Fran: “Tiền của anh đâu? Chẳng phải anh là công tử của gia tộc Savoy sao?”

Fran cau có nhíu mày, tiếp tục cào cào mái tóc đã mất trật tự của mình: “Hôm nay anh ta không thèm đặt tiền vào trong hộp nữ trang của tôi.”

Nghiêm Liệt vẽ mặt kinh ngạc: “Có ý gì? Anh ta là chỉ...?”

“Chính là ác ma Sandro, còn có ai nữa chứ!” Fran hung hăng mà đá một cước lên mặt đường nhẵn thín, kết quả chính mình đau đến nghiêng răng, hấn ôm chân nhảy loạn.

Nghiêm Liệt cười rộ lên: “Quan hệ giữa anh cùng anh ta không tốt à?”

“Đâu chỉ không tốt. Ai, nói thế nào với cậu bây giờ nhỉ... Rất phức tạp.” Fran lần thứ hai cào cào tóc mình.

Nghiêm Liệt lý giải mà gật đầu, cũng không hỏi hấn tiếp nữa.

Fran lại nhịn không được, rõ ràng hấn đang chờ Nghiêm Liệt tiếp tục truy vấn, như vậy hấn sẽ có thể tổ khổ một phen, nhưng — cậu cứ nhiên không lên tiếng nữa.

Fran âm ức không nhịn được tự bộc lộ nội tình: “Kỳ thực, chúng tôi không phải anh em cùng mẹ, mẹ tôi mới là người được cưới hỏi đằng hoàng, cậu hiểu không? Nhưng cũng bởi vì tôi sinh muộn hơn Sandro nửa năm, cho nên anh ta đoạt đi hết yêu thích cùng tín nhiệm của ông nội tôi, mẹ của tôi lại mất từ sớm, hiện tại cai quản gia đình đó chính là mẹ của Sandro, cho nên... Tôi không thích cái nhà ấy.”

Nghiêm Liệt kéo tay hấn, lẳng lặng mà nhìn hấn, sau đó cho hấn một cái thủ ngữ kỳ quái, cuối cùng thậm chí hướng hấn cúi chào. (phụ chú: Ngôn ngữ mà Nghiêm Liệt muốn nói chính là: Dừng cảm.) Fran thấy mà trợn mắt há mồm, bộ dáng kia của cậu không giống như đang thương hại hấn, nhưng lại không biết rốt cuộc có ý gì, hấn vò đầu bứt tai mà hỏi: “Là có ý gì?”

Nghiêm Liệt viết chữ trên bảng: “Tự đoán đi.”

“Tôi nào đoán được nha!” Fran trái lo phải nghĩ, chính là nghĩ không ra, thấy trong ánh mắt Nghiêm Liệt có tươi cười giảo hoạt, hấn không nhịn được ai thán: “Tôi vốn là thương cảm cậu, hiện tại đảo lại là cậu thương cảm tôi rồi.”

Đôi mắt thâm thúy của Nghiêm Liệt khẽ lướt qua ánh sáng âm đạm, lập tức cậu lại mỉm cười, kéo tay Fran đi về phía trước.

Fran nói: “Tuy rằng tôi không thích, còn trốn nhà đi sống một mình, nhưng trên thực tế tôi vẫn phải dựa vào cái nhà ấy, bởi tôi không có bản lĩnh kiếm tiền.” Hấn lại cúi đầu, vừa đá hòn đá nhỏ vừa bước đi, tâm tình giống như một cậu bé con khi mắc sai lầm. Mà Nghiêm Liệt thì phải nhìn chăm chăm vào môi của hấn, bằng không căn bản không biết hấn đang đứng bên cạnh lắm bầm lầy bầu cái gì.

“Ông nội lại như bị ma xui quỷ khiến đem Sandro thành người giám hộ của tôi, cậu có biết tôi tức giận cỡ nào không? Ông nội tôi vẫn còn sống, tôi cũng vẫn còn rất nhiều bậc cha chú khác, hơn nữa, anh ta cũng chỉ lớn hơn tôi có nửa năm mà thôi, dựa vào cái gì anh ta lại thành người giám hộ của tôi?!” Lúc nói như thế, Fran nắm chặt nắm tay, một bộ muốn đánh nhau.

Nghiêm Liệt tựa hồ cảm thấy rất là thú vị, càng thêm chuyên tâm mà nhìn hấn kể câu chuyện xưa cũ.

“Lý tưởng của tôi là trở thành họa sĩ vĩ đại như Raphael(1), cậu biết không?” Nói tới chuyện này, con mắt Fran bắt đầu tỏa sáng, “Lý tưởng của tôi là trở thành họa sĩ, thế nhưng tôi lại không nuôi sống nổi chính mình.”

“Con đường làm nghệ thuật đều gian nan mà.” Nghiêm Liệt viết.

Fran cảm động đến rơi nước mắt mà cầm tay cậu, ra vẻ hạnh phúc vì rốt cục gặp được tri âm, cuối cùng chợt nhớ tới mà hỏi: “Có điều, cậu biết Raphael là ai chứ?”

Nghiêm Liệt mỉm cười: “Là một trong ba họa sĩ vĩ đại của trường phái Phục Hưng, hai vị còn lại là Da Vinci và Michel Angelo, tranh của ông ấy không có nhiều kiếm tìm khám phá, xây dựng nhiều quy tắc và phát minh như phép phối cảnh trong hội họa của Da Vinci, cũng không có bi thương nhưng hùng tráng của Michel Angelo, bọn họ đều truy cầu vẻ đẹp nhưng biểu đạt lại khác nhau.”

Thoáng suy tư một chút rồi Nghiêm Liệt mới hạ lời bình cuối cùng về Raphael: “Thế nhưng ông ấy rất thông minh, phi thường thông minh.”

Fran gật đầu: “Liệt, cậu mới là thông minh.”

Nghiêm Liệt tựa hồ lấy làm kinh hãi, chợt cười rộ lên, cũng không viết cái gì nữa.

“Có lẽ tôi không có thông minh như Raphael, cho nên cũng không có bản lĩnh của ông ấy, vậy nên tranh tôi vẽ chẳng kiếm nổi một xu nào, trái lại còn bị bạn gái trước đây cầm đi nhóm lửa trong lò sưởi.”

Nghiêm Liệt cười to: “Trước đây khi Socrates(2) đang giảng về triết học, vợ của ông ta vốn đang chửi như tát nước thì sau đó lại quay đầu hát cho ông ta một bát nước tắm, Socrates vẫn còn nói: Ai nha, đây là điều tự nhiên thôi mà, sau khi sấm rền sét đánh thì chính là mưa to tầm tã. So với Socrates, anh còn hạnh phúc chán.”

“Tốc độ viết chữ của cậu nhanh thật.” Fran kinh ngạc mà nói.

“Thói quen rồi. Bởi vì tôi cũng cần cùng người khác nói chuyện mà.”

“Hai chúng ta thực sự là đồng bệnh tương liên.” Fran ôm lấy bờ vai của cậu, thương cảm hề hề mà nói, khi tiếp xúc như vậy, bụng của hắn cũng không chịu thua kém mà kêu rột rột, tuy rằng biết Nghiêm Liệt nghe không được, nhưng hắn vẫn đỏ mặt.

“Được rồi, tiếng Italia của cậu sao tốt như thế? Thậm chí còn có thể xem hiểu được khẩu ngữ?” Đây mới là điều Fran hiếu kỳ nhất.

Nghiêm Liệt cười cười: “Bà ngoại của tôi là người Italia, mà ông ngoại của tôi cũng là giáo sư tiếng Italia trong trường đại học, bình thường bọn họ ở nhà cũng dùng tiếng Italia nói chuyện với nhau, tôi lớn lên trong vòng tay của họ.”

Fran gật đầu, lập tức lại hỏi: “Ba mẹ cậu đâu?”

“Đã mất vì tai nạn khi tôi còn rất nhỏ.”

“A... Liệt đáng thương quá!” Fran ôm chặt cậu lần thứ hai, Nghiêm Liệt vẫn mỉm cười như cũ.

“Chúng ta thực sự đều rất đáng thương. Bây giờ chuyện ăn no mới là lớn nhất, bình thường khi tôi không có tiền đều quay về lâu đài, ở trong phòng ngủ của tôi có một hộp nữ trang, Sandro sẽ định kỳ đặt ở bên trong đó một ít tiền.” Fran chán nản nói “Anh ta keo kiệt muốn chết, mỗi lần chỉ cho tôi năm mươi ngàn Euro, quỹ hẹp hòi!”

“Năm mươi ngàn đấy nha!” Nghiêm Liệt trừng mắt rất lớn, “Anh có thể sử dụng trong bao lâu?”

“Xem tình huống thì mới biết được, ít là vài ngày nhiều là hơn mười ngày gì đó, rất khó kiên trì được một tháng. Cậu cũng biết mà, cảm dỗ ở Milan nhiều lắm, mỹ nhân cũng nhiều, mua cho mấy cô ấy vài cái túi là cũng mất rất nhiều tiền rồi.” Fran thở dài, ai, vì sao mỹ nhân như ngọc lại tiêu tiền như nước vậy nhỉ?

Nghiêm Liệt nhìn thẳng Fran thật lâu, rốt cục lắc đầu, người này thật đúng là một tên ăn chơi trác táng!

“Thế nhưng lần này Sandro không để tiền ở bên trong, hại tôi tìm hơn nửa ngày, khiến cậu suýt nữa thì bị xơi tái.” Fran lần thứ hai thở dài.

“Hiện tại, chúng ta làm sao bây giờ?” Nghiêm Liệt hỏi.

Fran gãi đầu: “Chỉ có thể về lại lâu đài thôi.”

Nghiêm Liệt dùng sức lắc đầu.

“Cậu xấu hổ sao? Không sao đâu mà, đó đều do anh tôi hiểu lầm, sau này anh ta sẽ không làm gì cậu đâu.” Fran rất nghiêm túc mà nói.

Nghiêm Liệt cau mày, sao cậu cứ cảm thấy không tốt, đối với Alessandro kia, cậu luôn luôn có cảm giác kỳ quái, cái loại cảm giác này rốt cuộc là cái gì, cậu lại hình dung không được, chỉ là không muốn gặp lại người đó.

“Fran, không nên không có khí khái như thế.” Nghiêm Liệt viết.

Fran rất là hoang mang nghiêng đầu: “Tôi đã đủ có khí khái rồi mà.”

“Chúng ta có thể nghĩ biện pháp khác.”

“Có biện pháp nào nữa sao?”

“Này, có nơi nào tuyển nhân viên không? Tôi có thể đi làm, đến lúc đó thì sẽ tốt hơn nhiều, không trả công cũng được, miễn là có ăn có chỗ ở là được rồi.”

“Nào có chỗ như vậy!” Fran tiếp tục đá đá hòn đá nhỏ dưới chân mình, hấn dù sao cũng là thiên tài hội họa không nhiễm khói lửa nhân gian, sao có thể chịu được chuyện đi làm kẻ làm công dưới tay người khác!

“Nếu không như vậy đi, hôm nay chúng ta tới nhà bạn gái của tôi – Samantha trước nhé, ở chỗ cô nàng lấp đầy bụng đã rồi tính, cậu xem, trời tối rồi kia.” Fran mới không muốn bản thân chịu khổ cực.

Nghiêm Liệt cũng chỉ có thể gật đầu.

Nhà của Samantha nằm ở trong khu căn hộ cao cấp xa hoa.

Lúc Fran gõ cửa, cô nàng đang bận trang điểm cùng chọn trang phục, cái váy lễ hội ngắn cũn cỡn làm cho bộ ngực cô nàng như quả khí cầu sắp nổ tung, tóc dài màu vàng được vấn lên đỉnh đầu, thả buông một lọn tóc xuống dưới, còn cài một bông hồng đỏ rực nghiêng nghiêng nơi mái đầu. Cô nàng gợi cảm như một quả boom nổ chậm.

“Hi!” Fran cười meo meo nhìn cô nàng chào hỏi, đưa tay ôm rồi lại hôn nhẹ lên môi cô nàng, “Cưng à, anh nhớ em chết mất.”

Samantha cũng hôn lên mặt Fran một cái, nhưng cũng chỉ là qua loa có lệ: “Sao lại đột nhiên nhớ tới em vậy? Vị này là...?”

“Là bạn của anh đó, Nghiêm Liệt. Liệt, đây là bạn gái trước của tôi, cô ấy tên là Samantha, bây giờ là cô bạn gái tốt nhất.” Fran cười meo meo mà nói.

Samantha bỏ qua Fran, rất nhiệt tình mà ôm cậu trai phương Đông xinh đẹp tuyệt luân trước mắt: “Hi, rất hân hạnh được biết cậu.”

Nghiêm Liệt cũng hôn trả lại cô nàng, Fran cũng chạy tới đây.

“Cậu ấy không thể nói chuyện được đâu, nếu em muốn dễ ngon dễ ngọt cậu ấy cái gì thì phải nhìn vào mắt cậu ấy mà nói.” Fran biết tính cách của cô nàng này, một cô nàng mê trai đúng chuẩn, cho nên phải đưa ra kiến nghị trước.

“Ôi! Đáng tiếc quá đi mất!” Samantha rất giật mình, đang muốn dùng đồ dành an ủi đầy thương xót mà cũng rất đối diện với Nghiêm Liệt thì một người đàn ông cao lớn gần như trần truồng đi từ phòng tắm đi ra, kéo chặt cô nàng vào ***g ngực.

Fran nhìn người đàn ông, con mắt hầu như muốn lồi ra: “Mantha, chúng ta mới biệt ly hôm qua mà hôm nay em đã —” không sai, chủ nhà đã hất ra khỏi cửa chính là tiểu thư Samantha đây.

Samantha cười cười dựa vào ngực người đàn ông kia: “Anh ấy là đại thiếu gia của gia tộc Giovanni đó nha, các anh phải khách khí một chút đó.”

Người đàn ông đó rất cao lớn, vóc người cường tráng như gấu, khuôn mặt không thể nói là quá anh tuấn, nhưng rất đủ tiêu chuẩn – tiêu chuẩn về một anh chàng lạnh lùng đúng chất Italia. Đương nhiên, nếu như sau lưng gã có thêm một tập đoàn tài chính thì có thể gã sẽ biến thành người đàn ông đẹp trai quyến rũ nhất Italia. Bởi vì đẹp trai hay quyến rũ đều cần có tiền làm lợi thế.

“Giorgione Giovanni, xin chào.” Người đàn ông rất hào phóng mà vươn tay, Fran lại làm như không thấy, Nghiêm Liệt đành thay hân nắm lấy, tay cậu lại bị gã nắm lấy, không chịu buông ra.

Giorgione cúi đầu, kinh ngạc mà nhìn những ngón tay nhỏ bé trong lòng bàn tay mình, mu bàn tay cùng bàn tay đều rất mềm mại trơn nhẵn, ngón tay thon dài tinh tế, linh động giống như chú nai bé nhỏ nhanh nhẹn, móng tay được cắt tỉa gọn gàng sạch sẽ, bàn tay mang theo màu trắng hồng cùng xanh nhạt rất tự nhiên, ưu mỹ như khúc dương cầm của Chopin, mang theo mỹ cảm của tiếng suối chảy róc rách.

Một đôi tay hoàn mỹ như chủ nhân của nó.

Nghiêm Liệt giật mình nhìn gã, muốn đem tay của mình rút về nhưng lực của cậu không lớn bằng đối phương, cậu quay đầu nhìn Fran xin giúp đỡ, Fran đạp một chân lên trên cổ chân gã khiến gã kia đau đến nhảy dựng lên, Fran hừ hừ cười nhạt: “Đừng có chủ ý động tới bạn tôi! Bằng không tôi sẽ làm thịt anh đấy!”

Khuôn mặt Samantha đầy nghiêm túc, cũng không biết là cảm giác gì, nhưng đây là lần đầu tiên cô nàng thấy Giorgione ngưng mắt nhìn một người đàn ông lâu như vậy! Dù không muốn thừa nhận cũng không được, cậu trai phương Đông này xác thực xinh đẹp hơn cả con gái Italia, như thế thì sẽ nguy hiểm tới con đường tiền tài của cô nàng, Samantha nghĩ, hẳn phải cẩn thận hơn.

Fran nói: “Mantha à, có đồ ăn hay không? Chúng tôi đói bụng lắm!”

Samantha quét mắt nhìn hân một cái: “Không, chúng tôi đang chuẩn bị đi dự dạ tiệc, gia tộc Giovanni đang tổ chức lễ hội Latin Carnival(3).”

Có thể trở thành khách mời của gia tộc Giovanni, thì đó như là một loại vinh dự, mà hôm nay, Samantha có thể lấy tư cách là bạn gái của Giorgione đến dự thì nhất định cô sẽ trở thành đầu đề tin tức của Milan ngay trong ngày mai, báo chí ngày mai sẽ đều ca ngợi vẻ đẹp của cô nàng.

Fran bĩu môi.

Giorgione lại mỉm cười nói: “Có thể mời hai vị tham gia không?”

Fran hỏi: “Thực sự?”

“Đương nhiên, đây là vinh hạnh của nhà Giovanni.” Giorgione vừa nói, vừa cấp tốc ở trên người Nghiêm Liệt quét một cái.

Fran hỏi Nghiêm Liệt: “Cậu nghĩ sao? Nếu tới đó thì nhất định sẽ có nhiều thức ăn ngon à nha, hơn nữa không hạn chế số lượng, muốn ăn bao nhiêu đều tùy thích.”

Nghiêm Liệt nhìn Fran mà không biết nên khóc hay cười, thật không biết hân lớn lên như thế nào, đây thật là công tử cao quý lớn lên trong lâu đài sao? Sao mà cậu lại thấy hân còn tham ăn hơn cả người ăn xin đói khát trên đường, chỉ cần nơi nào có đồ ăn ngon là có thể hấp dẫn được hân.

Thế nhưng, tình huống trước mắt không cho phép cậu có thể nghĩ gì khác nên chỉ có gật đầu. Sau đó nhóm bốn người đi tới hội trường.

Nhà Giovanni dành một công viên làm khu tổ chức lễ hội, như thế họ sẽ chứa được nhiều khách mời hơn mà cũng có thể cho du khách xem cùng, gia tộc Giovanni to lớn nên đương nhiên chuyện này là điều tất nhiên.

Tiết trời vừa sang tháng bảy, là dịp tổ chức lễ hội sôi động cùng nồng nhiệt của mùa hè, đương nhiên nó cũng đúng với những nền văn hóa phi La tinh.

Trước khi lễ hội Latin Carnival tới đất nước này, Italia đối với người châu Mỹ Latin mà nói thì vẫn là một nơi đầy thần bí cùng ngập tràn những câu chuyện huyền thoại. Ngay lúc đó chủ nhân gia tộc Giovanni đột nhiên nghĩ rằng, không bằng gia tộc họ tổ chức một lễ hội Carnival nhỏ ở Milan, âm nhạc, đồ ăn cùng thủ công mỹ nghệ tinh xảo... vân vân và vân vân... lại có thể phát triển thương mại.

Lễ hội Latin Carnival này được tổ chức vài lần thì nó trở thành nét đặc sắc của Milan, đương nhiên, mỗi năm vào lúc này, gia tộc Giovanni cũng đặc biệt vinh quang.

Hoạt động năm nay càng thêm nhiều hơn năm trước, nào là lễ hội âm nhạc, triển lãm văn hóa, điện ảnh, sách hay, triển lãm thông tin du lịch, nhà hàng ẩm thực truyền thống, khiêu vũ và vân vân. Người tham gia rất nhiều, thế nhưng người được chính thức làm khách mời của gia tộc Giovanni thì rất ít, bọn họ là quý khách, hưởng thụ tất cả đãi ngộ đặc biệt, chỗ ngồi xem âm nhạc là tốt nhất, trong triển lãm văn hóa có thể trực tiếp cùng văn nhân tiếp xúc giao lưu. Chỉ có điều, Fran cùng Nghiêm Liệt không có bất luận cái nhả hứng gì để mà thưởng thức những hoạt động văn hóa nghệ thuật đầy mãnh liệt cùng sôi động của văn hóa Latin, sau khi hỏi qua Samantha, bọn họ chạy thẳng tới khu văn hóa ẩm thực.

Bởi vì Fran rất xem thường mấy cái hoạt động rầm rầm rộ rộ này, cho nên tuy rằng sinh ra ở thành phố Milan nhưng đây cũng là lần đầu tiên hắn tham gia lễ hội Carnival như thế này, đương nhiên, hiện tại chuyện quan trọng cùng đáng quan tâm nhất của hắn là – đồ ăn ngon.

Ở trong này có bảy khu văn hóa ẩm thực, bao gồm Mexico, Argentina và Cu Ba. Ngoài ra còn có bốn cửa hàng ăn nhẹ khác, gồm cửa hàng kem, quán cafe, cửa hàng bánh ngọt, Fran túm Nghiêm Liệt đi tới đi lui, cuối cùng vẫn chọn đi vào một nhà hàng chính gốc Italia.

Mới vừa ngồi xuống, quản lý nhà hàng liền đi tới, phi thường nhiệt tình hỏi: “Xin hỏi hai vị muốn ăn gì?”

“Mì ống! Tôi muốn ba phần!” Fran nói.

Quản lý có chút kinh ngạc, lại hỏi Nghiêm Liệt, Nghiêm Liệt viết chữ lên trên bảng: “Xin hỏi có cơm rang trứng không?”

Quản lý đã có dấu hiệu muốn ngắt, ông lấy một cái khăn mùi xoa từ trong cái túi tây trang ra để lau mồ hôi: “Hai vị có dùng thêm một bàn tiệc không? A, không cần phải lo lắng vấn đề chi phí, đây là nhà hàng đặc biệt dùng để thiết đãi khách quý. Vừa nãy cậu Giorgione đã phân phó qua rồi.”

Fran gật đầu: “Thì ra là thế, vậy bưng ra một bàn tiệc đi, ê ê ê, phải tốt nhất đó nha, còn có, thêm một chai rượu vang năm 1885.”

Quản lý cong lưng lau mồ hôi rồi đi.

Nghiêm Liệt cười viết: “Giorgione cũng thực nhiệt tình.”

“Ai biết hắn đang đánh chủ ý quỷ quái gì, tôi phải nói cho cậu biết trước nha, ở Milan có rất nhiều người đàn ông thích đồng giới, cậu phải cẩn thận, đặc biệt là quý tộc, bọn họ thích nhất cái loại thanh tú mà trong sáng như cậu đấy.”

Tươi cười của Nghiêm Liệt cứng lại, cuối cùng mới cẩn thận dè dặt mà viết: “Anh thì sao?”

“Cái gì?” Fran lúc đầu còn chưa rõ lắm.

“Anh thích đàn ông không?”

Fran giận dữ: “Tôi ngay cả phụ nữ còn nuôi không được, sao có thể đi trêu chọc đàn ông cơ chứ?”

Nghiêm Liệt lắc đầu. Trong lòng cậu lại nghĩ như thế này, nếu như hắn có đủ năng lực thì sẽ đi trêu chọc đàn ông sao? Là boom tiềm ẩn nha, sau này phải cẩn thận hắn ta một chút.

Ăn cơm xong, Giorgione xuất hiện ở trước mặt bọn họ, đương nhiên, bên cạnh gã còn có Samantha.

Giorgione nói: “Hai vị có hứng thú đi tham gia vũ hội không?”

Fran có chút nóng lòng muốn thử, bởi vì ở trên vũ hội là dễ quyến rũ phụ nữ nhất, đặc biệt là phụ nữ có tiền, hẳn hiện tại đặc biệt cần tiền tài đi cùng phụ nữ tới an ủi nha!

Nghiêm Liệt không nghe được âm nhạc, đương nhiên cũng không biết khiêu vũ, thế nhưng thấy Fran hưng phấn như mèo vờn chuột thì liền gật đầu.

Fran rất nhanh thì tìm được mục tiêu rồi, cùng một phụ nữ thướt tha tuổi chừng ba mươi mấy đi xuống sàn nhảy, nhảy điệu Tango đầy nóng bỏng.

Ánh mắt Giorgione vẫn luôn đặt ở trên người Nghiêm Liệt, nhưng không thể không mời Samantha khiêu vũ, thoạt nhìn mặt gã thật khổ sở.

Nghiêm Liệt chọn một góc yên lặng trong dạ tiệc, bưng ly rượu cocktail chậm rãi thưởng thức. Trước hôm nay, cậu chỉ là một người bình thường ở Trung Quốc, cuộc sống trôi qua rất đơn giản, ngoại trừ ăn, mặc, ở, đi lại cơ bản thì chưa từng trải qua cuộc sống hưởng lạc cùng xa xỉ, ngay cả buổi tối lãng mạn có ánh đèn ngũ sắc chớp nhoáng cậu cũng chưa từng trải qua.

Cậu thở dài, trước khi tới châu Âu, thầy tướng số từng nói cậu không phải đại cát đại lợi thì chính là đại hung, quả nhiên, vừa mới bước tới nhà ga Milan, tất cả hành lý cùng tiền bạc cậu có đều bị cướp sạch, cô đơn một người lưu lạc đầu đường, thật vất vả có người tốt bụng thu lưu cậu, kết quả lại kém chút bị cưỡng bạo, ai... Năm nay là năm bốn mạng của cậu đấy, thật là năm bất lợi hay sao? Thứ đợi cậu tiếp theo sẽ là gì đây?

— Một thân ảnh cao lớn đi tới trước mặt, che khuất ánh sáng của cậu.

Nghiêm Liệt giật mình mà ngẩng đầu lên, liền nhìn rõ người đàn ông cao lớn kia – Alessandro.

“Có thể mời cậu khiêu vũ một khúc không?” Sandro mặt mang mỉm cười, một thân tây trang màu bạc, phong độ vô cùng. Nếu như bỏ qua cái chuyện anh không thích nói chuyện thì Nghiêm Liệt không thể không thừa nhận Sandro là một người đàn ông phi thường có mị lực. Anh cùng em trai Fran của anh đều cùng là một loại hình anh tuấn khôi ngô, nhưng khác với cái đẹp của Fran là thanh xuân dào dạt, nhiệt tình như nắng, cái đẹp của Sandro tuyệt đối là một màu đen nồng đậm. Lông mi rậm, mắt to, mũi thẳng môi dày, tóc đen, làn da rám nắng, đôi lông mày vừa dài vừa mang thần khí... Quả thực là cực kỳ bắt mắt.

[Nhật: Hơi nhắm một chút nhưng ta không tưởng tượng nổi anh ấy ra làm sao *quay mặt đi khác*]

Nếu anh ta sinh ra làm con gái thì có thể dùng một câu ‘Xinh đẹp không ai sánh bằng’ nhưng anh lại là nam, lại còn là một người đàn ông ngày thường chính tề gọn gàng, bao nhiêu đẹp đẽ đều bị che giấu hết đi nhưng thế cũng là một loại phiêu lãng nguy hiểm — chỉ cần anh nhiều thêm một chút thể hiện, nhiều hơn một ít phô trương... Hãy cùng nhớ về bộ phim thương mại hạng hai ‘Người yêu Latin’ của Hollywood đi, cho dù có mang phong cách dị quốc nhưng cũng lên không được bảng vàng đấy thôi.

Nhưng may mắn chính là, làm chủ nhân của tướng mạo này, Sandro lại có khí chất hoàn toàn tương phản. Anh cao quý cùng nội liêm, không hề khiến sức quyến rũ vô hình bị mất đi, còn khiến anh như châu ngọc để trưng, trong lơ đãng mới tôn vinh nên cái khí độ cao quý thoát tục của con cháu danh gia vọng tộc.

Đúng vậy, Sandro rất đẹp, một loại đẹp tới từ những sự mâu thuẫn. Nhớ lại hình dạng lúc anh như dã thú, lại nhìn nhìn cái dáng vẻ quý công tử hiện tại của anh, Nghiêm Liệt chỉ có thể ở trong lòng thở dài. Dưới ngọn đèn mờ sáng, Nghiêm Liệt viết chữ lên bảng: “Xin lỗi, tôi không biết khiêu vũ.”

“Tôi có thể dạy cậu.” Sandro mỉm cười, vẫn rất đối dụ dằng như hồ nước mùa thu tĩnh lặng.

“Tôi không nghe được âm nhạc.”

“Cậu có thể nhảy theo bước chân tôi, rất đơn giản mà.”

Nghiêm Liệt còn đang do dự.

“Xem qua phim ‘Mùi Hương Của Một Phụ Nữ’ của Hollywood chưa?” Sandro nhẹ giọng hỏi.

Nghiêm Liệt lắc đầu, trên cơ bản mọi thứ cậu biết đều là đọc sách, phạm là giải trí liên quan đến âm thanh thì cậu hầu như không chạm qua.

“Có một sĩ quan, ở trong chiến tranh bị hủy hai mắt, thế nhưng ông vẫn yêu tha thiết một người phụ nữ, yêu tha thiết cuộc sống này, cho dù mù cả hai mắt nhưng ông vẫn dẫn dắt người phụ nữ ấy lướt theo điệu Tango, hơn nữa, nhảy rất tốt.” Sandro nghiêm túc mà nhìn thẳng cậu, “Tôi tin cậu sẽ làm tốt hơn ông ấy.”

Nghiêm Liệt lấy ngón tay vân vê vành tai mình, suy nghĩ nửa ngày rồi cục đem băng nhỏ bỏ vào túi, đưa tay đặt ở trong lòng bàn tay Sandro.

Sandro lại nhìn chăm chăm tay cậu một hồi lâu rồi nói: “Tay cậu rất đẹp.”

Giorgione cũng dùng loại ánh mắt này nhìn qua tay cậu, lúc đó cậu lại không có cảm giác gì, bây giờ từ trong miệng Sandro nói ra, Nghiêm Liệt lại tránh không được mà mặt nóng lên, cậu mỉm cười biểu thị cảm tạ, tay chân thoáng cứng ngắc theo sát Sandro đi ra sàn nhảy.

Sandro một tay ôm lấy hông cậu, bàn tay ấm áp giống như dòng điện tập kích toàn thân cậu, Nghiêm Liệt kỳ quái mà nhìn Sandro, vì sao? Vì sao người đàn ông này lại không cho cậu cảm giác như bình thường?

Bởi vì bọn họ từng xích lô kẻ sát thân thể sao?

Tim đập lại có chút mất trật tự, Nghiêm Liệt hầu như không dám nhìn vào đôi mắt sâu thẳm như biển cả của Sandro nữa.

“Làm người của tôi được không?” Ở lúc đi tới giữa sàn nhảy, Sandro bỗng nhiên nói như vậy.

Nghiêm Liệt cả kinh.

“Tôi rất thích cậu.” Tác phong nhẹ nhàng mà thẳng thắn của người Italia vẫn chảy trong máu của Sandro “Nếu như cậu làm người của tôi, sẽ không còn phải lưu lạc đầu đường xó chợ nữa.”

Nghiêm Liệt càng trợn mắt lớn hơn.

“Có lẽ, cậu thích năm mươi triệu Euro hơn nhỉ? Chỉ cần cậu gạt đầu, tôi có thể lập tức chuyển vào tài khoản ngân hàng của cậu.” Lúc nói như vậy, đuôi mày khóe mắt của Sandro đều toả ra bề ngỗ cao ngạo, đó là cuồng và ngạo của vị chúa tể thế giới này.

Năm mươi triệu Euro... Đổi thành dolar còn được nhiều hơn.

Nghiêm Liệt thật khó tin nhìn người đàn ông trầm ổn nội liễm nhưng kỳ thực kiêu ngạo ương ngạnh này, anh ta cứ nhiên có thể vì sự đồng ý của cậu mà tổn hao năm mươi triệu Euro sao? Là nhiều tiền đến tiêu không hết sao?

Có điều... Cả đời Nghiêm Liệt chưa từng có dũng khí nghĩ tới mình sẽ có nhiều tiền như thế, năm mươi triệu Euro... A... Nếu như ẩn theo thói quen ăn dè ở xén của cậu từ trước tới nay, đại khái chỉ cần dựa vào lợi tức là có thể sống tốt, mỗi ngày không phải làm gì cả, chỉ ở trên giường nằm chơi cũng có thể sung sướng tới già.

Có số tiền này, cậu có thể thoải mái mà dạo khắp châu Âu, thậm chí còn có thể định cư ở Thụy Sĩ, không bao giờ quay về cái ngôi nhà vắng vẻ kia nữa, còn có thể giúp đỡ một ít học sinh mà ông ngoại yêu quý, còn có thể mua cho chính mình những quyển sách yêu thích, còn có thể...

“Tôi đang nghiêm túc đề xuất với cậu đấy, cậu có thể cự tuyệt sao?”

Nghiêm Liệt hoang mang mà nhìn anh, chạy vòng quanh một vòng lớn rồi lại gặp lại anh, mà năm mươi triệu Euro càng là một cám dỗ phi thường to lớn, cuối cùng thì cậu có nên đáp ứng không nhỉ?

Nghiêm Liệt ra hiệu cho Sandro rời khỏi sàn nhảy, hai người ngồi xuống bên chiếc bàn tròn, lúc bồi bàn đưa lên đồ uống, Nghiêm Liệt lấy ra băng nhỏ.

“Cho dù tôi có đáp ứng hay không thì anh cũng sẽ không hài lòng.” Nghiêm Liệt viết.

“Ha?” Sandro nhếch lên đôi lông mày đậm dài của mình “Có ý gì?”

“Nếu như tôi vì số tiền này mà đáp ứng anh, anh sẽ khinh thường tôi. Nếu như tôi không có bởi vì số tiền này mà đáp ứng anh, anh cũng sẽ coi khinh chính anh. Cho nên, anh thử nói xem tôi có nên đáp ứng anh không nhỉ?” Nghiêm Liệt thoải mái mà đem vấn đề nói ra.

Sandro đầu tiên là ngần ra, ý cười càng thêm sâu sắc: “Tôi mong cậu có thể đáp ứng, đồng thời tôi tuyệt không coi thường cậu, nếu như cậu không đáp ứng thì ngược lại cậu đang làm kiêu rồi. Ai cũng đều rất rõ, cậu bây giờ thiếu nhất chính là tiền bạc. Cậu ngay cả hộ chiếu cũng không có nữa rồi đi? Giấy chứng nhận gì cũng không có thì cậu sống thế nào?”

Nghiêm Liệt để cây viết trong tay xuống, theo thói quen muốn dùng tay vân vê vành tai của mình, đây là thói quen vô thức khi đang tự hỏi của cậu, cũng rất đáng yêu, Sandro thậm chí đã muốn đi tới hôn lên cái tai khéo léo cùng đôi bàn tay xanh ngọc này của cậu.

Trong nội tâm Nghiêm Liệt đấu tranh kịch liệt, đối mặt với cuộc sống gay gắt này, cậu có thể không nhượng bộ được không? Lại còn là hy sinh chính mình làm tiền đề để nhượng bộ?

Nhà nhân chủng học phương Tây Maslow(4) đã đưa ra tháp nhu cầu của con người, trong đó phát triển từ thấp tới cao (từ đáy tới đỉnh), lần lượt là nhu cầu sinh tồn (ham muốn hưởng thụ vật chất, lợi dục, danh dục), nhu cầu sáng tạo, nhu cầu thể hiện bản thân (thể hiện giá trị của bản thân). Nhu cầu cơ bản nhất chính là nhu cầu sinh tồn, vì sống sót, phải có ăn có mặc, đó là những thứ cần thiết để con người có thể tiếp tục cuộc sống, sau khi đảm bảo tất cả những nhu cầu này, con người mới có thể truy cầu những nhu cầu thỏa mãn về tinh thần cao hơn.

Nghiêm Liệt rất muốn đáp ứng, thế nhưng truyền thống ‘giấy rách phải giữ lấy lề’ xưa nay làm cậu chậm chạp không chịu gật đầu. Cậu cũng không phải kẻ bảo thủ, bằng không cũng sẽ không công nhiên bán thân ở trong nhà ga. Vì sinh tồn, cậu cũng từng tính qua mình nên sử dụng thủ đoạn nào, chỉ là... Nếu như ngày hôm nay người đưa ra yêu cầu với cậu là Giorgione, vậy cậu có thể gật đầu đáp ứng ngay tắp lự rồi.

Cho nên, cậu vẫn là lác đầu.

Sandro thu lại tươi cười, không tiếng động mà quan sát cậu hồi lâu, anh hỏi: “Cậu suy nghĩ rõ ràng rồi sao?”

Cậu lại gật đầu.

Sâu trong đôi mắt của Sandro là sự khó lường, nhìn cậu hồi lâu cuối cùng anh lại cười rộ lên: “Cho tới bây giờ chưa có ai cự tuyệt tôi cả.”

Nghiêm Liệt nhếch nhếch khóe môi, mang chút châm chọc tự giễu: “À, đó là bởi vì anh còn chưa gặp tôi.”

“Tên nhóc cuồng vọng.”

“Đồ đàn ông tự đại.”

“Tiếng Italia của cậu tốt lắm, từng học khóa chuyên nghiệp sao?” Sandro không muốn tiếp tục cùng cậu đấu võ mồm, chuyện ấy thực sự quá tổn hại với phong độ của anh.

“Đúng vậy.”

“Thiệt sao? Cậu có thể hiểu những ngôn ngữ khác không?”

“Tiếng Anh, hiểu một ít về tiếng Hy Lạp, bởi vì tôi rất có hứng thú với văn minh phương Tây.” Biểu tình Nghiêm Liệt nhàn nhạt mà viết.

Biểu tình của Sandro chuyển thành nghiêm túc: “Đều là cậu tự học đấy à?”

“Ông bà ngoại đã dạy tôi trong một khoảng thời gian ngắn, ông tôi là giáo sư dạy tiếng Italia trong trường đại học, bà tôi là người Italia chính gốc nhưng đã mất lâu rồi, mà ông tôi... Đã mất trước khi tôi tới đất nước này.”

Sandro kinh ngạc nhìn cậu: “Chẳng lẽ cậu là thiên tài sao?”

“Nếu như anh không có bất cứ một thú vui tiêu khiển nào ngoài sách vở, vậy anh sẽ hiểu biết nhiều hơn cả tôi.” Nghiêm Liệt ngắt đầu nhìn anh cười cười.

Sandro vươn cánh tay qua, nắm lấy tay cậu, sự ấm áp của bàn tay xuyên qua làn da mỏng mịn truyền vào trong từng mạch máu, Nghiêm Liệt cảm thấy chính mình lại bắt đầu khấn trương.

“Đáp ứng tôi nhé?”

Nghiêm Liệt lắc đầu.

Sandro buông tay ra, biểu tình lại lạnh lùng như cũ. Anh cởi ra chiếc nhẫn trên ngón út của mình, rồi mang nó đeo vào trong ngón áp út của Nghiêm Liệt, đáng tiếc, nhẫn có chút lớn cho nên anh không thể làm gì khác hơn là chuyển tới ngón giữa, vẫn còn có phần hơi lớn nhưng sẽ không dễ rơi xuống nữa.

Là một chiếc nhẫn bạc, rất phổ thông, tinh xảo, không có bất luận trang trí dư thừa nào.

“Đây là bạc Tây Tạng chính gốc đấy, cậu biết chứ? Đã được Lạt Ma Tây Tạng chúc phúc, nó sẽ không bị bạc đi giống như những chiếc nhẫn bình thường, càng đeo càng thêm sáng.”

Nghiêm Liệt giơ tay lên, thưởng thức cái nhẫn này, nghĩ mình có nên tháo nó xuống hay không.

“Cái nhẫn này sẽ bảo vệ cậu.”

“Cảm ơn.”

“Nói cho tôi biết đi, đêm nay cậu sẽ ở nơi nào?”

Nghiêm Liệt lắc đầu lần thứ hai, không biết, cậu thực sự không biết.

“Cậu ấy có thể ở lại nhà của tôi.” Một thanh âm nói thay Nghiêm Liệt, sau đó có một người dừng lại bên cạnh cậu. Là đại thiếu gia của nhà Giovanni — Giorgione.

Sandro lạnh lùng nhìn gã một cái, đưa tay chặn lại móng vuốt đang hướng về phía Nghiêm Liệt của Giorgione. Chỉ cần một ánh mắt, lạnh, lạnh tới phi thường, lạnh đến không hề có giới hạn, đủ khiến Giorgione ngưng mà thu hồi bàn tay của mình.

Nghiêm Liệt hướng Giorgione cười cười: “Cảm tạ. Có điều tôi muốn ở chung với Fran.”

“Fran? Ha ha.” Giorgione cười to, sau đó kề sát vào Nghiêm Liệt nhưng lại bị Sandro kéo ra, gã không thể làm gì khác hơn là phẫn nộ mà nói “Fran hôm nay phải cùng Monica về nhà, cậu cũng đi cùng anh ta sao?”

“Chẳng lẽ không được sao?” Fran cũng đã đi tới, sau khi cậu dẫn Monica thành công, hẳn rồi cuộc nhớ tới mình còn có một cậu bạn đáng thương không có chỗ để về, vì vậy mang theo bạn gái mới đi tới.

Sandro khiển trách em trai: “Đừng càn quấy!”

“Thế nào tính là càn quấy vậy? Liệt là bạn của tôi, đương nhiên phải cùng tôi ở chung. Em yêu, em nói xem?” Fran ở trên khuôn mặt mỹ nữ tóc vàng hôn một cái, thân thiết mà ôm lấy eo cô.

Monica là nữ hoàng tin tức của đài truyền hình Milan, rất có tư sắc lại cũng thông minh, cô nhìn Nghiêm Liệt một hồi, ánh mắt lướt qua chiếc nhẫn của Nghiêm Liệt, có chút kinh ngạc, sau đó gật đầu: “Hoan nghênh tới nhà của tôi. Tôi cùng Fran đều hoan nghênh cậu.”

Fran ngay cả cái ổ của chính mình còn chẳng có, còn phải mang cậu tới nhà bạn gái của hắn sao? Nghiêm Liệt cho dù da mặt có dày hơn nữa cũng biết nếu ba người cùng ở chung thì sẽ xấu hổ ngượng nghịu cỡ nào, đương nhiên, điều này Fran căn bản không lo tới, thế nhưng Monica nhất định sẽ không hài lòng, cho nên cậu cảm tạ ý tốt của Fran cùng Monica, nhưng lại đành cự tuyệt.

Cậu cuối cùng nhìn sang Sandro, mi mắt chậm rãi rũ xuống.

Sandro nở nụ cười, kéo lấy tay cậu, nói: “Các vị, gặp lại sau nhé.”

Fran ở phía sau hô lớn: “Liệt! Liệt! Cậu là tên ngu ngốc!”

Đáng tiếc, lời nói của những người ở phía sau, Nghiêm Liệt vĩnh viễn cũng không nghe được.

Nghiêm Liệt viết: “Tối nay anh có thể muốn làm gì thì làm.”

Một câu nói ấy khiến Sandro kinh ngạc thật lâu.

Chú thích

1. Danh họa Raphael Sanzio, thường gọi là Raphael là 1 trong những họa sĩ vĩ đại nhất, họa sĩ số 1 của nhà thờ Thiên chúa giáo, tinh hoa của thời đại Phục hưng Italia. Trong cuộc đời 37 năm ngắn ngủi của mình, Raphael đã làm nên 1 phong cách hội họa và 1 nhân cách có sức hấp dẫn lạ thường, không ngừng làm kinh ngạc và say mê những người yêu chuộng mỹ thuật trên khắp các châu lục.

2. Sokrates hay Socrates (tiếng Hy Lạp: Σόκράτης Sōkrátēs) là một triết gia Hy Lạp cổ đại, người được mệnh danh là bậc thầy về truy vấn. Về năm sinh của ông hiện vẫn chưa có sự thống nhất giữa năm 469 hay 470. (469–399 TCN), (470–399 TCN). Ông sinh ra tại thành phố Athens, thuộc Hy Lạp, và đã sống vào một giai đoạn thường được gọi là hoàng kim của thành phố này. Thời trẻ, ông nghiên cứu các loại triết học thịnh hành lúc bấy giờ của các “triết học gia trước Sokrates”, đó là nền triết học nỗ lực tìm hiểu vũ trụ thiên nhiên chung quanh chúng ta. Tên ông được phiên âm ra tiếng Việt thành Xô-crát..

3. Latin Carnival: Mình không nói thêm nhiều về lễ hội hóa trang siêu nổi tiếng này nhé ^O^. Ai chưa biết thì có thể hiểu lễ hội Latin Carnival này như một lễ hội hóa trang hoành tráng với những trang phục cùng vũ điệu tango rực lửa

4. Abraham (Harold) Maslow (1 tháng 4 năm 1908 – 8 tháng 6 năm 1970) là một nhà tâm lý học người Mỹ. Ông được thế giới biết đến qua mô hình nổi tiếng Tháp nhu cầu và được coi là cha đẻ của tâm lý học nhân văn (humanistic psychology).

3. Chương 3

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, bọn họ lại lần thứ hai đi tới nơi lần đầu tiên gặp mặt của cả hai – giường của Sandro. Nghiêm Liệt tự giễu mà cười khổ, lần trước là cậu bị ép, mà giờ đây lại biến thành cậu tự nguyện rồi.

Chẳng qua, cậu từ nhỏ vẫn luôn là một đứa trẻ tự lập, nếu đã hạ quyết tâm thì sẽ không quay đầu lại.

Lên giường thì lên giường, có cái gì khó khăn đâu! Nhưng tinh thần cậu lại hoảng hoảng hốt hốt, trong ấn tượng của cậu về gian phòng này chỉ có sắc điệu thâm trầm và bố cục gọn gàng, bày biện cụ thể ra sao thì hoàn toàn không để ý.

Sandro ngồi ở cái ghế bên giường, cậu thì ngồi ở trên giường, mặt đối mặt, hầu như không nói chuyện.

Cậu cúi thấp đầu, hai tay đặt lên trên đầu gối, ngón tay khấn trương mà miết vào nhau. Cậu cảm thấy Sandro lại ngưng mắt nhìn cậu, cậu không dám nhìn anh, trong phòng rất yên lặng, yên lặng khác với thể giới đầy tịch mịch của cậu.

Sandro nhẹ nhàng cười: “Bộ dáng của cậu đáng yêu lắm, nếu như không giả vờ kiên cường như thế thì sẽ càng thêm đáng yêu.”

Cậu xấu hổ cười cười, không nói được một lời.

Sandro đưa tay qua, nắm tay cậu, cậu muốn đem tay rút ra thế nhưng cũng không thể. Sandro ngưng một hồi, sau đó ở trên tay cậu nhẹ nhàng vuốt ve. Đôi tay của anh rất dịu dàng, ngón tay như mang theo ma lực kích thích tới toàn bộ dây thần kinh trong người cậu, mỗi dây thần kinh trong cậu đang kịch liệt nảy lên như những dây đàn huyền cầm trong trận chiến tranh cổ đại.

“Tay cậu rất đẹp, có khí chất của người làm nghệ thuật, rất thích hợp để đàn dương cầm.”

Người đàn ông này có phải đang châm chọc cậu hay không? Ai chẳng biết, cả đời này cậu vô duyên vô phận với âm nhạc.

Sandro buông tay cậu ra: “Tôi đi tắm rửa trước, có muốn đi chung hay không?”

Về mặt của anh mang theo khiêu khích, khóe miệng nhếch lên nụ cười chứa đầy căm dỗ, Nghiêm Liệt nhìn ánh mắt của anh, đôi ngươi kia giống như màn đêm u tối thâm trầm, tràn ngập ánh lửa tới từ địa ngục, ở tận sâu tận sâu trong đáy mắt còn mang theo chút ưu thương nào đó.

Nghiêm Liệt lắc đầu.

“Được rồi, cậu chờ một lát.” Sandro tự đi vào phòng tắm.

Tim Nghiêm Liệt xao động bất an, hầu như muốn nhảy ra khỏi ngực. Cậu bắt đầu cảm thấy chính mình vô sỉ, vì cuộc sống mà đập hư bản thân, thế nhưng hai chân cậu cứ như bị nguyên rủa, không thể nào mà cất lên nổi nửa bước. Lần đầu tiên có người nói với cậu như vậy, nói ‘Tôi thích cậu.’

Điều này làm cho cậu có chút cảm động, cậu quyết định cùng người đàn ông này cược một ván, cầm sự thuần khiết của mình để đánh cược một chữ ‘thích’, hẳn cũng đáng lắm rồi đi?

Cậu thực sự rất cô độc. Cô độc trong tịch mịch. Trước đây còn có ông ngoại làm bạn, mà hôm nay, chỉ còn mình cậu một người trên thế giới rộng lớn này. Cậu thở dài, xoay đầu, phẳng phất như nhìn thấy một cơ thể hoàn mỹ, tới tận khi cơ thể hoàn mỹ này xuất hiện ở trước mặt cậu, cậu lại ngáy người.

Người đàn ông ở trước mắt cậu có cái trán cao xinh đẹp, hàng mi đậm dài cùng đôi mắt như nước hồ thu, vóc người rắn rỏi cao ngất phối hợp cùng mái tóc dài phong tình của đàn ông Italia, té ra một người đàn ông như thế này cũng có một sức quyến rũ khó có thể nói thành lời đến thế.

Tay của Sandro lại lần nữa mò mẫm trên người cậu, cậu lại thêm một lần nữa cảm nhận được mọi dây thần kinh trong người mình đang nhảy lên. Tay Sandro di chuyển tới đùi cậu, ở trên đó vuốt qua vuốt lại, dịu dàng cực điểm mà khiêu khích cũng cực điểm, cậu cảm thấy thân thể của chính mình đang run rẩy.

Mặt Sandro từ từ lại gần cậu, có lẽ cậu chưa chuẩn bị sẵn sàng nên đã nghiêng mặt đi theo bản năng. Sandro hôn má cậu, liếm lên lỗ tai cậu, khẽ cắn vành tai cậu. Cậu cảm nhận được hơi thở ấm áp của Sandro, cảm nhận được cái lưỡi ướt át của anh khi anh liếm nhẹ lên vành tai mình, cảm nhận được cái thổi hơi nhẹ vào tai cậu của anh, rất thoải mái, cảm giác này thật giống như là khi cơn gió mùa xuân kéo tới xua tan băng giá nơi nhân gian.

Cậu nhắm hai mắt lại, phân không rõ mình rốt cuộc có cái cảm giác gì.

Lần đầu tiên cùng người khác có tiếp xúc thân mật như vậy nhưng cậu lại chẳng có phản cảm như cậu vốn tưởng, cũng không thể không nói đó là một loại kỳ tích, là bởi vì sức quyến rũ của đồng tiền hay sao?

Nghiêm Liệt cảm thấy một cái gì đó mềm mại, ướt át đồng thời ấm áp chạm đến môi của mình. Vật kia ở trên môi của cậu cắn liếm, nó làm ướt đôi môi của cậu, cũng làm ướt tâm linh khô cạn từ lâu của cậu. Cậu không tự chủ được mà hé miệng, vật kia thuận thế luồn vào trong miệng cậu, ở trong miệng của cậu tả xung hữu đột, rồi cuối cùng bọn họ từ từ hưng phấn lên.

Thân thể Sandro hoàn toàn đè xuống, cậu ngã xuống giường, Sandro ôm lấy đầu của cậu, còn cậu dụng phải thân thể Sandro. Nhúm lông rậm rạp khiến ngón tay của cậu run lên, đột nhiên cảm thấy có chút buồn nôn, trong đầu bỗng có suy nghĩ kỳ quái rằng: Người châu Âu chắc là chưa tiến hóa hết đi? Bằng không sao lại có bộ lông tươi tốt như thế? Quả thực như là cổ đại trên thảo nguyên vậy.

Sandro kéo áo cậu lên làm lộ ra nửa người trên của cậu, cũng che mất đầu của cậu, khiến trước mắt cậu là một mảnh đen tối. Nhưng cậu cảm thấy như vậy sẽ làm cho chính mình dễ chịu hơn, bởi vì nếu như để cậu nhìn tận mắt Sandro làm gì trên người mình thì cậu nhất định sẽ chịu đựng không nổi, cậu ai thần nghĩ rằng, chắc là mình thích sự mềm mại dịu hương trên người những cô gái hơn chẳng?

Sandro ở trên ngực của cậu phát động tiến công, đầu lưỡi liếm hút đánh vòng tròn ở trên hai thứ nổi lên trên ngực cậu, có đôi khi dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng trêu chọc cũng tạo ra cảm giác có chút huyền diệu, cậu không thể ngăn cản chính mình thổ dốc.

Sau khi Sandro lưu luyến xong phần bụng của cậu thì bắt đầu cởi quần của cậu ra, anh chẳng những cởi quần còn cởi cả tất của cậu, cuối cùng thì quần lót của cậu cũng rơi xuống, Sandro giải phóng cho phần thân của cậu, nơi nào đó đã thức tỉnh, cũng đang run run rẩy rẩy như chính chủ nhân của mình, anh nỗ lực tách hai chân cậu ra nhưng cậu lại cố ép chặt nó vào.

Sandro cũng không ép buộc cậu mà là bắt đầu xoa nắn hạ thể của cậu, phần thân của cậu ngẩng đầu lên, tiết ra những chất lỏng trong suốt. Dưới sự kích thích từ ngón tay dịu dàng của anh, cậu dần dần thả lỏng xuống, Sandro ở lúc hai chân cậu thoáng tách ra thì gục đầu xuống, cảm giác kỳ diệu dâng lên trong cậu, khiến cậu chẳng cách nào kiềm chế được nữa, giống như là hôn du nơi chân trời.

Không lâu sau, cậu cả người run rẩy, cũng không chế không được nữa rồi, cậu đem cái áo che trên đầu mình kéo ra, đem đầu Sandro dùng sức đè xuống, tại khoảng khắc ấy cậu cảm thấy mình như sắp bốc hơi mất rồi. Cậu hò hét không thành tiếng, chất lỏng đặc sệt trong suốt màu ngọc trai phun ra, toàn bộ được đôi tay to lớn của Sandro hứng lấy, cậu xấu hổ túng quần đến khuôn mặt đỏ bừng, muốn nghiêng người xoay đi đối mặt với tường lại bị Sandro đè lại, đôi mắt Nghiêm Liệt nhìn anh, con người đen trầm của anh ánh lên ngọn lửa ***. Ngón tay của Sandro lẩn về phía sau người cậu, mang theo ý dò xét, lướt vòng tròn rồi từng chút đi tới.

Thắt lưng cậu đột nhiên trở nên cứng ngắc.

Sandro nhìn vào mắt cậu rồi hỏi: “Có thể chứ?”

Nghiêm Liệt nằm im, không tiếng động mà nhìn anh, anh cúi đầu xuống hôn lên đôi môi của cậu, đôi môi ướt át lại mềm mại.

Sandro thổi nhẹ một hơi, một luồng khí mát thổi lên bờ môi cậu, đầu lưỡi của anh vói vào trong miệng Nghiêm Liệt. Đột nhiên vào lúc này Nghiêm Liệt lại trở nên hoảng loạn, tim đập bang bang, lưỡi cậu trớn tránh khắp nẻo. Sandro thấy thế liền dùng hàm răng cắn nhẹ lên con rân nhỏ này, hô hấp của Nghiêm Liệt càng thêm gấp gáp, rên rỉ cực nhỏ từ ***g ngực phát ra.

Dục vọng của Sandro dường như cao như lá cờ, anh mãnh lực mà cuồng loạn hôn môi Nghiêm Liệt. Cái cổ dài nhỏ trắng nõn của Nghiêm Liệt vươn ra như đang chờ đợi điều gì đó. Cậu rên rỉ kịch liệt hơn, thân thể rung động, cái rốn nhỏ nhô trên cái bụng phẳng phiu hơi gồ lên. Sandro yêu thương mà khẽ vuốt, sau đó đem đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm quanh trên ấy, rồi lại đi xuống phía dưới, liền tìm được thứ mà anh vẫn luôn thăm dò... Thân thể Nghiêm Liệt rất đẹp, tuổi còn trẻ nên vô cùng co dãn, có chút mềm mại, nhu nhược.

Sandro quan sát, ánh mắt có phần khát khao dừng lại nơi cúc hoa hồng phần xinh đẹp, dục vọng của anh cũng bốc lên tới cực hạn rồi.

Hai chân Nghiêm Liệt đã bị tách xa nhau, mảnh đất hoang sơ kia rõ rõ rệt rệt hiện ra trước mắt người đàn ông bên cạnh. Cậu thấy Sandro không ngừng tới gần mình, cậu cũng thấy dục vọng của anh cũng ngày gần kề mình.

Cậu không biết mình là khát vọng hay là sợ hãi.

Lúc Sandro rốt cuộc cũng áp sát lên người cậu, khi hai người sẽ vượt qua cái giới hạn cuối cùng thì Nghiêm Liệt đột nhiên đẩy anh ra, lực đạo to lớn khiến thân cao thể trắng như Sandro cũng không khỏi nghiêng sang một bên, đồng thời thiếu chút nữa thì lật người ngã xuống giường. Sandro chậm rãi ngồi xuống, ngọn lửa trong đôi mắt của anh dường như đang muốn đốt cháy Nghiêm Liệt, đem người từ thiên đường vui sướng đẩy xuống địa ngục đen tối không thấy đáy, còn cậu thì chân tay luống cuống ngồi ở giữa giường, chẳng biết làm sao.

Ở trong hỗn loạn Nghiêm Liệt liếc mình mà ra dấu, cậu xin lỗi, cậu sợ, cậu không biết tại sao mình đột nhiên làm như vậy, cậu biết làm như vậy với một người đàn ông mà nói là phi thường tàn nhẫn, thế nhưng... Cậu không biết phải biểu đạt sự áy náy của mình như thế nào nữa. Sandro đối động tác của cậu làm như không thấy, anh hiện tại thậm chí nghĩ đem người kia xé rách thành từng mảnh nhỏ, lần đầu tiên có người ở trên giường đẩy ngã anh như thế, lần đầu tiên có người chống lại được quyền rũ mê hoặc của anh, lửa giận trong anh điên cuồng gào thét, trong lòng có loại kích động muốn phá nát búp bê Phương Đông này, nhưng cuối cùng anh lại xoay người xuống giường, trực tiếp đi vào phòng tắm.

Lúc đi ra, anh đã khôi phục thành Alessandro vốn có, là người đàn ông không bao giờ vui hay buồn vì kẻ khác.

Anh mở ra tủ quần áo, lấy một chiếc áo sơ mi trắng như tuyết, sau đó phối hợp với một chiếc quần jean màu xanh da trời, một người đàn ông quyền rũ mà nguy hiểm lại xuất hiện rồi.

Nghiêm Liệt không thể không thừa nhận, người đàn ông này trời sinh làm giá áo, mặc đồ gì cũng xinh đẹp chết người.

Cuối cùng, Sandro từ trong ngăn bàn lấy ra một tờ chi phiếu, đó là một chi phiếu đã ký tên đóng dấu, chỉ cần viết số lên đó là có hiệu lực rồi, vì vậy, anh ở trên mặt viết lên một số năm và bảy số không.

Năm mươi triệu Euro. Anh tuyệt đối không phải là thằng đàn ông nói không giữ lời.

Anh nhàn nhạt mà quét mắt qua Nghiêm Liệt, đem chỉ phiếu ném lên trên giường.

“Hôm nay cậu không muốn thì thôi, chúng ta có thể chờ ngày mai, dù sao tôi cũng có thời gian, tôi cũng sẽ không ép buộc cậu.”

Đúng vậy, anh khinh thường việc cưỡng bạo một người, việc như vậy đối với anh mà nói tuyệt đối là một loại vũ nhục nhân cách, người cùng lên giường với anh phải tuyệt đối cam tâm tình nguyện, bằng không, anh tình nguyện ở một mình. Anh không cho phép bất cứ người nào mạo phạm tôn nghiêm của mình, dù cho tôn nghiêm là thứ chưa hẳn đã tồn tại.

Nghiêm Liệt còn muốn nỗ lực biểu đạt thêm vài câu nhưng anh đã xoay người rời đi.

Tối nay, anh không muốn đối mặt với cậu nữa, vậy đi tìm Hornung uống rượu đi.

Căn nhà độc thân của Hornung là kết hợp đan xen giữa xa hoa cùng ưu nhã.

Nói cách khác, y rất muốn xa hoa một chút nhưng tiền tài không đủ, muốn ưu nhã, khí chất không đủ, cuối cùng thì thành dạng như vậy rồi. Cho nên Sandro phi thường không thích đến nhà của y, tối cũng chính là để cười nhạo y một phen.

Hornung, khí chất khác biệt với cái u buồn mà lãng mạn của người Italia, y là một người đàn ông rất cởi mở, mái tóc ngắn lộn xộn mang tông màu sẫm, con ngươi màu violet, nhiệt tình như một ngọn lửa, vì người bên cạnh mang đến ánh sáng, mang đến ấm áp, mang đến xúc cảm mãnh liệt, mang đến mộng tưởng khinh cuồng của tuổi trẻ.

Hornung vốn đã ngủ lại bị tiếng chuông cửa ồn ào làm giật mình tỉnh giấc, y muốn bịt kín chăn tiếp tục ngủ nhưng tiếng chuông lại liên tục vang lên, y ở trên giường lặn qua lặn lại, cuối cùng lặn đến trên thảm, khỏi cần đoán chi cho nhiều, y cũng biết cái người chẳng biết tốt xấu kia là ai, không phải Sandro thì nào có người như thế nữa chứ. Đương nhiên, ở trong mắt mọi người, Sandro là một quý ngài, kỳ thực à? Sandro là một ác ma mới đúng.

“Ông anh, anh có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?” Hornung xoa xoa hai mắt buồn ngủ, liên tục ngáp, nửa mái tóc loạn như cái ổ quạ.

Sandro ở trên ghế salon ngồi xuống: “Cầm chút rượu tới đây đi, chúng ta uống rượu.”

“A?” Hornung nghe thấy liền tỉnh táo “Cậu không phát sốt đấy chứ hả?”

“Không hề sốt.” Sandro gác đôi chân dài lên bàn, thân thể hoàn toàn dựa vào sofa, hai tay đút ở trong túi quần jean, một bộ nhả nhặn mà rằng “Chỉ là dục cầu bất mãn mà thôi.”

“Dục cầu bất mãn thì đi tìm mấy cậu trai xinh đẹp đi, đến chỗ tôi làm cái nỗi gì?” Hornung không chút khách khí mà ngồi ở đối diện anh, dùng ngón chân trạc trạc chân anh “Làm sao vậy? Gặp phải cửa ải khó khăn rồi?”

“Có một tên nhóc chết cũng không chịu làm.” Sandro nhếch môi lên “Cư nhiên còn đem tôi đá từ giường đá xuống.”

“Hử hử hử!” Hornung lập tức tỉnh thần tỉnh táo hẳn “Người nào? Do Apollo chuyển sinh sao?”

“Một búp bê đến từ Đông Phương, hừm —” Anh chỉ chỉ lọ sứ men xanh trong phòng của Hornung “Bề ngoài tỉnh xảo như đồ sứ này, tính cách lại giống như là giấy Tuyền Thành của Phương Đông, rất làm bộ làm tịch.”

“Làm bộ làm tịch...” Hornung như có điều suy nghĩ mà gật đầu “Đây không phải là tích cách cậu ghét nhất sao? Quên đi, đừng để ý tới cậu ta là được rồi, cậu mà còn thiếu đàn ông sao?”

Sandro ngửa đầu nhìn trần nhà dạng hình học, lập tức thấy đầu vầng mắt hoa, nghĩ đến thân thể trắng nõn cùng với da thịt mềm mại trơn nhẵn của Nghiêm Liệt, thân thể anh lại mơ hồ có cảm giác nóng bức, anh thở dài nói với Hornung: “Cậu không hiểu đâu.”

“Cậu là buồn chán quá rồi sao?” Hornung cười cười “Tôi ngược lại muốn xem xem cậu trai kia thuộc hạng người nào lại có thể làm cho cậu thất thố tới mức như thế này. Có điều cậu trai kia cũng rất lợi hại, biết cự tuyệt cậu, bởi vì cự tuyệt cậu mới là phương pháp tốt nhất để cậu dẫn cậu.”

Sandro trừng y: “Cậu cho là tôi buồn chán thế chắc? Không có việc gì mà lại đi chơi cái trò trốn trốn núp núp?”

“VẬY cũng khó nói, mọi người đều nói thứ không chiếm được mới là tốt nhất, cậu nghĩ thử coi, một vị thần bách chiến bách thắng lại đẹp trai như Apollo mà còn bị Daphne cự tuyệt, chẳng phải cho dù nàng có biến thành cây nguyệt quế cũng không chịu chấp nhận chàng hay sao(1)?”

Sandro cười khanh khách một tiếng: “Không để ý tới nhiều như vậy nữa, mang rượu tới, chúng ta không say không về.”

“Thật không giống cậu.” Hornung nhẹ nhàng mà oán giận một câu, lại xoay người đi lấy rượu.

Y biết, Sandro không dễ dàng uống rượu, nhưng nếu đã uống rượu thì phải uống cùng một người khác, cho dù như thế thì cũng chẳng tiêu đi buồn phiền trong lòng Sandro được.

Uống rượu đến ngà say, Sandro mới thì thào mà nói: “Cậu ấy nói không sai, nếu như cậu ấy đã đáp ứng, tôi sẽ khinh thường cậu ấy, nếu như cậu ấy không đáp ứng, tôi sẽ khinh thường chính mình, thế nhưng hiện tại, tôi vừa khinh thường cậu ấy, cũng khinh thường chính mình.”

Anh nói thầm thì giống như một bài về khó đọc, Hornung nghe được mà như lọt vào trong sương mù: “Cậu rốt cuộc đang nói cái gì?”

“Cậu ấy rõ ràng có cảm giác, lại ở lúc quan trọng lùi bước, là một người nhu nhược, tôi dùng tiền mua cậu ấy vốn chỉ để đùa, nhưng khi bị cự tuyệt thì tôi lại thống khổ, là một kẻ ngu ngốc, ha ha ha ha...”

“Cậu không phải ngu ngốc, cậu là tên sĩ diện, buồn chán.” Hornung tùy ý làm một ít đồ nhắm để cả hai bớt uống rượu đi “Tôi có chút sùng bái cậu trai kia rồi đấy, không biết là hạng người gì mới có thể cự tuyệt cậu nhỉ? Cũng nên có người tới hủy đi một ít ngồng cuồng của cậu.”

Sandro cười rộ lên: “Ha ha a... Không phải cậu cũng từng cự tuyệt tôi hay sao?”

“Đó là bởi vì tôi không thuộc vào thế giới của cậu.” Hornung lắc đầu “Tôi không yêu đàn ông. Nếu như tôi yêu đàn ông, khẳng định sẽ chọn cậu.”

“Ha ha a... Cậu đang an ủi tôi đấy à?” Sandro cười khúc khích, cái người đàn ông trầm ổn lạnh lùng bỗng thoáng cái biến thành đứa trẻ “Tôi cho cậu biết, tôi sẽ không buông tha cậu ấy như cậu đâu, dù cậu ấy là thẳng thì tôi cũng sẽ biến thành cong, cậu cứ chờ đi!”

“Ê Ê Ê! Cậu thật sự là đang chơi đùa đấy chứ?” Hornung lại càng hoảng sợ “Cái này chẳng hợp phong cách nhất quán của cậu gì cả, mọi người hợp thì cùng một chỗ, không hợp thì chia đôi đường, tội gì phải thế?”

Sandro lắc lắc ngón tay: “Cậu không hiểu, cậu không hiểu, Hornung, tôi nhất định phải bắt được cậu ấy, đem cậu ấy ăn tới xương cốt không còn.”

Hornung lần thứ hai lắc đầu, lần đầu tiên y thấy bạn thân kiêm chiến hữu vốn lãnh tính của mình thành ra như thế này, y thật ra có phần hưng phấn, cậu trai kia rốt cuộc là thần thánh phương nào? Y đã đợi không nổi mà muốn xem chuyện kế tiếp rồi.

Lâu đài vào lúc sáng sớm luôn luôn nhẹ nhàng khoan khoái mà an bình, nhất là sau một đêm mưa dài.

Vừa trở về, Sandro đã thay một thân trang phục gọn gàng sạch sẽ, đẩy ra cửa sổ, rất thích ý hưởng thụ không khí tươi mát mang theo hơi nước âm ẩm của lâu đài, ở dưới sự phụ trợ của bộ quần áo màu nâu đậm, anh càng có vẻ thêm cao quý mà ưu nhã, trên mặt cũng mang theo nụ cười kỳ lạ.

Người kia hẳn đã trốn rồi, lưu lại căn phòng vắng vẻ như thế này.

“Thiếu gia.” Người hầu ở bên ngoài nhẹ nhàng gõ cửa.

“Tiến vào đi.” Anh quay người lại, đêm qua say khướt cũng không ảnh hưởng tới tâm tình của anh, ở trong một buổi sáng thế này, anh cảm thấy cả người tràn ngập sức mạnh chiến đấu cùng hứng khởi.

“Bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi ạ.”

“Tôi sẽ xuống ngay.”

“Hừmmmm...” Người hầu có chút kỳ quái.

“Làm sao vậy?”

“Bữa sáng là vị khách hôm qua làm, nói là đặc biệt làm cho ngài.”

“Ha?” Sandro ngăn ra “Đi xem đi.”

Đó là một món ăn rất là kỳ diệu: môi cá nhám cùng lưỡi vịt.

Sandro cũng ăn đồ ăn Trung, nên biết thứ này làm rất rắc rối, nếu làm ngon thì mùi vị phi thường động nhân, môi cá nhám cũng không biết là dùng cái gì hun qua, có một mùi hương mơ hồ khiến người ta chỉ muốn ăn sạch nó.

Hiển nhiên, tay nghề của Nghiêm Liệt cũng rất đến nơi đến chốn, nước dùng cũng rất đậm đà nhưng cũng lại đủ thanh đạm, lưỡi vịt ngon, môi cá nhám thơm mềm.

Sandro vừa ăn vừa nhíu mày, anh đã dần hiểu rằng Nghiêm Liệt là một người mang tích cách tinh quái, tay nghề làm bếp tốt đến mức không mấy ai hơn, còn thường thường đặt những cái tên hết sức đa nghĩa, lần trước làm cơm mà muốn đem anh ‘giáng chức’ thành ‘Kim chi ngọc diệp’, lần này lại là vì cái gì?

“Thiếu gia, vị khách kia còn lưu lại một phong thư cho ngài.” Người hầu rất thức thời mà đem thư trình lên, sau đó lui xuống.

Sandro mở thư ra, nhìn nhìn, nụ cười trên mặt dần dần thêm sâu sắc, suy nghĩ vẫn luôn bồi hồi trong lòng cũng càng thêm cường liệt.

[Sandro, xin lỗi, vì chuyện đêm qua nên tôi thật tình xin lỗi anh, cũng cảm tạ anh đã thu lưu tôi một đêm.

Tôi chẳng có sở trường gì giỏi giang, chỉ biết làm chút cơm này để biểu hiện áy náy của tôi.

Đương nhiên, thông minh như anh hẳn sẽ biết, món này cũng có một cái tên, một môi – một lưỡi, ở tiếng Trung, có rất nhiều thành ngữ tổ hợp, tỷ như thần thương thiết kiếm (đấu võ mồm), lại tỉ như thần thiết tương y (môi lưỡi giao triền), có điều, câu của tôi là: bổn chủy chuyết thiết (miệng gốc lưỡi rụng – Ý nói không có tài ăn nói.)

Trong cuộc đời này, thứ làm tôi căm ghét nhất chính là tôi không thể nói, tôi cảm thấy trong tim mình có cuộn cuộn ngàn câu vạn lời, nhưng lại chẳng thể nói một lời, loại cảm giác này cực kỳ thống khổ.

Người với người ở chung, tất nhiên không thể thiếu những câu chuyện trò cùng tâm sự, nói chuyện luôn là thứ quan trọng. Vốn, rất nhiều thứ tốt đẹp, rất nhiều kỷ niệm đáng quý đều xuất phát từ lời nói, rất đáng tiếc, tôi vĩnh viễn cũng không thể chiếm được cái niềm vui ấy.

Chi phiếu anh lưu lại, tôi nghĩ mình không thể nhận, tôi cho là mình có thể buông xuôi, cứ để đời xô đẩy như vậy. Thế nhưng chuyện tối trước mắt mới giật mình phát giác bản thân mình chẳng làm nổi. Hiện tại, tôi hối hận rồi, chúng ta xa lạ như vậy, nào có chung nhau điều gì?

Rất vinh hạnh vì được biết anh, cùng với việc làm tình nhân không bằng thành người xa lạ, với tôi mà nói, vậy là đủ rồi.

Nghiêm Liệt.]

Sau khi bị cự tuyệt hơn mười lần, Nghiêm Liệt tạm thời buông tha cho dự định đi tìm công việc, nhân trời quang mây đẹp thế này, đi thăm thú một ít cảnh đẹp của Milan cũng không tồi.

Đã gần đến buổi trưa, bụng của cậu lại bắt đầu thăm thì, nhưng lại chỉ có thể cố nhịn xuống bằng cách ngắm nhìn cảnh đẹp.

Điểm xuất phát tốt nhất khi đi tham quan trong Milan chính là nhà thờ chính tòa Milan, đây là nơi Mark Twain(2) từng nói ‘Dùng đá cẩm thạch để viết thơ’. Nó là một trong ba thánh đường mang kiến trúc Gothic đẹp và to lớn nhất, bên trong có một trăm ba mươi lăm ngọn tháp cùng hai ngàn hai trăm bốn mươi lăm

pho tượng cẩm thạch. Bốn bức tượng Đức Mẹ Maria cao hơn một mét được trang trí trên ngọn tháp cao nhất của nhà thờ

Trên nóc của nhà thờ lại thể hiện một mặt của văn hóa của người Milan. Những cái nào không có nóc thì hết như một động tiên, tháp nhọn thì sừng sững như măng đá, mà điêu khắc hoa hồng lại như là châu báu rải rác khắp sàn nhà.

Giáo đường thì cực kỳ tráng lệ, lúc trời còn sáng thì có thể nhìn thấy dãy núi Alps. Nhìn về phía khác, trên quảng trường tràn ngập sôi động, bồ câu quây quần ăn bánh mì vụn, xe điện chen chúc nhau ở trên quảng trường tạo thành hình chữ thập, người đi đường vội vã... so với các thành phố khác, thành phố Milan còn bận rộn hơn.

Từ giáo đường đi xuống tiếp, liền tới trên quảng trường Duomo của thánh đường.

Tượng kỵ sĩ to lớn đứng đầu là vị quốc vương đầu tiên của Italia — quốc vương Victor Emmanuel đệ nhị(3).

Hai bên quảng trường san sát là cửa hàng, cũng chính là con phố buôn bán cổ xưa cùng ưu nhã nhất thế giới – Galleria Vittorio Emanuele II.

Một đầu khác của quảng trường chính là nhà hát Opera nổi tiếng La Scala. [Othello] cùng [Falstaff] của Verdi, Madame Butterfly của Puccini đều được trình diễn tại nơi này.(4)

Đi ở trong đám người, Nghiêm Liệt như được lây nhiễm thêm một ít cảm xúc thoải mái nhẹ nhõm và linh động, đôi mắt cậu không hề làm ra vẻ, mặt cười không chút nào giả bộ, cảm giác nhẹ nhàng thanh thản từ cậu tỏa ra, mặc dù thân ở trong nghịch cảnh nhưng cậu vẫn không vội không bức, bình tĩnh như một dòng suối mát trong, tìm kiếm con đường chỉ thuộc về mình.

Vẫn luôn theo đuôi ở phía sau cậu, Hornung cảm thấy rất là thú vị, bất tri bất giác lại đi theo cậu một quãng đường dài, Nghiêm Liệt đang thưởng thức kiến trúc Milan còn y lại thưởng thức Nghiêm Liệt.

Một mực thanh thản đi ở phía trước, Nghiêm Liệt bỗng nhiên nghiêng đầu, ánh mắt như điện mà nhìn thẳng y, không tiếng động mà chất vấn: Anh đang làm cái gì?

Hornung cười rộ lên, sáng chói như nắng gắt trưa hè, cuối cùng thì cũng bị phát hiện rồi, y dứt khoát đi tới trước mặt Nghiêm Liệt: “À, tôi là Hornung, làm bạn nhé?”

Nghiêm Liệt chớp mắt, trong ánh mắt tràn ngập nghi hoặc.

“Tôi là —

“Liệt!” Hornung còn chưa giải thích rõ, Fran đã từ phía sau thở hồng hộc mà chạy tới, vừa chạy vừa phát tay, chạy đến trước mặt Nghiêm Liệt thì hần đã mệt đến cong thắt lưng, từng ngum từng ngum mà thở hổn hển hồi lâu mới đứng dậy “Thật tốt quá, rốt cuộc tìm được cậu rồi!”

Nghiêm Liệt vươn tay vỗ vỗ bờ vai của hần, con mắt cong cong mà ẩn ẩn ý cười, có người quan tâm mình thật là tốt.

“Sao cậu lại rời khỏi lâu đài? Nếu cậu không muốn ở đó thì tôi có thể quay về đón cậu mà, thế nhưng cậu lại chạy đi mất khiến tôi sợ không tìm được cậu nữa.” Fran còn đang thở dốc, trên mặt hồng hồng, da thịt của hần cùng Sandro bất đồng, da thịt Fran tựa như ngọc, tinh xảo không gì sánh được.

Nghiêm Liệt cười cười, không muốn giải thích nhiều hơn, cậu lại cảm thấy Fran mới là vui chơi sướng nhất, đại khái là cùng Monica tình cảm mãnh liệt một lúc lâu xong rồi mới nhớ tới cậu đi? Hần thật là một anh chàng không có tâm cơ, nhưng lại tùy tính tới nông nổi này.

“À, tôi giới thiệu cho cậu nhé, đây là anh Hornung, bạn của anh tôi đây, là anh ấy giúp tôi tìm được cậu.” Fran chỉ Hornung rồi nói “Anh ấy bình thường nhờ vả khó lắm đó nha, hôm nay lại nhiệt tình lắm ứng như vậy, thực sự là khó có được.”

Hornung quý bí mà cười, nếu như không phải Sandro ở nhà mình uống như điên như cuồng, y mới mặc kệ Fran thần kinh thô này, khi y biết người Fran muốn tìm chính là người Sandro vương bạn thì hăng hái của Hornung đạt được điểm cao nhất, song song giành được hảo cảm từ hai anh em nhà này rốt cuộc sẽ là hạng người gì?

Sau khi thấy tận mắt Nghiêm Liệt, y cũng không có thất vọng, ở dưới tình huống nghèo túng như vậy còn có tâm tình đi ngắm cảnh đẹp, thực sự rất không tầm thường.

Nghiêm Liệt hướng y vươn tay, khách khí mà nắm lại một chút.

Hornung nói: “Quán bar của tôi đang cần một người bưng bê, hình như cậu đang tìm việc, có muốn tới làm thử vài ngày không?”

Nghiêm Liệt mở to con mắt, chớp nha chớp.

Hornung cười lộ lên: “Vừa lúc trên lầu của quán có một phòng trống, nếu cậu muốn thì tới ở đi, yên tâm, không thu tiền.”

Nghiêm Liệt rất khó tin mà nhìn y, đây là ứng với cái câu ‘Xe đến trước núi ắt có đường’ sao?

Fran nhiệt tình nói: “Liệt, đừng nên do dự nữa, anh Hornung là người tốt, anh ấy sẽ chiều cổ cậu thật tốt mà, trước khi cậu có dự định nào khác thì có thể ở chỗ anh ấy một thời gian, tôi sẽ thường xuyên chạy tới thăm cậu. Yên tâm, cậu sẽ không cô độc đâu.”

Nghiêm Liệt gật đầu, trong ***g ngực tràn đầy ấm áp cùng cảm động, nếu như cậu đã định trước phải ở Italia này, đây hẳn là kết cục tốt nhất đi?

Có một công việc, có một chỗ cư trú, còn có bạn bè nhiệt tình mà đơn thuần nữa.

Chú thích

1.Apollo theo đuổi tiên nữ Daphne, con gái của Peneus, nhưng bị nàng từ chối. Sự đam mê cuồng dại này của Apollo bắt nguồn từ việc thần trúng một mũi tên của thần Eros, người rất tức giận vì Apollo đã chế giễu tài bắn cung của mình. Eros cũng tức giận vì những lời hát của Apollo. Vì thế, Eros cũng bắn một mũi tên ghét bỏ vào người Daphne làm cho nàng cự tuyệt tình cảm của Apollo. Bị Apollo theo đuổi quá mức, Daphne cầu xin Mẹ đất giúp nàng (trong một vài bản khác thì nàng cầu xin cha nàng là một thần sông) và được biến thành một cây nguyệt quế. Sau này, cây nguyệt quế luôn được Apollo đeo trên trán và trở thành loài cây được dùng để cúng tế cho Apollo.

2.Samuel Langhorne Clemens (được biết đến với bút hiệu Mark Twain; 30 tháng 11,1835 – 21 tháng 4, 1910) là một nhà văn khôi hài, tiểu thuyết gia và là nhà diễn thuyết nổi tiếng của Mỹ. Ông sinh ra vào chính ngày sao chổi Halley xuất hiện năm 1835 và mất đúng vào lần sao chổi xuất hiện lần sau, năm 1910.

Mark Twain là nhà văn khôi hài bậc nhất của Hoa Kỳ, là tiểu thuyết gia rất sáng tạo và hấp dẫn do nơi sinh của ông thuộc về miền đất được coi là trái tim của Hoa Kỳ, gần vùng biên giới và ngay tại bờ sông Mississippi và con sông lớn này đã nối hai miền bắc và nam.

3. Vua Victor-Emmanuel đệ nhị (1820-1878) là người có công thống nhất đất nước Italia ngày 18-2-1861. Tượng Victor-Emmanuel đệ nhị cưỡi ngựa được đúc bằng đồng, phía sau là bảo tàng Risorgimento được xây bằng đá cẩm thạch trắng. Công trình được khởi công năm 1885, khánh thành năm 1911 và hoàn thành năm 1935, trên một vùng đất cao tại Roma tên gọi là đồi Capitol.

4.1 –Giuseppe Fortunino Francesco Verdi (1813-1901), nhà soạn nhạc người Ý. Ông xuất hiện vào cuối giai đoạn lãng mạn với các vở opera nổi tiếng như Rigoletto, Otello hay Aida.

4.2- Giacomo Antonio Domenico Michele Secondo Maria Puccini (22 tháng 12 năm 1858 -29 tháng 11 năm 1924) là một nhà soạn nhạc vĩ đại người Ý. Ông là nhà soạn nhạc chuyên soạn opera.Các tác phẩm opera của ông như La Bohème, Tosca hay Madama Butterfly và đặc biệt là Turandot là trong những nhạc phẩm âm nhạc cổ điển được biểu diễn thường xuyên nhất trong danh mục thể loại opera tiêu chuẩn. Một vài tác phẩm aria của ông như “O Mio Babbino Caro” trong Gianni Schicchi “Che gelida manina” trong La Bohème và “Nessun Dorma” trong Turandot đã trở thành một phần của văn hóa hiện đại. Ông có tổng cộng 12 vởopera và điều đặc biệt là tên 7 trong số 12 vở opera của ông được đặt theo tên các nhân vật nữ.

4. Chương 4

Quán bar của Hornung nằm trong quảng trường Duomo.

Trên thực tế, nếu ai hiểu biết sơ sơ thì cũng biết đất ở đó đất đỏ tới cỡ nào.

Gác xép trên quán bar rất rộng, tuy rằng nó chỉ có vền vền một phòng ngủ, một phòng tắm đầy đủ tiện nghi cùng một cái phòng bếp nhỏ nhỏ.

Căn bếp vốn nhỏ nhỏ sạch sẽ nhưng trông trải đến đáng thương, sau khi Nghiêm Liệt vào ở thì căn bếp mới âm áp trở lại, trên giá sát tường để mấy lọ gia vị, trong bếp có đủ mọi thứ cần thiết, rực rỡ muôn màu, đến nỗi Hornung ngày ngày ‘đóng cọc’ ở đây chẳng thèm đi, bởi vì y muốn ăn món ngon mỹ vị Nghiêm Liệt làm.

Còn một thực khách chăm chỉ hơn nữa đó là Fran.

Quan hệ của hắn với Monica lúc tốt lúc xấu, khi bị Monica đuổi ra ngoài, Fran sẽ chạy tới chỗ này ăn chực cơm không đi, ăn của cậu, uống của cậu, thậm chí còn muốn ở chung cùng cậu luôn. Có điều là, gác xép chỉ có một phòng ngủ một cái giường, Nghiêm Liệt lại không có thói quen ngủ chung với người khác, thật là khó xử, thế nhưng Fran cũng không quan tâm, hắn ngủ trên sofa cũng được. Một đêm lại một đêm, chẳng biết khi nào thì thành rất nhiều ngày.

Thậm chí, Fran đem mấy thứ dụng cụ vẽ tranh đơn giản của mình cầm đến luôn, khi hăng hái tới thì bắt đầu vẽ loạn, thường thường chỉ là bức họa về phụ nữ, xinh đẹp, cao ngạo, lạnh lùng, thanh lệ, dịu dàng, không có bức nào là không vẽ người đẹp. Fran có thể không có thiên phú làm họa sĩ nhưng lại có bản tính háo sắc của đám họa sĩ, phụ nữ trong mắt của hắn vĩnh viễn là biểu tượng của hội họa cùng cảm dỗ.

Lúc đầu, Nghiêm Liệt chỉ là ngồi ở bên cạnh lẳng lặng mà nhìn, sau lại nhìn hắn như vậy, nhin không được hỏi: “Anh thực sự muốn trở thành một họa sĩ như Raphael sao?”

Fran nhướn lông mày: “Chẳng lẽ không được sao?”

Nghiêm Liệt nhăn mặt: “Anh không cảm thấy nữ tính dưới ngòi bút của Raphael đều có một loại hào quang thánh mẫu sao, mà phụ nữ dưới ngòi bút của anh lại thật giống những cô gái trong chốn làng chơi?”

Fran một bộ dáng dấp muốn ói ra máu: “Tôi cũng rất muốn vẽ bức tranh thành thánh mẫu nha, thế nhưng...” Hắn chán chường ngồi trên sàn nhà, lấy ngón tay gãi gãi mái tóc vàng của mình: “Trời biết vì sao, bức tranh nào hoàn thành cũng thành cái dạng này, nữ tính trong cảm nhận của tôi aaaa...”

“Mỗi bức họa anh vẽ đều là vẽ bạn gái của anh, tuy rằng bạn gái khác nhau nhưng lại chung một dạng đề tài, anh không cảm thấy nó quá đơn điệu sao? Ái tình cũng không phải là thứ duy nhất trong sinh mệnh.” Nghiêm Liệt rất nghiêm túc mà nói.

Fran trả lời: “Nhưng nó cũng tốt nhất. Cuộc sống buồn chán như vậy, ngày qua ngày rất là khô khan, chỉ có ái tình mới có thể cho chúng ta tự do rong ruổi, khiến chúng ta biết cái gì gọi là rộng lớn. Bằng không của tôi sẽ thành một cái đầm lầy mất.”

“Không!” Nghiêm Liệt dứt khoát, “Thế giới rất lớn nhưng ái tình lại nhỏ hẹp.”

Fran nhìn cậu một hồi, suy nghĩ một chút mới nói: “Nếu như cậu cảm thấy ái tình nhỏ hẹp, đó là bởi vì cậu không hiểu nghệ thuật, cũng không hiểu ái tình. Xin lỗi, tôi phải vẽ tranh rồi.”

Tuy rằng biết rõ cái tên ‘nghệ thuật gia’ này tâm tư chẳng nhanh bằng miệng mồm nhưng Nghiêm Liệt vẫn có phần khó nuốt trôi cơn bực tức này, cậu kinh ngạc đứng trước cửa sổ hồi lâu, lòng bàn tay cũng trở lên lạnh lẽo.

Đúng vậy, cậu chưa bao giờ nếm thử ái tình, ở trong chạng đường hai mươi bốn năm của cậu, ngoại trừ ông ngoại thì chính là sách vở, còn có đất trời trong căn bếp nhỏ nhỏ.

Cậu cho tới bây giờ chưa bao giờ từng khổ sở vì điều đó, vì sao ngày hôm nay chỉ vì một câu nói vô tâm vô tình của Fran lại khiến cho cậu đau tới tận xương tận tủy?

Ngày nào đó, Hornung tìm đến Fran, nói là có một công ty quảng cáo nào đó muốn mua một ít tranh phác thảo của Fran, tiền lương xa xỉ.

Fran nghe xong chỉ lắc đầu: “Xin lỗi, tôi không có tâm tình ấy đâu.”

Hornung cười cười nói: “Cậu không cần tâm tình, cậu cần chính là tiền, là chuyện sống bằng tiền của mình chứ không phải dựa vào đàn bà, cậu đã có dự định rời khỏi gia tộc Savoy thì nên vì tương lai của mình mà suy nghĩ.”

Ánh mắt Fran vẫn luôn xa xăm, trong nháy mắt Nghiêm Liệt cho rằng hắn sẽ vỗ bàn nhảy dựng lên, nhưng mà hắn chỉ chậm rãi cúi đầu: “Tôi không vẽ tranh quảng cáo đâu, quảng cáo không tính là nghệ thuật...”

Hornung bật cười: “Fran, quảng cáo không tính là nghệ thuật, nhưng những bức tranh cậu vẽ ra có tính là nghệ thuật không?”

Fran chỉ lắc đầu.

Hornung tới gần: “Cậu ngẫm lại đi, vì sao mà đám phụ nữ lại rời khỏi cậu?”

Fran toàn thân run rẩy.

“Nếu như cậu có tiền, các cô ấy còn có thể rời đi sao?”

Đôi môi Fran run rẩy như là đang đứng trong hầm băng.

“Quảng cáo kiếm được rất nhiều tiền đấy, cậu cứ suy nghĩ cho rõ ràng đi, tôi đem văn kiện đặt lên bàn, ngày mai cậu trả lời cũng không sao.” Nói xong, Hornung đi ra ngoài.

Lúc Hornung sắp tới ngoài cửa, Fran gọi lại hắn, chần chờ hoảng hốt nhưng cũng quyết tuyệt: “Tôi nhận.”

Hornung từ trong túi lấy ra hai quyển sách cho hắn, một quyển [Kỹ Thuật Cơ Bản Trong Quảng Cáo], một quyển [Tiểu Sử Của Van Gogh], cố ý né qua ánh mắt Nghiêm Liệt mà nói với Fran, “Nếu như cậu nhất định muốn học được sự điên cuồng của các tác gia nghệ thuật thì phải học được nỗ lực cùng phấn đấu của bọn họ trước tiên. Còn có, việc này đều là Nghiêm Liệt xin tôi giúp cậu, sách cũng là cậu ấy muốn tôi mua, cậu phải biết quý trọng đấy.”

Hornung rời đi, Fran quay đầu nhìn Nghiêm Liệt, ở dưới ánh tàn dương của buổi chiều, cậu trai mảnh khảnh này thật giống một tinh linh, chỉ có một đôi mắt yếu ớt thoáng hiện ánh hào quang.

Cứ kinh ngạc mà nhìn như thế, Fran đột nhiên có chút tỉnh ngộ, phụ nữ như một loài hoa có độc, những ngày của quá khứ hắn thực sự đã đi lầm đường rồi sao?

Chưa từng có người quan tâm hắn như thế, cổ họng hắn nóng nóng, nói không ra lời.

Nghiêm Liệt lại rất nhanh nắm nắm lại tay mình, là động tác khi hai người họ gặp mặt: Bạn bè.

Bạn bè...

Lần thứ hai nhìn thấy Sandro là ở sau một tháng khi Nghiêm Liệt tới ‘BB’.

Nghiêm Liệt đã có thể pha chế rượu một mình, cậu vốn đã giỏi giang việc bếp núc cho nên đối với loại chuyện pha chế rượu này cũng học rất nhanh, đồng thời pha chế rất khá. Điều này làm cho Hornung vốn đang lo lắng cậu làm không được có thể thở phào nhẹ nhõm, cũng làm cho y có lý do danh chính ngôn thuận lưu lại cậu.

Đêm đó, khi Nghiêm Liệt đang pha chế một ly rượu cocktail đặc biệt thì Sandro đi tới, anh mặc áo phục màu đen cùng áo sơ mi màu trắng, trắng đen đối lập kinh điển khiến anh lập tức trở thành trung tâm quyền rũ trong quán.

Anh lười biếng mà đi tới quầy bar, cầm một chậu hoa trong tay đặt lên mặt quầy, nhìn quanh nơi này rồi lấy ra điều xì gà cuối cùng trong hộp, bật lửa trong tay bật tách lên, anh lấy tay che gió, cúi đầu, châm lửa, từ trong đôi môi phun ra một làn khói lượn lờ mờ ảo, khi đó ánh lửa cũng chiếu vào mặt anh, nửa khuôn mặt dường như ấm áp hơn.

Đây là một quán bar âm ỉ, trên đỉnh là một ngọn đèn phát ra ánh sáng tím, Sandro đứng ở nơi đó, cao to lạnh lùng, lúc anh hút thuốc, khói thuốc lượn lờ khiến khuôn mặt anh trở nên mơ hồ, đường cong sắc bén, nụ cười như có như không, có một chút quỷ dị.

Lúc đó, những người đang ở trong bar có một loại ảo giác, họ cảm thấy họ không phải đang đứng trong quán bar, mà là đứng ở trong một bộ phim điện ảnh, tỷ như [Bố Già]. Người đàn ông kia tựa như một phần tử mafia của Italia, đứng trong bóng tối ở thánh đường, yên lặng mà thường thức tiếng ca xa xôi, một loại bối cảnh thần bí mang màu sắc tôn giáo khiến không ai dám nhìn thẳng anh.

Nghiêm Liệt cũng ngây ngốc mà nhìn anh, nhìn hồi lâu bỗng nhiên phát giác mình còn có công việc phải làm, vội vàng cúi đầu pha chế rượu, cậu cúi đầu xuống thì lại bị một bàn tay nâng lên khiến cậu phải nhìn thẳng vào đôi mắt đen thâm trầm của anh: “Có khỏe không?”

Cậu gật đầu.

“Tôi không tốt lắm.” Sandro thở dài, “Trên thương trường tôi lừa anh gạt khiến tâm tình người ta phiền muộn, một tháng này tôi đi qua đi lại giữa các châu lục, mệt mỏi quá.”

Nghiêm Liệt lẳng lẳng mà nghe, sau đó rót cho anh ly nước đá.

Sandro đem chậu hoa đẩy ra trước mặt cậu: “Tặng cho cậu đây.”

Nghiêm Liệt kinh ngạc nhìn anh, rồi mỉm cười tỏ ý cảm ơn. Sandro thực sự thật kỳ quái, người khác tặng hoa đều là tặng hoa tươi, anh lại tặng một ‘bông hoa’ được trồng dưới đất, đóa hoa còn chưa nở, chỉ là một mầm cây xanh xanh nho nhỏ, không biết đóa hoa trong tương lai sẽ có dạng gì.

“Ngày đó ngay sau khi cậu rời đi, tôi đã rất tức giận.” Sandro nói.

Sắc mặt Nghiêm Liệt có chút trắng bệch, cậu lại nhìn không được dùng tay phải nắm chặt lấy vành tai của mình.

Sandro âm thầm cười, sau đó nói: “Cậu không phải đã nói chúng ta rất xa lạ sao? OK, ngày hôm nay chúng ta sẽ nói tới câu chuyện về cái sự xa lạ này.”

Nghiêm Liệt chớp mắt, làm tốt tư thế chăm chú lắng nghe.

“Tổ tiên loài người, Adam đã từng kể với thiên sứ Raphael về ký ức đầu tiên của mình như thế này: Khi tôi mới từ giấc ngủ say nồng tỉnh lại, mồ hôi chảy ròng, thân thể nằm trên hoa cỏ mềm mại... Tôi sao lại tới đây, và tới đây như thế nào? Loại nghi hoặc cùng sợ hãi khi tới một nơi xa lạ mà mình không quen thuộc, vẫn được truyền thừa từ khi tổ tiên của chúng ta được sáng tạo ra, chúng ta hiện tại thì gọi loại cảm giác này là xa lạ.”

Động tác trong tay Nghiêm Liệt chậm lại, hiển nhiên, cậu bị lời Sandro nói hấp dẫn.

“Kỳ thực, ở trên thế giới này, không có cái gì gọi là xa lạ, nếu xa lạ, thì phải nói tới cái bóng đã đi sát theo ta từ sinh đến chết. Lúc cất tiếng khóc chào đời là lúc trẻ con đi tới một hoàn cảnh hoàn toàn mới, ngoại trừ mất đi ảm áp và bảo vệ từ tử cung còn có thêm hoài nghi cùng sợ hãi, đó là xuất phát từ bản năng, bởi vì xa lạ bất lực, nên khi trẻ sơ sinh khóc, thứ rơi ra không chỉ là nước mắt mà còn truyền tới thanh âm bi thảm.”

“Chúng ta đều cho rằng quan hệ giữa con cái và cha mẹ là mối quan hệ thân mật nhất, nhưng khi chúng ta rời khỏi nhà thì mối quan hệ này lại mau chóng biến thành một loại xa lạ, hoặc là khi chúng ta có bạn bè thân thiết hoặc người yêu thì mối quan hệ con cái cha mẹ sẽ trở nên nhạt đi rất nhiều. Nhà triết học Sartre(1) của Pháp từng thở dài mà nói: Chúng ta đều chỉ là con riêng. Có thể, ông ấy nhất định cũng cảm thấy tình cảm cùng tinh thần của mình với cha mẹ đều rất xa lạ.”

“Tự cho là hiểu rõ bản thân nhất, kết quả phát hiện mình là xa lạ nhất, lúc ba tuổi hình dáng ra sao, ai nhớ rõ chẳng? Ai mới có thể thực sự làm cho mình động tâm? Vốn cho rằng mình là kẻ xấu xí lại phát hiện người trong gương cũng có đôi nét đáng yêu, lúc nghĩ có thể tiếp thu thì lại khẳng khái cự tuyệt, mà khi chẳng tình nguyện thì lại vô thức đáp ứng. Hận rất nhiều, yêu rất nhiều, thế nhưng chẳng ai tìm cho mình một lý do giải thích cho chính bản thân rằng vì sao lại thế. Chính bản thân mình mới là xa lạ nhất.”

“Làm cho lòng người say mê nhất là khi mình cùng người là xa lạ nhất. Xa lạ như vậy rất thần bí khó lường, nói xa thì là, mỗi một người xa lạ đều đại biểu cho một cơ hội, ẩn tàng mọi loại khả năng.”

“Nghiêm Liệt, cậu không cảm thấy chẳng có từ nào ngọt ngào hơn từ ‘xa lạ’ này sao, càng thêm ưu thương, càng giống số mệnh sao? Đúng vậy, chúng ta xa lạ như vậy nên mới có chuyện để nói với nhau, mới có chuyện cần phải tỉ tê tâm tình, không phải sao? Cái nào cũ đều phải làm mới lại một lần nữa, chẳng phải xa lạ ập ủ nên thân mật hay sao?”

‘Bốp bốp bốp!’ Phía sau truyền đến tiếng vỗ tay, Sandro xoay người, thấy Hornung mang bộ dạng lười biếng đi lại đây.

“Tôi đã nghĩ mấy ngày nay cậu mai danh ẩn tích làm cái chuyện gì, nguyên lai là đi nghiên cứu ‘người xa lạ’! Có điều nha, loại lý luận này của cậu thật mới mẻ quá đi, đủ để lừa gạt được Liệt của chúng tôi rồi, nhỉ?” Lúc Hornung nói chuyện, hắn cũng tiện tay đoạt đi điều thuốc trong miệng Sandro rồi đặt lên miệng mình.

Nghiêm Liệt bị kinh ngạc đến ngây người, cậu si ngốc mà nhìn Sandro, mũi anh cao thẳng, có chút cảm giác bất tuân ngang bướng, nhưng nhìn nghiêng khuôn mặt anh như thế này lại thấy được đường cong lưu loát của cái mũi kéo dài từ trán, đầu mũi hơi nhếch lên, đó chẳng phải là đường cong hoàn mỹ chỉ có trong hoạt hình thiếu nữ thôi sao, có lẽ nào anh không chỉ có bề ngoài phong lưu phóng khoáng, mà còn có nội tâm thanh dật tiêu sái?

“Liệt, cầm một chai Whisky tới đây, rất khó có dịp Sandro quang lâm hàn xá — nhất định phải để anh ta không say không về.” Hornung nhìn Nghiêm Liệt, nhìn nhìn lại Sandro, không nhịn được âm thầm vì Nghiêm Liệt mượt mề hôi, cậu nhóc này sẽ không vì một vài câu nói tùy tiện không bỏ bên của tên kia mà tước vũ khí đầu hàng chứ?

Nghiêm Liệt cũng bình tĩnh lấy ra một chai Whisky, cầm lấy hai cái ly rồi rót đầy cả hai, cậu lập tức hướng Hornung làm một cái thủ ngữ, Hornung cười rộ lên: “Cậu còn thương tiếc anh ta à?”

Mặt Nghiêm Liệt có chút hồng, cậu liền xoay người đi, phục vụ những vị khách khác.

Sandro có chút không hài lòng, hỏi: “Cậu xem hiểu mấy cái động tác khoa chân múa tay của cậu ta sao?”

Hornung thở dài: “Ông bạn à, đó là ngôn ngữ của người cầm điếu, cậu ấy khuyên cậu nên uống ít thôi, đối thân thể không tốt, sao lại có thể là khoa chân múa tay? Nếu như cậu thực sự quan tâm tới cậu ấy thì học thêm một chút có được không?”

Sandro lườm y một cái: “Tôi cũng không phải là người khi còn ở nước Mỹ.”

Hornung nhú nhú mày: “Tôi biết thừa cậu chẳng thật tâm, vậy cậu còn tốn tâm tư chơi đùa cậu bé ấy làm gì? Liệt không phải người có thể để cậu tùy ý vui đùa, tôi không nỡ.”

Sandro nhìn thẳng y, một bộ hồ nghi.

Hornung xấu hổ mà cười: “Làm gì mà nhìn tôi bằng ánh mắt như thế? Cậu nghĩ tôi giống cậu đấy à? Liệt là hạng người gì, cậu biết mà? Nếu như tôi không có chút thương tiếc nào cho nhân tài như cậu ấy thì đúng là lòng dạ sắt đá quá rồi.”

“Thời gian ngắn ngủi như thế mà cậu đã làm phản rồi.” Sandro lắc đầu, lập tức tới gần Hornung, “Có điều tôi cảnh cáo cậu, cậu ta là của tôi, cậu đừng mong động vào.”

“Uống rượu, uống rượu, ha ha ha...” Hornung giơ lên chén rượu, cười đến thần bí.

Uống mãi tới hừng đông, Sandro đã say đến ghé vào trên quầy bar, muốn động cũng không động được. Hornung cũng là xiêu đông xiêu tây, y lắc lắc cái chìa khóa trong tay: “Liệt, cậu trông quán nhé, tôi đưa Sandro về nhà.”

Nghiêm Liệt lo lắng mà nhìn y, Hornung nâng Sandro dậy, hai người nhất tề ngã xuống sàn nhà, Nghiêm Liệt kéo tay Hornung: “Đừng đưa về nữa, ở chỗ này nghỉ ngơi đi.”

Hornung tựa hồ có chút làm khó, nhìn nhìn Sandro đã say đến rối tinh rối mù: “Được rồi, cậu dìu anh ta lên lầu đi, tôi đến phòng làm việc ngủ là được rồi. Quán thì cứ giao cho bọn họ trông coi, còn cậu thì phải chăm sóc anh ta cho tốt nhé.”

Nghiêm Liệt gật đầu, gần như là nửa dìu nửa cõng Sandro, gian nan đi lên lầu.

Hornung đứng ở phía sau, khoe môi giờ lên: Sandro, một trận này thắng hay thua đều trông ở cậu đó!

Sandro nằm trên giường, phẳng phất cảm thấy mình rơi vào một tấm nệm mềm mại, ngứa ngứa, ấm áp.

Anh mở mắt ra, chắc Nghiêm Liệt đã tới toilet lấy khăn ướt rồi nhỉ?

Giường của cậu thực sự rất ấm áp, thế nhưng cũng có nhiều thứ linh tinh, Sandro vươn người lên đầu giường, trên đó có mấy thứ đồ chơi nho nhỏ: búp bê Koala, ba lô nhỏ hình chó Snoopy.

Sandro kinh ngạc mà nhìn, không nghĩ tới Nghiêm Liệt còn thích mấy thứ này?!

Nghe được tiếng bước chân, Sandro cuống quýt nhắm mắt lại, nằm xuống.

Nghiêm Liệt cầm khăn mặt ấm áp đi tới, nhẹ nhàng lau mặt, cổ cùng với hai tay cho anh, sau đó, cậu lén lút ngồi ở bên giường, như có điều suy nghĩ mà quan sát người đàn ông trước mắt.

Vóc người anh không thể nghi ngờ là rất đẹp, tỷ lệ cân xứng, tứ chi thon dài, tuy rằng có hơi gầy thể nhưng thực sự là ưu mỹ. Ngũ quan của anh gần như hoàn mỹ không tì vết, mày kiếm đen đậm, lông mi dày, cái mũi cao thẳng ưu nhã và tôn quý như những vị quý tộc La Mã cổ đại, đôi môi dày mọng này, thật sự là sinh ra để hút hồn người khác... Chỉ là, người đàn ông có bộ lông rậm rạp quá — kết quả của hormone nam tính, trong mắt người phương Tây đó là đặc trưng của giới tính, mà trong Trung Y thì nói đó là ‘Máu nóng dương khí vượng’, có lẽ người phương Tây cũng không tính như thế là nhiều đi? Nghiêm Liệt lại cảm thấy phức tạp.

Có người nói người nào có hormone phân bố khắp người thì sẽ luôn luôn có dự vọng rất mạnh, vô luận là ***, quyền lực dục, chi phối dục hay tương tự như thế, cậu nhớ lại phương thức gặp gỡ trong lần đầu tiên rất chi là khó thoải mái của mình và anh, có lẽ người đàn ông này đã có thói quen mua thân của đám trai đẹp rồi đi?

Nghiêm Liệt si ngốc mà nhìn anh, anh rốt cuộc là hạng người gì? Cái lý luận về xa lạ của anh cho dù là đạo văn của người khác thì cũng đủ để chứng minh trình độ thưởng thức của anh rất cao.

Người xa lạ, là bởi vì xa lạ, cho nên Sandro mới cảm thấy có hứng thú với cậu sao?

Có thể, chờ cậu ở phía trước chính là bẫy rập, thế nhưng, người đàn ông tỏa ra sức quyến rũ chết người này đã nắm giữ được con tim của cậu rồi. Cậu biết, trong tim của cậu đã biến hóa kỳ diệu, cái loại biến hóa này quá kỳ diệu nên cậu chẳng thể miêu tả nó thành lời. Nhìn Sandro ngủ, trong lòng của cậu thấp thỏm bất an, cái cảm giác kỳ lạ nào đó cứ vô thanh mà tràn vào tim cậu, đem nó bao vây lấy, khiến trai tim đập bang bang.

Cậu nhẹ nhàng cầm mép chăn lên đắp cho Sandro, Sandro lại đột nhiên mở to mắt khiến cậu hoảng hốt không thôi, vừa định né ra thì lại bị tay Sandro ôm lấy: “Liệt, cậu còn muốn trốn tránh sao?”

Anh nhẹ nhàng mà cẩn thận ôm lấy thắt lưng Nghiêm Liệt, ngửi mùi hương trên tóc cậu.

Lần này Nghiêm Liệt không có giấy giũa, trước mắt tất cả đều là thân ảnh Sandro, thần tình Sandro, cậu lẳng lặng mà ngồi, vẫn không nhúc nhích, hình ảnh Sandro trong con ngươi trong vắt cứ lung lung lay lay. Cậu thích cảm giác mình cảm nhận được tiếng tim đập của Sandro khi anh tới gần, có thể cảm thụ được hơi thở của anh và cả mùi hương nhàn nhạt trên người anh nữa. Cậu cũng chẳng biết vì sao lại vậy, thật giống như bị ma nhập.

Bị cánh tay cường tráng này ôm chặt, cậu có thể cảm giác được tiếng tim đập mạnh của chính bản thân mình, cảm giác được lông mao toàn thân đều co rút lại, từng đợt cảm giác sợ run cứ như thủy triều mà dâng lên, khắc chế không được xúc động muốn thân cận.

Sandro rất tự nhiên mà đem cậu ôm ngồi lên bắp đùi mình, một tay ôm lấy eo cậu. Đôi môi của anh đặt lên vành tai Nghiêm Liệt, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lên cái vành tai nhỏ xinh ấy. Tay kia cởi ra hai nút áo trước ngực Nghiêm Liệt, luồn hai ngón tay vào trong áo cậu, ở chỗ đầu nhũ vuốt ve, ngón tay thuần thực mà khiêu khích.

Nghiêm Liệt có phần thổ dốc, người đàn ông này cũng không hề uống say, anh ta là muốn ‘ăn’ luôn cậu hay sao? Nếu như cứ tiếp tục như thế, cậu có thể thừa nhận kết quả ấy không?

Anh đột nhiên cắn vành tai cậu, đem cậu từ trong suy nghĩ kéo trở về.

“Tôi làm không tốt sao? Hồn vía của cậu sao lại bay đi nơi khác như thế cơ chứ. Đây đối với tôi thực sự là một loại vũ nhục.” Anh tận lực đè thấp tiếng nói, nhìn thẳng Nghiêm Liệt mà nói từng từ một.

Nghiêm Liệt vẫn mắt hôn mắt vía như cũ, cậu cho đến bây giờ vẫn không thể thấu hiểu tâm tư của mình, trong mơ hồ, lý trí của cậu nói cho cậu biết, người đàn ông này là một ma quỷ, thứ ma quỷ đang từng bước từng bước dụ dỗ cậu xuống địa ngục, thế nhưng... Anh quyến rũ lại xinh đẹp tới tiêu hồn như thế, cậu thực sự buông bỏ được hay sao?

Nếu như tiến thêm một bước nữa là địa ngục, vậy cậu có can đảm cùng anh chơi đùa tiếp hay không?

Sandro đột nhiên đẩy cậu ra, xoay người xuống giường, lại quay đầu nhìn cậu nói: “Cậu nghỉ ngơi đi, tôi ngủ trên ghế sofa phòng khách nhé, may mà hôm nay Fran không ở đây.”

Nghiêm Liệt đưa tay kéo lấy anh.

Lông mày của Sandro nhướn lên: “Đổi ý rồi đấy à?”

Nghiêm Liệt từ trong cái túi hình con chó Snoopy lấy ra cái bảng và bút viết, viết xuống: “Anh đừng ngủ ở sofa, có thể ngủ trên giường của tôi.”

Đáy mắt Sandro mơ hồ có ý cười, anh lại quay về trên giường, đưa tay kéo lấy thắt lưng Nghiêm Liệt, Nghiêm Liệt lại như con cá tránh lưới vội vàng tránh né, cậu lẳng lặng lấy ra một cái gối cùng một cái chăn từ trong tủ quần áo, xoay người đi về phía phòng khác.

Sandro ngẩn tò te nhìn cậu, cái tên vô lại nhỏ bé này! Cư nhiên đem giường tặng cho anh rồi chính mình đi tới sofa? Vậy anh ngủ trên cái giường này còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

Sandro ở trong phòng ngủ đảo quanh, sau năm mươi bốn tuổi mất đi đồng trinh, anh chưa bao giờ gặp qua một người khó hầu hạ như vậy, cư nhiên có dũng khí đem anh đùa bỡn trong lòng bàn tay như thế! Anh nắm chặt nắm tay, hận không thể lập tức chạy ra ngoài bá vương ngạch thượng cung luôn.

Đương nhiên, kiêu ngạo của anh nào cho anh làm ra cái chuyện thấp kém như thế, anh vọt vội vào phòng tắm dội nước lạnh, sau đó ghen một cổ hỏa mà ngã xuống giường.

Anh chắc chắn cậu nhóc kia chẳng trốn nổi lòng bàn tay anh, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Được rồi, dù sao thì anh cũng có thời gian mà, chẳng cần gấp gáp làm gì.

Buông cần dài mới câu được cá lớn, xưa nay đều như vậy.

Lúc anh gặp nạn lớn, từng tị nạn đến Tây Tạng, từng từng nghe cao tăng đàm đạo, có một câu khiến anh khắc sâu ấn tượng, cao tăng nói: “Hảo động giả vân diện phong đăng, thị tịch giả tử hôi cảo mộc. Tu định vân chỉ thủy trung hữu diên phi ngư được khí tượng, tài thị hữu đạo đích tâm thể.”

Lúc đầu anh cũng không hiểu nó có nghĩa gì, sau này có một người bạn thông thạo tiếng Trung đã giải thích cho anh: Biến động tốt nhất là chớp nhoáng của sấm sét, là ngọn đèn dầu chập chờn trước gió. Bất động tốt nhất là của tàn tro đã lụi, của cây cối cần khô, mà chỉ ở lúc động tĩnh thoả đáng, ở khi mây ngừng trôi nước ngừng chảy mới có ứng lượn trời cao, cá liệng khỏi mặt nước, như thế mới có thể ngộ đạo cảnh giới.

Được rồi, hiện tại anh đang chơi trò chơi động tĩnh thoả đáng với cậu nhóc kia, địch động, ta động; địch không động, ta lại tĩnh.

Sandro trái nghĩ phải suy, đến hừng đông ba bốn giờ mới hơi có chút mơ hồ buồn ngủ.

Trong thoáng chốc, cảm giác có một cái gì đó ám áp nhích lại gần mình, anh bất ngờ mở to mắt, người đang nằm bên cạnh anh là Nghiêm Liệt.

Trong bóng đêm, nụ cười của anh không hề được che lấp, như vô ý mà hỏi: “Làm sao vậy?”

Nghiêm Liệt ở trên ngực anh viết: “Sofa khó chịu lắm.”

Sandro rất muốn cười to, chính mình lại xuống giường: “Vậy được rồi, tôi đi ngủ ở sofa.”

Trong thoáng chốc đi tới cửa, anh rõ ràng thấy được trên mặt cậu nhóc kia có biểu tình mất mát.

OK, tất cả đã định!

Lúc tảng sáng, Sandro lại quay về, đi tới bên giường, khom thắt lưng ấn lên một cái hôn nhẹ ở trên môi Nghiêm Liệt, hiển nhiên, cậu nhóc này cũng một đêm không ngủ ngon.

Lần đầu tiên bị *** dằn vặt thì ngủ thế nào được nhỉ? Sandro dưới đáy lòng cười nhạt.

“Ngoan, tự mình cởi quần áo đi.” Nhìn vào mắt cậu, Sandro dùng ánh mắt say chết người mê hoặc cậu.

Nghiêm Liệt có chút chần chờ, nhưng vẫn chậm rãi cởi bỏ từng nút áo, mắt thấy hai tay Sandro luồn vào ngực cậu, thông thả lại kiên định không cho cậu chống cự. Bàn tay to lớn của anh xoa lên hai đầu nhũ của cậu, đem cả bộ ngực khéo léo chỉ hơi nhô lên của cậu nắm vào trong lòng bàn tay. Không biết tại sao ở thời khắc kinh khủng vạn phần này, anh đụng chạm lại khiến cậu sinh ra một cổ cảm giác kỳ quái, giống như có hai cổ điện lưu, nhu hòa mà tản ra từ thù du của cậu, đồng thời chậm rãi khuếch tán tới toàn bộ thân thể cậu, khiến cậu không nhận được mà hừ một tiếng, thở dốc vì kinh ngạc.

Sandro lộ ra ánh mắt thỏa mãn, không giống lần đầu tiên khi anh ép buộc cậu lên giường — không hề lãnh khốc như thế nữa, ánh mắt ấy đắm sâu vào trong tim cậu, nó khiến cậu dễ mặc tất cả cho anh. Ý niệm này nảy lên trong đầu khiến Nghiêm Liệt không thể không lại dâng lên hàng vạn hàng nghìn suy nghĩ. Nhưng mà càng làm cho cậu kinh ngạc chính là cảm giác khi bị anh tùy tiện đùa bỡn, cảm giác ấy khiến cậu thấy khó hiểu, cậu không biết nó là gì nhưng cũng không thấy nó đáng ghét, thậm chí... thậm chí còn có điểm không cầm lòng được mà muốn thêm càng nhiều... Nếu như ái tình tốt như Fran từng nói, vậy thì cho dù chỉ có một lần, cậu cũng có thể ném thử mà, phải không?

Tay Sandro bắt đầu vuốt ve đầu nhũ của cậu, da thịt co dãn làm anh thỏa mãn, động tác của anh cũng không thô bạo nhưng lại khiến Nghiêm Liệt cảm thấy bây giờ anh chẳng có chút kích động nào, anh làm tất cả chỉ là muốn đùa giỡn cậu, muốn quan sát phản ứng từng giây từng giây một của cậu.

Đây... người đàn ông này thật sâu không lường được!

Nghiêm Liệt nhận không được khe hở ra đôi môi hồng, thở dốc từng ngum từng ngum, ngón tay thô ráp của Sandro bắt đầu chà xát ở trên đầu nhũ của cậu... Điện lưu phăng phất tăng mạnh trong khoảnh khắc, cái loại cảm giác nói không nên lời của cậu cũng tăng mạnh, song song đó là càng thêm hoang mang.

Sandro đột nhiên đem cậu lật ngược lại, khiến cậu đưa lưng về phía anh. Tay anh lại luồn vào ngực cậu lần nữa, lần thứ hai nhéo nhéo đầu nhũ cậu. Lúc này đây động tác của anh có chút thô lỗ. Mà Nghiêm Liệt, ở khi cơ thể bắt đầu có phản ứng rồi thì cậu cũng không kiềm chế được mà càng phản ứng mãnh liệt.

Nghiêm Liệt kim lòng không được mà giãy giụa, tiếng thở dốc cũng có phần tăng lên.

Sandro thoải mái đem chiếc quần lót cuối cùng trên người cậu lột ra, cậu lúc này đã trần như nhộng mà đưa lưng về phía Sandro, cậu gần như có ảo giác ánh mắt người đàn ông đằng sau đang ở trên lưng mình lưu lại dấu ấn, làm cậu sinh ra phản ứng nóng rát.

Tay Sandro ở trên da thịt cậu dao động, mỗi một tắc da được đầu ngón tay anh lướt qua đều rung động. Khiêu khích này thấm vào sâu trong từng tế bào da, tay anh lại lướt tới nơi giữa hai chân, địa phương bí ẩn nhất của cậu hoàn toàn bị anh xâm chiếm. Ngón tay của anh chà xát nhẹ nhẹ mà kiên quyết khiến cậu vô lực chống cự, nơi mẫn cảm nhất của cậu đang bị người đàn ông này chuẩn xác ve vuốt, không ngừng mà xoa bóp khiến cho cậu chậm rãi tiết ra chất lỏng trong suốt, kích thích điện lưu... Rất ngứa.

Nghiêm Liệt hừ một tiếng.

Tiếp theo, hai tay của anh đều duỗi vào trong, vừa song song bừa bãi chà đạp vừa lách vào giữa hai cánh hông của cậu, hai ngón tay luân phiên chà xát cục huyết của cậu khiến cậu không kim lòng được mà kẹp chân lại. Rồi hai chân của cậu lại bị người ở trên khiêu khích khiến chẳng thể tự chủ mà mở ra, triệt để bại lộ nơi bí mật kia.

Anh chà xát khiến hô hấp cậu tăng lên, không chỉ có tứ chi tự động tự giác mà giãy giụa, ngay cả một ít bộ vị mẫn cảm trong cơ thể cũng rung động. Mà khi tay anh thối lui chỉ để lại một cảm giác ẩm ẩm còn sót lại nơi cục huyết, phản ứng của cậu lại là... Không tự chủ được mà đem hai chân càng thêm tách ra, chủ động nghênh tiếp anh tiến vào!

Nghiêm Liệt thở dài, thân thể phản ứng không thể gạt người, cậu biết, mình kỳ thực rất khát vọng.

Lúc dục vọng nóng bỏng thẳng cứng của đàn ông chen vào giữa cục huyết của cậu, cậu cũng chỉ thở dài một hơi rồi lại như chiếm được thứ gì khát vọng đã lâu mà hoàn toàn thả lỏng thân thể. Ở khi thứ cứng rắn của anh cùng nội bích mềm mại của cậu chà xát vào nhau, cậu đạt được một loại cảm xúc thập phần kỳ diệu, có một chút đau nhưng anh tiến vào rất chậm tựa như muốn đem cảm giác lúc này ghi nhớ từng milimét, tiết tấu lâu như vậy sẽ làm đau đớn chậm rãi tán đi.

Khi anh cuối cùng cũng có thể tiến hết vào, không gian bao dung dị vật mà cậu có cũng hoàn toàn bị chiếm hết rồi. Người đàn ông ở trên cậu lại chẳng hề động, tùy ý để dục vọng dừng lại trong u huyết của cậu, làm cậu có đầy đủ thời gian mà triệt để cảm nhận được thứ của anh.

Nhẹ nhàng xoay đầu cậu lại, nhìn vào mắt cậu, anh nói: “Đem chân khép lại.”

Nghiêm Liệt nghe theo lời kẹp lấy hai chân, toàn bộ u huyết cũng kẹp chặt, cảm giác có dị vật cực đại ở trong cơ thể càng mãnh liệt hơn.

“Cảm giác được cái gì rồi?” Sandro hỏi.

Nghiêm Liệt cảm thấy trong giọng nói của anh có chất chứa ý cười, thế nhưng cậu nào có nói được đâu.

Không, cho dù có thể nói chuyện, cậu tin tưởng lúc này cậu cũng sẽ nói không nên lời, cậu rất xấu hổ túng quẫn.

“Mở ra.” Anh lại hạ lệnh lần nữa. Vì vậy cậu cũng mở chân ra như cũ.

Anh lại rời đi, vẫn thông dong đến mức chẳng tin tưởng nổi, dường như mỗi khi anh đi vào đi ra, từng milimet ma sát đều cực kỳ rõ ràng. Khi anh gần lui ra hoàn toàn thì lại bắt đầu đẩy vào. Khi anh cắm hết vào, thân thể buộc chặt của Nghiêm Liệt mới hơi chút thả lỏng, cậu thở ra một hơi, sau khi anh tiến vào thì cậu vô thức rên rỉ.

Nghiêm Liệt cảm thấy người đàn ông ở trên cậu không hề có một chút kích động nào, phẳng phất như anh ta đang lạnh lùng mà đùa giỡn cậu, quan sát phản ứng của cậu, như vậy mà thôi. Điều này làm cho cậu cực kỳ sợ hãi, thân thể lại càng thêm hưng phấn.

Trời ạ! Chẳng lẽ anh muốn vĩnh viễn lấy loại tốc độ này tiếp tục làm sao!

Lúc Nghiêm Liệt không tự giác mà xoay xoay cái mông để cọ xát với anh, cậu đã thực sự nghĩ như thế đấy. Cậu thực sự đã kích động rồi, tính dục đã hoàn toàn bị người đàn ông này khiêu khích đến đỉnh điểm trước nay chưa từng có. Cậu cũng hiểu chuyện cần làm nhất lúc này là gì. Thế nhưng loại chuyện khi *** không ngừng bị khiêu khích nhưng lại chẳng được giải quyết hữu hiệu thì là chuyện cỡ nào bất đắc dĩ và đau khổ!

Sandro phát sinh một tiếng cười khế, đột nhiên cố sức đâm vào, thân thể cậu cũng bị cọ xát mãnh liệt, nếu như không phải có bức tường ngăn trở hẳn hai người đã ngã nhào xuống rồi...

Nếu nói cảm giác khi này là dòng nước nhỏ chảy dài thì lần này chính là ngất trời sóng lớn. Nghiêm Liệt cảm thấy thân thể cậu bị một loại cảm xúc kích động chưa bao giờ thụ hưởng dâng trào toàn thân, ở khi cậu chưa hoàn toàn hiểu rõ được cảm xúc này thì Sandro lại tiếp tục lấy phương thức cuồng bạo như trước mà thẳng tiến. Cậu đầu văng mắt hoa, cảm thấy như mình đang nằm trong từng lớp sóng lớn, lớp sóng lớn này vỗ vào thân thể cậu, khi cậu chưa kịp thích nghi thì một cuộn sóng khác mang thể tiến công dời núi lấp biển lại đập lên cậu. Cậu hết như chiếc thuyền nhỏ mong manh giữa muôn vàn con sóng hung dữ, thân bất do kỷ, vô lực chống cự, lúc này giữa hai chân của cậu truyền tới cảm giác sung sướng đến không diễn tả nổi.

Lần đầu tiên lãnh hội được lạc thú của tính giao, nguyên lai mọi người thích làm tình, thích thân thể bị một người khác vỗ về chơi đùa, trừu sấp... đều là thật, không chút nào làm ra vẻ... Vì sao cậu lại cảm thấy thể tấn công của Sandro lại như đang ‘đoạt lấy’ vậy chứ? Mỗi một lần anh tiến công đều khiến ở chỗ sâu trong thân thể cậu sản sinh ra một loại phản ứng, loại này vừa như nghênh tiếp lại như đang chống cự, khiến cậu cảm thấy dường như mình đã dùng toàn lực để ngăn cản tiến công của anh, lại như mình thờ ơ để tiến công mãnh liệt ấy đập vào người, cuối cùng cậu cũng hiểu đó là chuyện gì xảy ra rồi — chỗ kia của cậu đúng lúc này trào ra chất lỏng màu trắng trong suốt!

Cậu từ trên người Sandro đạt được là sung sướng trước nay chưa có. Hiện tại cậu chỉ có thể mềm oặt mà nằm úp sấp ở trên giường, hít vào từng ngụm không khí.

Sandro lật thân cậu lại, cậu không nhìn được mở to hai mắt nhìn nhìn thứ thẳng đứng kia của anh.

Sandro để cậu nằm trên giường, cái hông đặt ở mép giường, anh ôm lấy hai chân cậu, từ chính diện tiến nhập vào nơi vẫn ướt đầm của cậu.

Trời ạ, cái loại cảm giác bị trướng đầy kia lại tới nữa rồi. Lần đầu tiên cái loại cảm giác nhục nhã cùng sợ hãi khi bị ‘Cường bạo’ của cậu đã chẳng còn sót lại gì, ở lần thứ hai anh tiến vào, cậu chỉ còn là mừng rỡ và nhiều hơn hết là khát vọng!

Sandro mãnh liệt mà trườn động, dục vọng ở trong cơ thể cậu cuồng loạn đâm chọc khiến cậu rên rỉ không thành tiếng. Ở trước khi mất đi thần trí, cậu thấy được biểu tình trên mặt người đàn ông bên trên mình, vẻ mặt của anh cũng không thay đổi quá nhiều, chỉ là đôi môi xinh đẹp mím thành một đường dài mỏng, đôi lông mày đen rậm nhíu lại, hai mắt nhắm nghiền, chứng tỏ anh đang kiềm chế, cũng đang hưởng thụ.

Điều này chứng tỏ anh có cảm giác. Cậu có thể làm cho anh cảm thấy thoải mái! Không biết tại sao, điều này lại khiến cho Nghiêm Liệt len lén vui mừng... Cậu lại một lần nữa cuồng say. Sandro ôm cậu ngồi lên, anh ôm chặt lấy thân thể của cậu, ở sau khi ra vào cuồng mãnh vài lượt, anh bắn vào trong cơ thể cậu. Thứ nóng rực ấy dâng trào bao phủ toàn thân cậu. Cậu cảm thấy vừa như trống rỗng lại vừa như thỏa mãn, toàn thân cậu xụi lơ dựa sát vào bộ ngực cường tráng của anh, tựa trên người anh mà kịch liệt thổ dốc.

Khi cậu từ từ khôi phục một điểm thần trí thì lại không nhìn được âm thầm quan sát thân thể đang dán sát vào mình. Thân thể của cậu cùng một thân thể khác biệt hoàn toàn với nó của một đàn ông đang quần quýt vào nhau, làn da màu đồng căng đầy, khi thể cường hãn tản ra từ thân thể đáng tự hào của người đàn ông ấy, quanh thân tỏa ra sức lực mạnh mẽ.

Sandro vẫn hầu như không nhúc nhích, chỉ có đầu kết đang di chuyển lên xuống chứng tỏ anh đang nuốt nước bọt, chứng tỏ anh đang cố dần lại. Dục vọng của anh mềm nhũn rồi nhưng vẫn nhồi vào trong cơ thể Nghiêm Liệt, cái loại cảm giác này rất kỳ diệu, tuy rằng đã không còn ở lúc làm động tác tính giao nhưng như thế cũng tính là mập mờ tính, nó là một loại cảm giác có thể làm cho người ta thoải mái. Đám lông xù xì ở phần bụng của anh cọ vào cái bụng trơn mịn của cậu, làm cậu sản sinh ra kích thích cao độ. Nhưng anh lại rút ra ngoài. Ở sau khi anh rời đi, Nghiêm Liệt đột nhiên cảm thấy trống rỗng, nhìn phân thân đầy chất lỏng màu trắng của anh được rút ra, cậu lại có chút không muốn, trong lúc nhất thời ngây ngốc không biết làm sao.

Sandro đột nhiên đặt hai tay ở bên người cậu, nửa người trên của anh nhẹ nhàng phủ lên ngực cậu, hầu như dựa lên trên người cậu.

“Còn chưa thoải mái sao?” Nụ cười của anh mang theo nồng đậm ý trêu chọc.

Nghiêm Liệt cười rộ lên, chủ động ôm lấy cổ của anh, nhìn vào mắt anh rồi lấy ngón tay chuyên tâm viết lên ngực anh.

Đợi cậu là thiên đường cũng tốt, địa ngục cũng được, nếu đã chọn anh thì Nghiêm Liệt quyết định cũng không hối hận. Yêu thì cũng yêu rồi.

Sandro nhìn chăm chú cậu thật lâu, tựa hồ muốn nhìn thấu những lời này của cậu rồi cuộc có bao nhiêu phân lượng, cuối cùng anh cũng cười, ở trên môi Nghiêm Liệt hôn nhẹ một cái, sau đó đáp lời.

Anh lách vào giữa hai chân cậu, đem dục vọng của mình chèn vào sâu giữa hai bắp đùi, rồi kêu cậu kẹp chặt hai chân lại.

Tuy rằng anh không cắm vào trong cơ thể cậu nhưng bị kẹp chặt như vậy cũng là một loại cảm thụ cực đặc biệt. Hai tay của anh luồn xuống dưới nách cậu, cánh tay anh thì lưu luyến nơi đầu nhũ, thứ phần hồng ấy hưng phấn sưng to!

Nghiêm Liệt kim lòng không được mà rên rỉ một tiếng, càng dán sát vào Sandro. Cảm giác thấy lông ngực của anh như là mũi châm châm vào da thịt nhậy cảm của cậu. Anh bắt đầu dùng đưa thắt lưng, thứ cương cứng kia của anh được cậu kẹp chặt vào, Nghiêm Liệt vì anh dùng đưa thắt lưng mà cũng nhìn không được

giấy giữa, cậu vô thức ôm chặt lấy hai cánh tay cường tráng của anh rồi dí sát vào ngực mình xoa xoa. Hai người cứ như vậy chậm rãi động đậy giữa nhau... Hai tay của cậu bị anh cố định chặt lại, vô pháp nhúc nhích, vô pháp phản kháng, càng làm cho người ta có một loại cảm giác bị chinh phục.

Sandro giang tay ra nắm lấy bụng cậu làm hông cậu dần chặt xuống dưới, như vậy khi anh gia tăng động tác đưa đẩy thì thứ thăng đứng kia của anh cũng sẽ không đơn giản mà trơn tuột ra từ dưới chân cậu. Cho nên cậu càng thêm kịch liệt mà giữa giữa, thắt lưng cùng hông cũng xoay tròn, thứ cương cứng càng không ngừng cọ sát vào giữa hai đùi cậu... Sau đó nhanh chóng rời xa hai chân của cậu, chuẩn xác mà cắm vào cục huyết.

Cảm giác kích thích của Nghiêm Liệt trong nháy mắt tăng vọt, càng thêm mãnh liệt hơn. Vì ghen ghét anh, cậu càng đem toàn bộ tinh thần mà tiếp thu cảm giác khát vọng cực độ, cậu tự động vênh cao hông lên, hai chân càng thêm phối hợp mà mở thêm lớn, làm cho anh có thể dễ dàng cảm dụng tới lún cán!

Cậu như rơi vào trong mê thất rồi. Thiên địa bắt đầu xoay tròn lên, trước mắt cậu lóe lên ánh sao chói lòa. Thân thể cậu phảng phất như đang không ngừng chìm nổi trong hư không, không thể tìm được một thứ gì để bám víu. Dục vọng trong cơ thể dần dần kéo lên, gần tới lúc cao nhất... Loại cảm giác cậu chờ đợi đã tới, nó bao phủ khắp người cậu! Cậu đang chờ đợi! Đợi Sandro lại một lần nữa đem sức mạnh cường hãn kia cắm vào trong cơ thể cậu... Thế nhưng, ngay tại khi cậu lên tới đỉnh, Sandro lại đình chỉ động tác, đột nhiên mà cũng dứt khoát rút ra khỏi thân thể cậu.

Cái gì? Cứ như vậy?? Cậu xoay người nhìn Sandro, anh đứng lên, không liếc mắt cậu nữa mà trực tiếp đi về phía phòng tắm, đẩy cửa tiến vào.

Nghiêm Liệt cả người ngây ngốc. Ngay tại lúc cậu cần nhất, anh lại buông cậu ra, rồi rời đi như thế? Anh cũng chưa bắn ra nha! Đàn ông ở trong cơn dục vọng điên cuồng còn có thể chịu đựng được chuyện này sao? Nghiêm Liệt sửng sốt mà ngồi ở chỗ cũ, không thể tin tưởng được cái cảm giác cậu khát vọng kia sắp tới đến tay lại thoáng cái tiêu thất vô tung!

Tình dục còn chưa hoàn toàn lui bước, thân thể lại trống rỗng đến mức làm cho cậu thống khổ đến muốn hét chói tai! Cậu cúi đầu nhìn bạch trọc dính ở giữa chân mình, cảm giác nó từ ẩm ướt dần dần trở thành lạnh lẽo ngưng kết. Này tính... Cái gì nha?

Khi Sandro đi ra thì đã xử lý hoàn tất. Nghiêm Liệt hoang mang nhìn về phía anh, rồi lại không biết nên nói cái gì.

Anh cười, vươn tay nhéo một cái ở trên khuôn mặt nhăn nhó của cậu: “Tôi sẽ để cậu vĩnh viễn nhớ tới tôi, ở từng buổi tối từng buổi tối một, cậu nhớ, cậu đừng mong lại chạy thoát!”

Chú thích

Jean-Paul Charles Aymard Sartre (21/6/1905 – 15/4/1980) là nhà văn, nhà triết học hiện sinh Pháp. Các tác phẩm phong phú cùng những hoạt động sôi nổi trong cuộc đời ông đã có một tác động sâu rộng trong đời sống xã hội Pháp thập niên 1950 – 1960, khiến ông là thần tượng của thanh niên Pháp một thời. Ông cũng được biết đến cùng với người bạn đời Simone de Beauvoir, văn chương và triết học đặc sắc của hai người ảnh hưởng lẫn nhau. Suốt đời mình ông đã từ chối những danh hiệu được tặng (trừ bằng tiến sĩ danh dự của Đại học Jerusalem), bao gồm cả giải Nobel Văn học năm 1964.

5. Chương 5

Ngày đã hoàn toàn sáng, thái dương lại chưa nhô lên hết, ánh nắng sớm mai mờ nhạt chiếu xuyên qua cửa sổ, có loại cảm giác ‘tĩnh trong như đá mặt ngoài còn e’.

Sandro rất hài lòng khi thấy biểu tình buồn rầu của Nghiêm Liệt, dáng dấp này tựa như con thỏ bé nhỏ rơi vào cái bẫy rập đáng sợ, muốn giữa giữa lại hữu tâm vô lực.

Vẫn luôn bị vây trong thế bị động, Sandro rốt cục cũng nhả được cục tức giận nghẹn trong cổ, cái loại cảm giác này luôn bị Hornung mắng là đồ trẻ con chỉ biết làm việc theo cảm tính, tuy vậy anh vẫn luôn không biết mệt mỏi mà chơi trò chơi chinh phục cùng thuần hóa như vậy.

Nghiêm Liệt chậm rãi từ trên giường đứng lên, từ trong túi balo chó Snoopy lấy ra giấy cùng bút, nhanh chóng viết xuống: “Anh muốn nghe một câu chuyện không?”

Sandro nghiêng đầu: “Cậu lại muốn dùng phương thức gì để giáo dục tôi thế?”

Bị cách dùng từ kỳ quái này của anh chọc cho bật cười, khuôn mặt của Nghiêm Liệt nở rộ như đóa hoa tung cánh, cậu buồn cười mà cọ cọ vào trên người Sandro, ở trên xương bả vai của anh hôn một cái rồi ở chỗ tim của anh phỉ phỉ tìm chỗ viết.

Sandro cười đến mê mẩn, dứt khoát ngồi lên trên giường, đem Nghiêm Liệt kéo vào trong ngực: “Viết đi, tôi muốn xem cậu sẽ kể câu chuyện gì.”

“Ở New York, có một anh kiến trúc sư trẻ tuổi gặp gỡ một nữ họa sĩ ở trong vườn bách thú, nữ họa sĩ kia bề ngoài quyến rũ lại trẻ trung, ước chừng hai mươi mấy tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn. Trán rộng trơn láng cùng cái mũi vênh kiêu kỳ, hai má phúng phính, cằm nhón nhọn có phần giống mèo. Lúc đó cô ấy đang vẽ vật thực, vật mẫu của cô chính là một con báo đen trong lồng. Ngày ấy đang là mùa đông, trời giá rét nên người tới vườn thú rất ít, chỉ có mấy cô cậu bé con con đứng bên cô nhìn ngó. Anh chàng kiến trúc sư kia đi tới gần, anh cảm thấy cô ấy rất đẹp, rất mê người.

Anh cũng biết mà, người Mỹ rất thẳng thắn và vô tư, bọn họ nếu thích cái gì thì hận không thể lập tức nói cho toàn bộ thế giới biết. Cô gái cùng anh chàng này hàn huyên rất lâu, qua cuộc nói chuyện mới biết cô gái là dân di cư, tổ quốc cô đang có chiến tranh, dân chúng lầm than, cho nên cô mới đến New York mưu sinh.

Được rồi, chúng ta nói ngắn gọn thôi nhé. Cứ như thế chàng trai cùng cô gái quen với nhau, đồng thời cả hai cùng để lại ấn tượng về nhau không tồi. Từ đó về sau, cứ chạng vạng là chàng trai tới tìm cô gái đó, cùng cô ấy nói chuyện phiếm, đi dạo phố, đương nhiên cũng bao gồm cả chuyện yêu đương. Anh kiến trúc sư ấy nghĩ mình đã rơi vào vòng tình rồi, cho nên ở trong một quán cafe vô cùng lãng mạn anh đã ngỏ lời yêu thương với cô và cô ấy đồng ý. Ở trong nhà chàng trai, anh muốn hôn người yêu của mình nhưng cô lại đẩy ra, trong cuộc sống sau này, bọn họ duy trì tình yêu nhưng lại chưa bao giờ hôn môi.”

“Rất kỳ quái.” Sandro thấy có chút thiếu kiên nhẫn, liền cắt đứt lời kể của Nghiêm Liệt, nói rằng, “Cô gái cậu kể thật kỳ quái, có phải là gián điệp hay không? Hay là người ngoài hành tinh?”

Nghiêm Liệt lần thứ hai cười rộ lên, cậu đến bồi phục lực liên tưởng kinh người của Sandro: “Nếu cô ấy là gián điệp thì quyến rũ một cậu chàng kiến trúc sư bình thường để làm cái gì chứ? Người ngoài hành tinh? Có ET xinh đẹp như thế sao?”

“Thế nhưng đã làm người yêu rồi thì sao lại không hôn môi, như thế cũng được tính là người yêu sao?”

“Anh phải nghe hết đã.” Nghiêm Liệt cười cười, “Mà có lẽ, anh nên ngẫm lại cuộc sống của chính anh đi, nếu như giống như anh vậy, khẳng định cô gái kia sẽ cho anh hôn chút chút đấy.”

Sandro nhú nhú mày, nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Nào có chuyện gì liên quan tới tôi đâu? Đại khái là anh chàng kia không đủ đẹp trai, cho nên cô gái ấy không hài lòng.”

Nghiêm Liệt càng cười tươi hơn, cậu lắc đầu, tiếp tục viết: “Kỳ thực cô gái ấy cũng rất thích chàng trai, nhưng cô vẫn luôn có một lo lắng, sự lo lắng này gây trở ngại khiến cô không thể tiến thêm một bước với bạn trai mình.”

“Lo lắng gì?”

“Ở quê cũ của cô gái, có một câu chuyện như thế này: Ở trong một ngôi làng hoang vắng, chỉ có núi, ngoài núi là cánh đồng bát ngát, đàn ông ở đây chỉ có thể săn thú để mưu sinh. Có một lần, một người đàn ông trong làng mãi không trở về, vợ của anh ta chạy qua núi bên kia tìm kiếm, kết quả lại gặp phải hắc báo. Mọi người không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, dù sao thì người vợ này đã bình an trở về nhưng người chồng cũng chỉ còn lại tàn cốt. Mười tháng sau, người vợ này sinh ra một bé gái có đôi mắt lục sắc, lớn lên

có chút giống mèo. Sau khi cô bé này lớn thì được gả cho người ta, trong đêm tân hôn lại xảy ra thảm kịch. Hôm sau mọi người chỉ nhìn thấy cái xác bị xé nát vô cùng thê thảm của chú rể, cô dâu thì không thấy đâu, mọi người tìm kiếm cô dâu khắp xung quanh. Ở trên cánh đồng tuyết, lúc đầu thì thấy là dấu chân người sau đó lại đột nhiên biến thành dấu chân của loài báo, mọi người kinh hãi phát hiện, cô dâu kia vốn là một báo nữ.”

“Ha ——” Sắc mặt Sandro có chút phát xanh, “Truyền thuyết đủ quỷ dị đấy, lẽ nào cô gái ở New York cũng là báo nữ?”

“Anh đã đoán đúng, huyết mạch của báo nữ vẫn luôn truyền thừa trên thế giới này, các cô ấy có một nhược điểm trí mạng, chính là không thể cùng người hôn môi, hôn môi rồi thì sẽ biến thành con báo, đem ái nhân xé nát. Kiến trúc sư thực sự đã yêu báo nữ, đồng thời cùng cô ấy kết hôn, kỳ vọng sau hôn nhân anh có thể làm thay đổi sự lạnh nhạt của báo nữ, thế nhưng báo nữ vẫn chẳng cùng anh thân thiết. Mỗi lần anh chẳng chủ động thân thiết, báo nữ luôn luôn mỉm cười đem anh đẩy ra, nói với anh rằng chờ một chút, chờ một chút.”

“Không ai có thể chờ đợi mãi đi?”

Biểu tình sầu khổ của Nghiêm Liệt lại tăng lên: “Anh nói đúng đấy, chẳng có một người đàn ông nào có thể mãi tiếp tục như thế, mặc kệ là anh ta yêu báo nữ bao nhiêu đi nữa. Kiến trúc sư có tình nhân, báo nữ nhạy cảm phát hiện được chuyện này, rốt cuộc trong một lần anh chàng yêu đương vụng trộm, báo nữ cũng đồng thời biến thành một con báo.”

“Dem bọn họ ăn tươi? Hay giết hết?” Sandro hỏi.

“Anh đoán coi?”

“Không biết.”

“Báo nữ không thương tổn bọn họ, cô ấy dùng chút lý trí cuối cùng lưu lại một phong huyết thư, sau đó đoạn tuyệt rời đi. Vụ sự của chủng tộc bọn họ đã nói, vận mệnh bi thảm của báo nữ cũng không phải là không thể cải thiện, chỉ cần người yêu của cô ấy có thể kiên trì ba năm, ba năm không biến tâm, thú tính của cô ấy sẽ không còn nữa, đồng thời có thể cùng người yêu trôi qua cuộc sống bình thường. Báo nữ dùng tất cả dịu dàng của cô ấy đổi lấy kiến trúc sư, ngoại trừ hôn môi cùng âu yếm. Cô ấy tính toán, chỉ còn lại có ba ngày nữa thôi, cho dù kiến trúc sư thay đổi tâm tính, chỉ cần không lộ ra thì cô ấy có thể bình thường rồi, nhưng mà... Thất bại trong gang tấc, cô ấy vĩnh viễn chẳng thể siêu sinh. Câu chuyện cứ như vậy kết thúc rồi.”

Sandro thật lâu không nói nên lời, đem thân thể Nghiêm Liệt xoay xoay mấy lần, hai tay bóp lấy má cậu, nhìn chăm chăm vào mắt cậu, phảng phất như muốn nhìn xuyên thấu linh hồn cậu: “Cậu kể câu chuyện này là lại muốn nói gì nữa đây?”

Nghiêm Liệt cười cười, lại không trả lời.

“Cậu là hậu đại của báo nữ sao?” Sandro nhéo nhéo cái lỗ tai nhỏ xinh của cậu.

Nghiêm Liệt đưa tay bảo vệ vành tai của mình, nơi đó là điểm mẫn cảm của cậu, cậu sợ nhất người khác động vào nó.

“Trong cái đầu nhỏ của cậu rốt cuộc còn có bao nhiêu điều ngạc nhiên cùng cổ quái nữa đây?” Sandro vẫn chuyên tâm mà nhìn cậu như cũ, tự tin mới vừa giành được của anh đã tiêu thất không còn thấy bóng dáng tăm hơi trong nháy mắt, búp bê Đông Phương này, nhìn như mềm mại, lẽ nào kỳ thực rất kiên cường hay sao?

Anh hơi cảm khái mà nói: “Té ra bề ngoài của cậu có tính chất đánh lừa người khác, tuy chưa phải giỏi lắm nhưng cậu chọn tôi là tôi đã biết cậu rất thông minh rồi.”

Nghiêm Liệt thiếu chút nữa thổ huyết: “Có cần tôi khích lệ khen tặng anh thêm không?”

Sandro cười nói: “Không cần, tôi vẫn cho rằng chính mình cũng được cho là thông minh.”

Nghiêm Liệt mỉm cười: “A, có đôi khi thôi.”

“Nhóc con, đừng chọc tôi, dù là xuất phát từ lịch sự hay đồng tình thì cũng nên cho tôi một chút mặt mũi đi.”

“Được rồi. Anh rất thông minh.”

“Tôi muốn ngủ một lát, sau đó còn phải đi làm nữa.”

“Ngủ đi.”

Lúc này đây Sandro ngủ rất an ổn, cái gì cũng không nghĩ, chỉ là trong mộng thỉnh thoảng sẽ hiện lên một cái bóng của con báo, đen tuyền, gào thét mà đến, lại đoạn tuyệt rời đi.

Thỉnh thoảng khi giật mình tỉnh giấc, vừa mở mắt anh đã thấy Nghiêm Liệt còn đang buồn ngủ nằm bên cạnh mình, cậu lấy tay dụi dụi mắt. Thấy anh mở mắt ra, Nghiêm Liệt cũng dụi đầu vào ngực anh, tựa lên cánh tay của anh, nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Sandro ôm lấy cậu, sờ lên xương bả vai hơi nhô lên trên tấm lưng gầy guộc của cậu, không hiểu sao trong tim anh cảm động vạn phần.

Bọn họ cứ như vậy ôm nhau ngủ.

Sandro lúc ngủ đều ôm chặt Nghiêm Liệt, chỉ là động tác vô thức mà thôi, mặc kệ sau này sẽ thành ra thế nào... Ít nhất... Hiện tại anh cảm thấy rất thoải mái, một loại vui sướng vì được chìm đắm ở trong hạnh phúc, lần đầu tiên trong đời anh mới cảm nhận được.

Có lẽ, đây là một điều tốt... Ở một nơi nào đó trên thế giới, đều có người nào đó đang phấn chấn bồng bồng, mà ở một nơi nào đó khác nữa, lại có người xui xẻo khổ sở.

Có người cho rằng hạnh phúc và không hạnh phúc là một định luật bảo tồn, gia tăng tới tận cùng rồi sẽ quay về con số 0.

Gần đây Nghiêm Liệt dung quang toả sáng, mỗi người đều có thể cảm giác được cậu đang hạnh phúc.

Không vui vẻ hạnh phúc cái gì chính là Fran. Sau khi cùng Monica cãi nhau một trận, hắn chỉ có thể triệt để mà lại đến ở trong căn gác của Nghiêm Liệt, công việc quảng cáo hắn cũng trả lại, mỗi ngày mượn rượu giải sầu.

Ngày đó Nghiêm Liệt quyết định cùng hắn nói chuyện thỏa đáng, khi Fran lại cầm lấy bình rượu thì cậu liền đoạt lấy, cậu viết: “Nè Fran, chúng ta cần nói chuyện đây.”

Fran hừ một tiếng, chán chường mà ngồi xuống sàn nhà, phúi phúi mái tóc lộn xộn của mình: “Có cái gì mà nói chứ?”

“Anh cứ mãi như thế là không được đâu.”

Fran cười lạnh một tiếng: “Thế nào mới được?”

“Anh có thể đừng uống rượu nữa được không? Ngẫm lại xem trong tương lai anh sẽ làm gì? Nếu như anh cảm thấy ái tình là thứ tuyệt đẹp nhất thì nên tìm một cô gái thật tốt, rồi quý trọng cô ấy.”

“Thế nào? Chính cậu vui sướng rồi thì quay lại châm chọc tôi sao?”

Sắc mặt Nghiêm Liệt có chút trắng bệch, tay cầm bút cũng run lên.

“Có phải tôi ở lại chỗ này đã cản trở các người thân mật? Không sao, tôi lập tức rời đi.” Fran đứng lên.

Nghiêm Liệt tiến lên kéo tay hắn: “Fran, anh cũng biết tôi không phải ý này mà! Tôi đi là được rồi!”

“Được rồi!” Fran hét lớn một tiếng, Nghiêm Liệt ngây người. Fran hắng giọng nói: “Vì sao ai cũng đều vũ nhục tôi như vậy? Tôi biết tôi vô dụng, tôi không có tiền, ngoại trừ tranh tranh vẽ vẽ thì tôi chẳng có cái gì, đến bạn gái cũng chẳng níu kéo được. Thế nhưng tôi cũng không nợ cậu tiền, không tới phiên cậu dạy đời tôi đây.”

Chỉ nghe thấy tiếng gió thổi qua, Fran uốn éo thân thể, một bước lớn tiến lên, đem mọi thứ trên bàn gạt xuống đất, hắn còn không chịu bỏ qua, bồi thêm mấy đá, bằng pha màu, bút giấy, tất cả đều lộn lộn khắp nơi, một phòng đầy tiếng đồ vật bị nghiền nát. Hắn đứng giữa bụi mù thổ dốc, như con thú thụ thương.

Nghiêm Liệt rút cuộc cũng lấy lại tinh thần, luống cuống viết: “Xin lỗi, tôi không phải ý tứ này... Tôi chỉ là muốn, có lẽ, cho anh chút kích thích thì sẽ làm anh mau hồi phục hơn, anh vốn rất cởi mở mà, xin lỗi...”

“Cậu không cần phải nói nữa, kỳ thực cậu thì thế nào? So với tôi tốt hơn chỗ nào à? Bán mình cho một người đàn ông? A, đừng dùng cái bộ dáng tự cho mình thanh cao như thế để dạy đời tôi, nói cho cậu biết, tôi không phải Sandro, tôi chẳng ưa cái bộ dáng này của cậu, ít làm bộ làm tịch đi!”

Phảng phất như đang đứng giữa trời băng đất tuyết thì lại bị một chậu nước lạnh hắt vào, Nghiêm Liệt đông cứng tại chỗ, động cũng không thể động.

Fran vừa thốt lên xong liền ý thức được chính mình quá phận, thế nhưng hắn cứ quật cường mà đứng, chết cũng không chịu thua.

Cả phòng tĩnh mịch.

Không biết qua bao lâu, Nghiêm Liệt viết: “Xin lỗi, tôi phải đi làm việc rồi.”

Cậu bước từng bước nặng nề lướt qua hàng hiên tối đen, khi đến chỗ cầu thang thì bước trượt một cái, mắt thấy sắp ngã xuống thì được một đôi bàn tay to ôm lấy, cậu lại rơi vào một cái ôm ấm áp quen thuộc.

Sandro đem mặt của cậu nâng lên, trong bóng tối nhìn được đôi mắt đầy hơi nước của cậu: “Làm sao vậy?”

Cậu lắc đầu.

“Fran còn ở trên đó?”

Cậu lại gật đầu.

“Cậu khỏi cần đi làm nữa, tôi đã nói với Hornung rồi, từ hôm nay trở đi, cậu sẽ không làm việc ở nơi hỗn tạp này nữa, còn có, cùng tôi đi giải quyết dứt khoát chuyện của Fran, theo tôi lên lầu.”

Cậu mở to hai mắt nhìn anh.

Sandro nghiêm túc nói: “Hôm nay tôi tới đây chính là để giải quyết việc này.”

Nghiêm Liệt vốn định biện bạch, thế nhưng Sandro căn bản không hiểu thủ ngữ, cậu không thể làm gì khác hơn là cùng anh lên lầu. Trên đường, cậu dùng hết mọi phương thức nhắc nhở Sandro đừng nên kích thích Fran, Fran hiện tại là người rất xuống dưới đáy vực sâu thẳm, chẳng còn một chút hy vọng cùng tự tin nào, không nên thương tổn hắn.

Sandro đại khái cũng hiểu ý của cậu, chỉ là cười cười nói: “Liệt, đứng quá tốt bụng, bằng không, tổn thương chính là cậu.”

Thấy Nghiêm Liệt cùng Sandro cùng đi vào, Fran đang thu dọn dụng cụ vẽ tranh cười rộ lên: “Thế nào? Nhanh như vậy đã đem cứu binh đưa đến rồi?”

Sandro vỗ vỗ vai Nghiêm Liệt, sau đó nói với Fran: “Theo tôi về nhà, kỳ phóng túng của cậu cũng nên kết thúc rồi.”

Fran cúi đầu, cũng không thèm nhìn anh: “Quay về nhà làm cái gì thế? Tôi chẳng cần ăn cơm thừa rượu cạn của các người.”

“Nếu như chính cậu có thể sống ra hình người một chút thì tôi ngược lại cũng lười quản cậu, vấn đề là cậu, hiểu chứ? Hay là cậu tính ra lẽ đường ăn xin?” Hai mắt Sandro nhíu lại, tinh quang thu liễm, giống như một con báo lợi hại đang thu hồi móng vuốt.

Fran cười nhạt: “Đó là chuyện của tôi, chẳng liên quan gì tới anh, tôi không có bản lĩnh thì tôi chết đói... ít nhất... Điểm cốt khí ấy thì tôi còn có.”

Sandro cười rộ lên: “Buồn cười! Cậu chùng nào thì thật sự có cốt khí? Chỉ biết dựa vào đàn bà, giờ đàn bà cũng chẳng trông cậy được nữa thì bám vào Liệt, Fran, cậu làm mất mặt gia tộc Savoy của chúng ta rồi!”

Fran tức giận đến tay chân run run, đem giá vẽ kéo ra bên ngoài, lại bị Sandro giữ lại, hấn giấy giụa, lại giấy không được kiềm chế cứng như sắt thép kia.

“Theo tôi về nhà! Từ hôm nay trở đi, theo ở bên cạnh tôi, cần quấy của cậu cũng nên kết thúc!”

“Không!”

Sandro cười nhạt: “Nếu như cậu vì tôi kế thừa gia nghiệp mà không cam lòng, như vậy tôi có thể tặng toàn bộ lại cho cậu, quan trọng là cậu có thể tiếp quản được nó hay không đã. Cho nên, nếu như thật muốn tranh, thì mau làm ra thành tích cho tôi coi!”

Fran bỗng nhiên quay đầu lại: “Anh đem tôi trở thành cái loại người tầm thường coi trọng tiền tài hay sao?”

“Trên thế giới này, chỉ cần ăn no mặc đẹp ngủ đủ là được rồi, người nào không tầm thường? Nghệ thuật gia thì thế nào? Nghệ thuật gia cũng đều khổ nạn như thế mà thôi.” Sandro buông lỏng tay đang kiềm chế Fran ra, “Tôi nói một lần cuối cùng, về nhà, bằng không đừng trách tôi không nể mặt.”

Nghiêm Liệt tiến lên, ý bảo Sandro đừng nên nói như thế nữa.

Sandro lại quay đầu nhìn cậu, nói: “Vừa khéo, cậu cùng tôi đi ngay đi, nếu đã là người của tôi thì đừng nên ở chỗ này làm việc.”

Nghiêm Liệt cầm lấy giấy bút, viết: “Vì sao?”

“Mất mặt.”

Trong phòng đột nhiên im lặng đến đáng sợ, Nghiêm Liệt chỉ dùng cặp mắt đen sắc sảo nhìn chăm chăm Sandro, cứ như đây là lần đầu tiên hai người biết nhau. Hai người này cũng nhìn chăm chăm đối phương.

Cuối cùng Nghiêm Liệt cười khổ: “Nếu như anh muốn tìm một tình nhân để làm nở mày nở mặt thì đừng nên tìm tôi.”

“Tôi cho tới bây giờ chưa từng chú ý tới việc cậu không thể nói chuyện.”

“Anh chú ý rồi! Bằng không tôi còn chưa nói gì, vì sao anh nhanh như vậy đã biết?”

“Cậu chừng nào thì cũng học được cái bộ dạng chả ra làm sao này của Fran? Tôi là quan tâm cậu, tôi thích cậu nên muốn cậu sống thật tốt, ở cái chỗ chật chội như tổ chim bồ câu này cậu thỏa mái lắm sao? Muốn thân mật cũng chẳng xoay được tay.”

Fran nhàn nhàn mà đứng ở một bên xem náo nhiệt, xem ra ngày hôm nay nhất định sẽ cãi nhau to rồi, mỗi người đều như ăn phải một thùng đạn.

“Anh là đồ con heo!” Nghiêm Liệt run run viết.

Sandro tiến lên, một tay nắm chặt vai cậu, giống như muốn đem vai cậu bóp nát: “Cậu nói cái gì?”

Nghiêm Liệt cắn môi, đem câu nói kia giơ lên cho anh nhìn: “Anh là đồ con heo! Chủ nghĩa sô-vanh(1) ngu xuẩn!”

Sandro bỗng nhiên nở nụ cười: “Tôi biết, cậu có tôn nghiêm nho nhỏ của cậu, cậu không muốn làm một sủng vật bị đàn ông nuôi dưỡng. Có điều tôi nói cho cậu biết, sủng vật cũng thế mà người cũng thế, thực chất không có gì khác nhau! Tính tình quật cường này của cậu, tôi hiện tại khá thích đấy, nhưng thời gian dài quá khẳng định sẽ chán ngấy, cậu cũng nên học ngoan một ít đi. Cậu ngây ngốc mà kiên trì giữ cái điều ấy để làm gì? Ngoại trừ lãng phí thời giờ của cậu và tôi, thì chẳng có bất cứ lợi ích nào. Tôi nguyện ý nuôi cậu là vì để mắt đến cậu, cậu cho rằng bất cứ người nào lên giường với tôi đều có thể sống chung với tôi hay sao?”

Nghiêm Liệt tay chân lạnh lẽo, cậu kinh ngạc mà nhìn người đàn ông giống như thiên thần này, nửa chữ cũng chẳng viết ra nổi nữa.

Đến loại tình trạng này, còn có thể nói cái gì? Nói nhiều, sai nhiều. Làm nhiều, sai nhiều. Có thể, khuynh tâm tương hứa này đã sớm là điều sai lầm lớn nhất rồi.

Cậu xoay người đi ra ngoài, nếu còn ở trong này một giây nữa thôi, cậu cũng suy sụp mất.

Sandro giữ cậu lại.

Fran nói: “Liệt, sự thực chứng minh rằng lựa chọn của cậu có bao nhiêu sai lầm, anh ta chỉ là một tên khốn nạn mà thôi.”

Trong đầu Nghiêm Liệt vẫn âm âm vang vang, cậu hiện tại chỉ có một ý niệm trong đầu, một suy nghĩ điên cuồng: biến thành báo đen, cắn nuốt hai tên khốn nạn này!

Đương nhiên, Nghiêm Liệt chỉ là Nghiêm Liệt, một người bình thường, không, so với người bình thường còn yếu đuối hơn nhiều, cậu không có khả năng thương tổn bất luận kẻ nào.

Thừa dịp hỗn loạn, Fran đi trước, Nghiêm Liệt cũng muốn đi lại bị Sandro mạnh mẽ kéo lại.

“Xin lỗi, mới vừa rồi tôi nói quá đáng.” Anh ôm lấy thân thể tiêm gậy đang run rẩy kia, “Chỉ là muốn ở bên cạnh để chăm sóc cậu nhiều hơn thôi, cậu biết mà, chưa từng có tình nhân nào có thể ở trong lâu đài của tôi vượt quá hai đêm.”

Nghiêm Liệt mặt không đổi sắc, không nhúc nhích.

“Tôi không ngại cậu như thế nào cả, lẽ nào cậu không thể nhân nhượng tôi một lần? Tôi chẳng qua là muốn hàng đêm được ôm cậu đi vào giấc ngủ, chẳng qua là muốn vào lúc sáng thức dậy sẽ thấy được khuôn mặt tươi cười của cậu, lẽ nào yêu cầu này cũng quá phận sao?”

Nước mắt rớt cuộc tí tách rơi xuống, cậu chậm rãi đẩy ra Sandro, lần thứ hai đi về phía cửa.

Sandro đề lên cửa, sau đó khóa lại, đẩy cậu ra xa cánh cửa: “Cậu muốn cái gì?”

Nghiêm Liệt nhìn anh, sau đó vặn người, muốn kéo cửa ra.

Sandro lần thứ hai đẩy cậu ra: “Cậu có làm sao không đấy?”

“Anh không phải muốn tôi rời khỏi nơi này sao?” Nghiêm Liệt cơ hồ đem bút đâm thủng cái bảng, hận ý thấu xương.

“Vậy nói xem cậu muốn đi đâu đã?”

Nghiêm Liệt đi tới một bên: “Dù sao tôi cũng phải rời đi. Chỉ cần không thấy anh là được.”

“Cậu rốt cuộc có hiểu chuyện hay không?” Sandro cũng bắt đầu tức giận.

“Được rồi, tôi không hiểu chuyện, tôi không hiểu mấy đạo lý lớn lao của anh.”

Sandro dịch một bước, Nghiêm Liệt thì đứng nguyên, Sandro không thể làm gì khác hơn là phải mở cửa.

“Hiện tại cũng đã muộn rồi, hôm nay ở lại đây một hôm đi, ngày mai rồi tính, được không?” Sandro lấy tay nhu mày, trời ạ, anh chưa bao giờ từng phiền não đến thế này.

“Ở đây không lưu được khách quý.” Nghiêm Liệt cười nhạt.

“Nghiêm Liệt, cậu cũng đừng lên mặt quá.”

“Bỏ đi, tôi ra nhà vệ sinh.”

“Cậu nhin một lúc đi. Muốn nhảy từ cửa sổ đấy à?” Sandro đến gần cậu, “Đừng làm rộn nữa, tôi xin lỗi cậu, không được sao? Thái độ của tôi là sai, phương thức của tôi không tốt, nhưng tâm ý của tôi là thật.”

Nghiêm Liệt liếc anh một cái: “Được, tôi không đi nữa, ngày mai rồi nói.”

Cậu cởi áo khoác, thay dép, cũng dứt khoát thay luôn áo ngủ, nằm lên trên giường, không động đậy.

Sandro cứ như vậy nhìn cậu mười mấy phút đồng hồ, vững tin rằng cậu không đi làm chuyện điên rồ nữa mới thở dài một tiếng, đi tới toilet rửa mặt: “Tôi nói cậu nha, tốt xấu gì cũng để cho tôi ít mặt mũi trước Fran chứ, có chuyện gì thì cũng đợi riêng hai ta rồi nháo, có được hay không nha? Bằng không tôi cũng sẽ không nổi nóng như vậy, ề —— “

Nói còn chưa dứt lời, Nghiêm Liệt đã chạy về phía cửa, mở khóa cửa rồi chạy đi.

Sandro chạy tới cửa thì đã ngoài tầm tay với, tên kia cứ nhiên cứ chân trần chạy xuống lầu.

Sandro giận không tìm được, lại lo lắng xảy ra chuyện gì nên để khuôn mặt ửng hồng chạy xuống, khi đó Hornung không có mặt, anh hỏi quản lý có thấy Nghiêm Liệt không thì quản lý bảo chỉ thấy Nghiêm Liệt chạy như gió xông ra ngoài, cũng không biết phát sinh chuyện gì.

Sandro đuổi tới ngoài cửa lớn, trên đường cái vắng vẻ, xe cộ cũng thưa thớt, bốn phía lặng ngắt như tờ, chỉ có một con mèo hoang ở thùng rác kiếm ăn, mắt mèo thoáng hiện u quang khiến Sandro không nhận được nhót tới báo nữ trong cậu chuyện kể của Nghiêm Liệt.

Sandro tự giận chính mình, rõ ràng Nghiêm Liệt không đem anh để vào mắt, căn bản không quan tâm có hay không cùng anh sớm chiều gần nhau, nhưng chính anh lại hết lần này tới lần khác phải khổ cực nhẫn nại mạo hiểm để làm thành một chuyện vốn không có khả năng. Anh bởi vì Nghiêm Liệt không thông cảm cho mình mà cảm thấy căm tức, mạo hiểm đem một tình nhân nam đưa tới nhà mình có bao nhiêu nguy hiểm hẳn ai cũng biết, ngay cả Hornung cũng cảnh cáo anh phải biết điểm dừng, bị ông già trong nhà phát hiện thì không hay ho gì cả.

Tâm ý của anh bất luận kẻ nào cũng nhìn ra được, nhưng Nghiêm Liệt một chút cũng không cảm kích, một chút mặt mũi cũng không cho anh, cứ như vậy gạt bỏ anh qua một bên rồi chạy đi mất.

Chết tiệt! Anh hận chính mình, cũng hận Nghiêm Liệt, là hận chính mình nhiều hơn hay hận cậu nhiều hơn, anh chẳng thể biết, chỉ biết hai loại phần nộ này đang đốt lòng anh, cứ một cái này chìm xuống thì cái khác lại dâng lên, trong lòng anh như đang diễn võ.

Anh rầu rĩ không vui đứng trên đường cái, ngây ngốc đến nỗi đã quên phải đi về phía nào.

Thẳng đến khi có một đôi tay mềm mại kéo lấy anh, anh mới giật mình cảm thấy thân thể mình có bao nhiêu lạnh lẽo, sau đó thì thấy hai mắt sáng như sao của Nghiêm Liệt, còn đang rơi lệ nữa.

Sandro bỗng nhiên đem cậu kéo vào trong lòng, Thượng Đế à, anh ai cũng không hận nữa, chỉ cần để cho bọn họ ở cùng một chỗ là được rồi.

Nghiêm Liệt ở lòng bàn tay của anh viết lên.

Vừa viết, vừa rơi lệ, đến bây giờ, cậu rốt cuộc đã hiểu, ái tình của cậu đã định trước là phải rơi nước mắt như thác đổ rồi.

Mở quán bar không phải chủ ý của Hornung, là Sandro xui khiến nên y mới mở, ông chủ chân chính đứng sau màn là Sandro, Hornung là quản lý, nhưng y cũng không thường xuyên lui tới, chỉ là thỉnh thoảng tới xem xét một ít hoạt động kinh doanh mà thôi.

Thế nhưng, gần đây Hornung tới rất thường xuyên, công việc duy nhất chính là ngồi ở một góc uống cafe, sau đó ngồi nhìn Nghiêm Liệt.

Y chân chính quan tâm Nghiêm Liệt là sau khi cậu cùng Sandro cãi nhau.

Tựa như đại đa số đàn ông Italia, Sandro cũng là người mang chủ nghĩa người đàn ông to lớn, không, so với cánh đàn ông Italia thì chủ nghĩa này của anh còn sâu hơn, anh có khí thế cao ngạo duy ngã độc tôn, ngoại trừ địch nhân muốn tiêu diệt anh thì chính là người theo đuổi sùng bái anh như một vị thần đến nỗi chẳng dám trái lời của anh bao giờ, ngay cả Hornung cũng không tự giác mà hành sự theo bước đi của anh.

Thế nhưng, Nghiêm Liệt thoát nhìn mảnh mai mà yếu đuối này, cứ nhiên có dũng khí cùng Sandro tranh chấp, đồng thời kết quả tranh chấp hẳn ai cũng biết rõ, ở 'BB' đi làm là không được bao nhiêu tiền lương, trong mắt Sandro càng không tính là chín trâu mất một sợi lông, cuối cùng, Nghiêm Liệt cứ kiên trì tiếp tục đi làm.

Kết quả của lần đại náo này chính là, Nghiêm Liệt đến lâu đài sống nhưng vẫn tiếp tục ở 'BB' làm việc, chứng tỏ là song phương đều tự nhượng bộ, chỉ có Hornung hiểu rõ, Sandro nhượng bộ mới là chân chính, trước đây, ai cũng vô pháp tưởng tượng Sandro sẽ làm như vậy.

Cùng bồi bàn khác so sánh, Nghiêm Liệt cũng không có bất luận sự phô trương nào, cậu thậm chí rất lãnh tính. Bởi vì không thể nói chuyện cho nên cậu luôn luôn tịch liêu, im ắng, trái lại càng làm cho người ta cảm thấy cậu phiêu dật xuất trần, không mang theo nửa điểm khói lửa nhân gian.

Chạng vạng mỗi ngày Sandro đều đặc biệt đưa cậu tới đây, đêm khuya lại đón trở về.

Hornung nhìn ra được Nghiêm Liệt có chút hạnh phúc, đó là điều chẳng thể giấu được, hạnh phúc của cậu rất đơn giản đơn, chỉ cần Sandro cho cậu một ánh mắt cùng cái ôm ấm áp thì cũng đủ để cho cậu hạnh phúc hồi lâu, cái loại biểu tình điềm tĩnh ôn hòa này sẽ khiến mỗi người trong quán bar đều cảm thấy nhẹ nhàng như gió xuân.

Càng là như vậy, Hornung càng thấy càng kinh tâm. Dĩ vãng, y chẳng bao giờ quan tâm Sandro sẽ chọn ai làm bạn giường, nhưng lúc này đây bất đồng, nhìn Nghiêm Liệt như vậy, y cảm thấy mình không thể cứ mặc kệ.

Nếu Nghiêm Liệt biết Sandro sẽ kết hôn thì cậu sẽ như thế nào đây?

Hornung lâm vào trầm tư thì một nam một nữ lại che đường nhìn của hắn với Nghiêm Liệt. Từ vóc người cao to này, hắn là — a! Đúng là anh em nhà Giovanni!

Hornung đứng lên, muốn chạy qua, nhưng khi rời khỏi bàn thì lại dừng chân, một lần nữa ngồi trở lại, được rồi, im lặng theo dõi biến động là được rồi, xem anh em nhà này muốn làm cái gì.

“Một chén rượu Brandy, không có đá.” Giorgione nói với Nghiêm Liệt.

“Whisky.” Cô gái bên cạnh gã nói.

Lúc Nghiêm Liệt thấy Giorgione thì có chút giật mình, cậu nhớ rất kỹ về gã, cậu cùng Fran đã từng ở bữa tiệc nhà Giovanni ăn ké mà, Nghiêm Liệt đem hai chén rượu đẩy qua, mỉm cười biểu thị hoan nghênh.

“Còn nhớ rõ tôi không?” Giorgione mặc một thân hoa lệ cuồng dã.

Nghiêm Liệt gật đầu, đem ngón tay chỉ chỉ, biểu thị cảm tạ, Giorgione cười rộ lên.

“Đây là em gái tôi – Sophia.”

Nghiêm Liệt cũng lịch sự gật đầu, cô gái này nom rất xinh đẹp, gợi cảm rực rỡ như bãi biển ngày hè, mái tóc màu nâu được cắt ngắn ngắn, mỹ lệ mà ngắn gọn, điển hình cho cô gái thành thị.

Sophia hướng anh mình cười một cái, sau đó mới chuyển hướng Nghiêm Liệt: “Anh à, anh đã quên chuyện quan trọng nhất rồi đó, tôi là Sophia Giovanni, cũng là vị hôn thê của Alessandro Savoy.”

Nghiêm Liệt cúi đầu rồi lại ngẩng đầu, khi cậu ngẩng lên là nụ cười vô cùng ưu nhã.

Biết cậu không nói được, Sophia cũng không đợi cậu phải biểu đạt ý kiến gì, chỉ nói: “Chúng tôi rất nhanh là kết hôn rồi, tất cả mọi người đều hiểu mà, đám đàn ông trước khi kết hôn luôn luôn sẽ có một đoạn thời kỳ hoang đường, Sandro cũng không ngoại lệ, trước khi kết hôn tôi có thể mặc kệ tất cả, sau khi kết hôn thì không giống vậy nữa.”

Nghiêm Liệt đột nhiên phát hiện mình chuyên tâm mà nhìn cô nàng nói chuyện như vậy là rất ngốc, vì vậy rất nhanh lại cúi đầu.

Ở trong nháy mắt cúi đầu, ánh mắt của cậu thoáng nhìn thấy đèn màu trong quán bar, ánh sáng của nó rất kỳ lạ, mỗi một ánh sáng nhỏ đều khiến người ta say mê, đẹp như mộng ảo.

Dưới chân cậu như có thứ gì đó di động, bắt không được, sờ không tới. Có cái gì đó từng đột chạm lên người cậu, chính cậu cũng không biết nó là cái gì, chỉ có thể cảm nhận nó tinh tế di chuyển, chạm đến từng nơi trên thân thể cậu, theo nhịp tim của cậu, cùng khe khẽ động.

Cậu vẫn luôn trầm mặc, thẳng đến khi Giorgione nắm lấy tay của cậu, cậu mới ngẩng đầu lên.

Giorgione kéo tay cậu, ở trên lòng bàn tay đặt xuống một cái hôn: “Chúng tôi phải về rồi, đừng lo lắng, sau này chúng ta còn gặp lại mà.”

Cậu co rúm lại muốn thu hồi tay, Giorgione cười cười, buông tay ra rồi kéo em gái rời đi.

Nghiêm Liệt đứng ở nơi đó, có chút dờ ra.

Hornung đi tới, vỗ vỗ mặt của cậu, gọi: “Liệt?”

Cậu bình tĩnh hoàn hồn, cười với Hornung.

Hornung nói: “Nếu như không muốn cười thì cũng đừng miễn cưỡng chính mình.”

Cậu vẫn cười.

Hornung lắc đầu: “Liệt —— “

Cậu làm cái thủ thế: “Đừng lo lắng, tôi biết sớm muộn sẽ có một ngày như thế.”

“Hả?” Hornung nhướn mi.

“Thân thể Sandro cao quý, anh ta nhất định cần hôn nhân, đây là điều chẳng thể hoài nghi.” Cậu vẫn làm thủ ngữ, biểu tình nghiêm túc, không có chút nào cố làm ra vẻ.

Hornung đã không biết nên nói cái gì mới phải.

Nghiêm Liệt trái lại kéo tay y, ở trên lưng y vỗ về, còn làm một cái mặt quỷ: “Đừng lo lắng, tôi vẫn tốt mà.”

Hornung thở dài, mong là như vậy.

(1) Chủ nghĩa Sô vanh (chauvinism) là một chủ nghĩa sùng bái tinh thần bè phái cực đoan, mù quáng trên danh nghĩa của một nhóm (thường là một quốc gia hoặc một dân tộc), nhất là khi tinh thần bè phái đó có bao gồm cả sự thù hận chống lại một nhóm địch thủ. Thuật ngữ này có nguồn gốc từ tên của Nicolas Chauvin, một người lính cuồng tín của Napoléon Bonaparte mà sự tôn thờ cuồng loạn của anh ta đối với Hoàng đế đã khiến anh ta liên tục chiến đấu cho nước Pháp ngay cả khi đã bị thương 17 lần trong các cuộc chiến tranh xâm lược của Napoléon. Tương truyền, trong trận đánh quyết định tại Waterloo khi quân Pháp đã bị đập tan tác, anh ta đã thét lên rằng “Đội Cận vệ có chết nhưng không đầu hàng!”, hàm ý một nhiệt huyết mù quáng đối với Tổ quốc hay một hội nhóm của mình.

Chủ nghĩa Sô vanh là một hình thức cực đoan của chủ nghĩa dân tộc, dẫn đến chủ nghĩa dân tộc lệch lạc, dân tộc nước lớn, dân tộc hẹp hòi, bài ngoại, tự cho dân tộc mình là dân tộc siêu đẳng có sứ mệnh lãnh đạo các dân tộc khác.

Trong bài Imperialism, Nationalism, Chauvinism (Chủ nghĩa đế quốc, chủ nghĩa dân tộc, chủ nghĩa Sô vanh), đăng tại tạp chí The Review of Politics 7.4, (tháng 10, 1945), tr. 457, Hannah Arendt mô tả khái niệm này như sau:

“Chủ nghĩa Sô vanh gần như là một sản phẩm tự nhiên của khái niệm quốc gia khi nó xuất phát trực tiếp từ quan niệm cũ về ‘sứ mạng quốc gia’ ... Sứ mạng của một quốc gia có thể được hiểu là mang ánh sáng của nó đến cho các dân tộc kém may mắn hơn mà vì lý do nào đó đã bị lịch sử bỏ lại. Khi khái niệm này chưa phát triển thành hệ tư tưởng Sô vanh chủ nghĩa và nằm yên trong lĩnh vực khá là mơ hồ về niềm tự hào dân tộc, nó thường dẫn đến kết quả là một tinh thần trách nhiệm cao đối với chất lượng cuộc sống của những người mà theo ý của nó là ‘tự hậu’.”

Miêu tả trên không đánh giá một người theo chủ nghĩa Sô vanh là đúng hay sai, chỉ là người đó đã mù quáng khi đến với chủ nghĩa đó và lơ đi các thực tế có thể làm thay cả quyết định của mình. Tuy nhiên, trong cách dùng hiện đại, người ta thường có ý rằng người theo chủ nghĩa Sô vanh vừa mù quáng vừa sai lầm.

6. Chương 6

Khó có được một ngày hai người đều thanh nhàn, Nghiêm Liệt tự mình xuống bếp làm cơm.

Chưa bao giờ xuống bếp nên Sandro chỉ đứng ở bên cạnh nhìn ngó nhìn Nghiêm Liệt đem hạt sen hầm trong nồi áp suất, thuần thực mổ con cá trắm, bỏ vẩy, tai cùng nội tạng, đem thân cá chặt thành hai mảnh, ở ngay lưng cá hạ xuống năm dao, lại ở một bên khác rạch ra một vết dao nghiêng, đem cá thả vào trong nước sôi

sùng sục, đầu cá xếp hợp lý, tiếp tục tăng lửa để nấu, sau ba phút đồng hồ thì cho thêm xì dầu, rượu vang, cùng gừng băm nhuyễn. Sau khi thêm gia vị thì gấp cá đặt lên đĩa, trong nước canh cho thêm đường trắng, giấm cùng bột mì, dùng cái muôi quấy thành nước sệt, thấy sôi sùng sục thì lập tức dùng muôi múc đổ lên cá.

Cuối cùng, Nghiêm Liệt đem hạt sen đã hầm đổ lên trên đĩa cá, quay đầu lại cười với Sandro, ý rằng: “Có thể ăn rồi.”

Sandro cẩn thận dè dặt mà ăn một miếng, thịt cá chín mềm, hạt sen thơm ngát, trước hơi chua sau lại ngọt, hương vị kéo dài rất lâu: “Ngon lắm!”

Nghiêm Liệt cười meo meo, rất vui vẻ.

“Món này cũng có một cái tên đi?”

Nghiêm Liệt mỉm cười, đem bảng viết chữ tùy thân ra: “Không. Có tên hay không đều là để ăn cả mà.”

“Món ăn của cậu không có tên sẽ rất kỳ quái.” Sandro thì thảo tự nói.

Nghiêm Liệt cười cười, khuôn mặt nhỏ nhắn nổi lên ửng đỏ: “Thực sự muốn biết nó gọi là gì sao?”

Sandro gật đầu. Có đôi khi anh cảm thấy búp bê phương Đông này tựa như một hộp châu báu, mỗi lần mở ra đều sẽ có một thứ gì đó khiến kẻ khác kinh ngạc và vui sướng. Chính vì điểm này khiến anh chẳng thể buông tay.

Nghiêm Liệt mím miệng, tựa hồ đang suy tư nên giải thích như thế nào, dù sao tiếng nói cùng văn hóa bất đồng, trò chuyện cũng có điều khó khăn: “Ở Trung Quốc, cá cùng hoa sen được dân gian thường gọi là ngư hí liên, ở trong nước chúng tôi còn có một câu tục ngữ là cá nước thân mật, là biểu hiện của tình cảm thân mật giữa tình nhân ở một mức độ nào đó, tinh thần cùng thể xác hòa vào nhau chính là một biểu hiện hoàn mỹ cho tình yêu. Có một bài hát như thế này: Tới Giang Nam ngắt sen hồng, lá sen hà điền điền, ngư hí liên lá giũa; ngư hí liên lá đông, ngư hí liên lá tây, ngư hí liên lá nam, ngư hí liên lá này. Đại khái chính là như vậy.”

Viết đến cuối cùng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Nghiêm Liệt đã đỏ au giống như lửa.

Sandro như có điều suy nghĩ mà nhìn chằm chằm cậu, cũng không biết rốt cuộc anh có hiểu hay không, tim Nghiêm Liệt đập bang bang, bỗng nhiên cậu bị Sandro ôm vào trong lòng, anh để cậu ngồi trên bắp đùi anh, mười ngón tay ở trên người của cậu trượt đi: “Có thể nói thế này không, tôi là một con cá? Ở trên người của cậu bơi lội.”

Trên mặt Nghiêm Liệt lộ ra biểu tình vừa tức vừa buồn cười, rồi lại nói không nên lời, trên mặt đỏ ửng đến ửng ất, rất nhanh vẻ mặt của cậu lại biến thành bối rối cùng càng nhiều ngượng ngùng, bởi vì nội dung nói của Sandro có một điểm nhỏ biến hóa, anh nói: “Tôi là một con cá...”

Lời của anh cứ lặp lại vài lần, chọc cho Nghiêm Liệt muốn cười rồi lại cười không nổi, cả người co quắp không ngừng.

Sau đó, Nghiêm Liệt bắt được cái ‘con cá’ hư hỏng kia, quan sát nửa ngày rồi cuối cùng cũng chẳng thể làm được gì ‘nó’, cậu lại bị Sandro bắt được đưa vào trong bồn tắm: “Chúng ta thực hiện ‘cá nước thân mật’ đi.”

Phòng tắm rất lớn, có một bể bơi nhỏ.

Sandro nhảy vào trong nước, bọt nước văng khắp nơi, khiến Nghiêm Liệt cũng nhịn không được nhào vào theo, hưởng thụ cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái khi được nước bao phủ.

Được nước hoàn toàn bao dung, thân thể giống như ở trong hư không chìm nổi, nước gợn khe vuốt ve thân thể cậu khiến cậu có chút thích thú, Sandro từ trong nước ôm lấy cổ cậu, bàn tay to ở trên thân thể xích lỏa của cậu di chuyển, lúc chuyển qua giữa hai chân non mềm của cậu thì anh liền xấu xa nhu động. Cậu kẹp chặt lại hai chân, phản phúc chà xát, rước lấy một trận tiếng cười của Sandro.

Sandro đột nhiên đem cậu nâng lên, để cậu ngồi bên cạnh bể, hai chân Sandro tách ra, thân thể ngâm mình ở trong bể bơi, mặt đối diện với thứ ở giữa bắp đùi của Nghiêm Liệt. Anh nâng chân cậu lên, làm nó đặt

uốn lượn một bên mép bể, Nghiêm Liệt phải chống hai tay về phía sau để mình không bị ngã ngược lại, cúc hoa cũng vì động tác này mà bại lộ trọn vẹn rồi, Sandro thì cúi đầu, đặt môi lên hoa tâm của cậu.

Thượng đế à... Nghiêm Liệt sợ hãi than, cảm giác mình sắp chết đi rồi... Môi Sandro chọc ghẹo chỗ tư mật kia, đầu lưỡi giống như một con rắn xấu xa đang không ngừng mà tìm kiếm cái động thuộc về nó, sau đó nhúc nhích, không đạt được mục đích thì thè không bỏ qua mà chui vào bên trong. Ấm áp ướt át, mềm mềm mại mại... Không ngừng quấy rầy địa phương mẫn cảm nhất của Nghiêm Liệt, điện lưu cường liệt từ nơi ấy lan tràn tới toàn thân, thân thể của cậu giống như đang bốc lửa, cuối cùng làm cậu có cảm giác như linh hồn đã rời khỏi thân thể, sóng nhiệt đã ươn ướt giữa hai chân... Cậu cuồng loạn giãy giụa, hai chân không thể khắc chế mà đạp ra, đụng phải vai Sandro, thiếu chút nữa đem anh đá văng.

Sandro nâng hai chân của cậu lên, hai tay thuận thế bóp chặt lấy mông cậu, không cho cậu thoát ly không chế của anh, song song tiếp tục không lưu tình chút nào mà dùng đầu lưỡi liếm láp nơi mật xử cùng cương cứng kia của cậu, mút vào ái dịch mà cậu tiết ra. Hai chân Nghiêm Liệt chỉ có thể run run gờ lên giữa không trung, toàn thân như nhũn ra, hai tay lại chống đỡ không được thân thể, thoáng cái vô lực mà nằm vật xuống ở trên sàn nhà bên cạnh bể bơi, mở to hai chân tùy ý Sandro trêu đùa.

Một khắc kia thân thể cậu tuy rằng có thể tỉnh tường cảm giác được những thứ này, thế nhưng thần trí lại không cách nào khống chế thân thể, phảng phất như cậu đã đưa thân vào một cái không gian mê huyền, thân thể ở trong nháy mắt như mất đi hết thấy, lại giống như chiếm được tất cả, toàn thân tan vỡ.

Cậu nằm, không thể nhúc nhích. Sandro từ trong nước đứng dậy, đứng thẳng ở bên cạnh cậu.

Sau một lát cậu mới khôi phục được ý thức, mệt mỏi bò người lên, nhìn người đàn ông cũng đang toàn thân xích lõa này, khối thân thể vĩ ngạn này khiến cậu chết đi sống lại, trong nháy mắt có một loại kích động không thể kiềm chế – đó là nhảy qua đó mà ôm lấy đôi chân ấy, cậu thật sự có kích động muốn khóc.

Sandro khiến cậu lưu luyến không ngớt, chỉ là do thân thể sao?

Sandro đưa tay sờ sờ đầu của cậu, dịu dàng nói: “Nhóc con! Như vậy mà đã cảm động rồi à? Cuộc sống sau này chắc đủ cho cậu hưởng thụ rồi nhé.”

Cuộc sống sau này? Nghiêm Liệt cười cười. Ngắm lại tuyên chiến từ Sophia, cậu cũng không dám hy vọng xa vời.

Sandro nói: “Ngày hôm nay sớm đi nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta đi du lịch.”

Cậu mở to hai mắt mà nhìn.

“Cậu lúc đầu tới Italia này còn không phải vì muốn du lịch châu Âu sao? Hay là, cậu muốn thăm thú ở trong nước? Ở trong nước thì tôi sẽ bảo Hornung dẫn cậu đi, tôi cũng không thể chạy khắp chốn được, tôi muốn đến Pháp bàn việc làm ăn, có thể mang cậu cùng đi.”

Nghiêm Liệt không thể tin tưởng mà nhìn anh.

Sandro cười rộ lên: “Vươn đầu qua đây.”

Nghiêm Liệt cũng ngoan ngoãn vươn đầu qua. Sandro nhéo mũi cậu rồi thuận lợi vồ vồ đầu của cậu: “Thật không biết cậu rốt cuộc là thông minh hay là ngu ngốc nữa.”

Nghiêm Liệt ngây ngốc cười.

Sandro chịu không nổi mà đem cậu ôm chặt, thở dài: “Xong rồi, tôi thực sự xong rồi.”

Nghênh tiếng bọn họ tới Paris là một màu đơn sắc: vàng nhạt. Hầu như tất cả kiến trúc công cộng đều dùng màu vàng nhạt này, là cái loại phi thường nhạt, có thể nói là vàng nhạt, đặc biệt có khuynh hướng cảm xúc của nét đẹp nguyên sơ, yên tĩnh mà thuần túy, có một loại nhiệt tình bí ẩn cùng lãng mạn, phi thường tùy ý.

Paris có một loại từ tính, một loại từ lực ma quái, loại từ lực này lúc ban đầu là trang nhã, phóng khoáng, tùy ý biểu hiện ở màu vàng nhạt để thu hút khách tham quan.

Vàng nhạt mềm mại cùng tự do tự tại hòa tan rồi bao lấy sinh mệnh tối tăm xám xịt của Nghiêm Liệt, cậu ngây ngốc đứng ở nơi đó, tham lam mà cảm thụ nó, hít thở lấy nó.

Sandro buồn cười nói: “Xem ra cậu thật đúng là thích hợp để đi du lịch, phi thường hiểu được thẩm mỹ.”

Nghiêm Liệt đã quen viết chữ trên bàn tay anh rồi: “Tôi có ba nguyện vọng, hai cái đã thực hiện được rồi, thật vui vẻ.”

“Hả? Nguyện vọng gì? Nói nghe một chút.”

“Khi ông ngoại còn sống, ông là tất cả của tôi, lúc ông qua đời, tôi chỉ còn lại có ba nguyện vọng này để mà chống đỡ gắng gượng, nguyện vọng thứ nhất: đến Âu Châu du ngoạn, thăm thú Châu Âu phong tình mà tôi hằng mơ tưởng; nguyện vọng thứ hai: Chăm giữ được một đoạn ái tình. Hai nguyện vọng này cũng đã thực hiện rồi.”

Sandro hỏi: “Như vậy, nguyện vọng thứ ba là cái gì vậy? Tôi có thể hoàn thành cho cậu không?”

Nghiêm Liệt mỉm cười lắc đầu: “Tựa như khi nói ra ước nguyện với sao băng, nói ra sẽ không linh nữa.”

“Cái đồ thần bí.” Sandro xoa xoa mái tóc của cậu.

Nghiêm Liệt hướng anh làm mặt quỷ.

Ngoại trừ nói chuyện làm ăn, Sandro liền bồi Nghiêm Liệt ghé qua phố lớn ngõ nhỏ ở Paris, chuyến đi này thu hoạch lớn nhất đó là phát hiện người nước Pháp quả thực rất lãng mạn, rất thích lưu tình khắp chốn.

Thiết diện vô tư lãnh nhược bằng sương đương nhiên là có; nhưng mà trên đường lớn thì toàn là người thích phóng điện hơn. Cứ như được nghiêm chỉnh huấn luyện rồi ấy, mấy nhóc mới ba bốn tuổi mà đã hiểu liếc mắt đưa tình. Trên xe bus, trong xe điện ngầm, trên đường đông kịt chen chúc hay là nơi ngõ nhỏ vắng vẻ hiu hiu, biết rõ sẽ không khai hoa kết quả, hoặc là chỉ tranh thủ ngắm nhìn rồi mau chóng quên đi, bởi vậy mà người Pháp cứ sống phóng khoáng thật vui vẻ, liếc mắt đưa tình, tạo nên câu chuyện ngọt ngào lãng mạn khiến bao kẻ hâm mộ.

Tự luyện (tự yêu chính mình/chăm chút tới vẻ ngoài của mình thái quá) cũng là một món tráng miệng ngọt ngào trong sinh mệnh, không có nó, cuộc sống cũng không có vấn đề, có nó, thì cuộc sống có càng nhiều màu sắc. Người Paris là ‘ăn món tráng miệng ngọt ngào’ này để sống qua từng ngày. Quán cafe ngoài trời là trại tập trung của tự luyện, mọi người bày ra tư thái tuyệt vời, tùy ý bình phẩm từ đầu đến chân của người qua đường, xong cuộc thì đều tự mình trả tiền.

Đương nhiên, lòng tự tin cùng hình thức bên ngoài chính là tỷ lệ thuận, tuy nhiên không mấy ai có ý kiến gì quá phẫn cả, đối người nước Pháp mà nói ‘Không đẹp’ chỉ là do góc độ thẩm mỹ của từng người. Nói cách khác, ai cũng đều là mỹ nhân.

Công việc làm ăn của Sandro tựa hồ tiến hành có chút thuận lợi cho nên tâm tình của anh rất tốt, suốt mấy buổi tối anh đều mang Nghiêm Liệt đi vào sâu trong Paris dạo chơi

Ở đây khác Italia rất nhiều, quang cảnh cũng hoàn toàn bất đồng, tự do đến chói mắt.

Một quảng trường lớn đầy ắp người nhảy, vai kề vai ngực sát ngực, trong không khí tràn ngập hương vị say đắm cùng mùi mồ hôi. Trên sân khấu, những bước nhảy khoe thân thể bốc lửa cứ như thế mà tung hoành, khiêu khích tới ai cũng không nhần nhịn được. Đứng ở trên sân nhảy, liếc mắt cũng thấy toàn là những cậu trai cô gái trẻ tuổi đang điên cuồng nhảy theo điệu nhạc.

Sandro không còn cái cao quý của ban ngày, mặc đồ tùy tiện, áo trắng sát nách đã phủ đầy mồ hôi, anh lách vào trong đám người.

Tới lúc 0 giờ, đèn đột nhiên tắt hết, từ giữa sân nhảy phun lên vài đài phun nước lớn, âm nhạc điên cuồng cũng đạt tới cực hạn, quả thực đỉnh tai nhức óc.

Anh cái gì cũng nhìn không thấy, chỉ nghe thấy mình và mọi người gào thét theo âm nhạc điên cuồng. Loại ầm ụt cùng phóng túng khiến anh triệt để đã quên chính mình tồn tại.

Cùng với, Nghiêm Liệt tồn tại.

Nghiêm Liệt lẳng lặng mà đợi ở trong góc, nhìn Sandro cùng một cậu trai tuấn mĩ nhảy nhót, đây là thể giới mà cậu không biết, cậu không hiểu âm nhạc, cũng không rõ nó là cái gì, không có một chút tiết tấu nhịp điệu, nếu Sandro muốn khiêu vũ thì cậu ngoại trừ giẫm ngón chân anh thì cũng chỉ có thể lẳng lặng đứng ở một góc đợi chờ.

Có điều, cuối cùng Sandro thậm chí cùng một người biểu diễn trong đó nhảy chung điệu nhảy nóng bỏng, cái loại bước nhảy nóng ran rất, *** kích động này khiến cậu trai Pháp kia hoàn toàn dán lên người Sandro, cuối cùng thì diễn biến thành cái hôn nồng nhiệt.

Tại cái nơi quần ma vũ điệu này, không ai quan tâm ai cùng ai đang hôn môi, thế nhưng Nghiêm Liệt cảm thấy tim mình như đang chìm sâu xuống đáy vực.

Cậu bưng chén rượu, cứng ngắc mà ngồi một chỗ, thế giới một mảnh tĩnh mịch, chưa từng có thời khắc nào khiến cậu hiểu rõ cậu cùng Sandro bất đồng tới nhường nào, bất đồng tính cách, bất đồng từng trải, bất đồng quá khứ, bất đồng hiện tại, cũng đã định trước sẽ không có cùng tương lai — khác biệt giữa bọn họ lớn đến như vậy, lớn đến nỗi ngay cả ái tình cũng chẳng bù đắp nỗi điều gì.

Cho nên, khi Sandro không dễ dàng mới thoát khỏi quán quýt si mê của cậu trai Pháp, liền cũng tìm không thấy bóng dáng Nghiêm Liệt, ngay từ đầu còn tưởng rằng cậu đang trốn ở trong một góc nào đó, thế nhưng tìm mãi tìm mãi tìm khắp nơi mà chẳng thấy cậu đâu, tim của anh bắt đầu có chút hoảng loạn, vội vã đi tới, tựa như cái buổi tối trước đây, trên đường vắng vẻ quanh hiu.

Anh lại ngây ngốc đứng ở đầu phố, chờ mong Nghiêm Liệt có thể xuất hiện trước mặt mình như lần trước, thế nhưng thời gian từng giây từng phút trôi qua, ngoại trừ người người lục đục đi về thì không có bất cứ điều gì xảy ra nữa.

Anh nỗ lực hồi tưởng xem Nghiêm Liệt có thể đi tới nơi nào, anh nhảy lên taxi đi về khách sạn của bọn họ, trong phòng trống trơn, Nghiêm Liệt không trở về. Anh lại ngồi chờ ra ở trên giường, chợt nhớ tới những lời mà Nghiêm Liệt nói lúc sáng, liền lao đi như mũi tên, thẳng tới tháp Eiffel.

Tháp Eiffel là biểu tượng của Paris, xây xong vào năm 1889, ngọn tháp này như một cột trụ kiên cố, đâm thẳng tận trời, là mốc lịch sử trong ngành kiến trúc sư.

Sandro lần đầu tiên bội phục thể lực của bản thân mình, cứ như vậy một hơi vọt tới tầng thứ hai, quả nhiên, Nghiêm Liệt đang đứng ở gần sát mép của tháp.

Sandro hầu như không dám thở mạnh: Tim như vọt tới tận cổ họng, anh vươn tay ra, thế nhưng lại chẳng dám đi về phía trước một bước nào.

Hình như cảm giác được cái gì đó, Nghiêm Liệt chậm rãi xoay người, thấy là anh liền nở nụ cười xinh đẹp như cảnh đêm Paris, hướng anh vẫy tay.

Sandro như đi trên một miếng băng mỏng, khi đi tới gần cậu rồi thì anh vươn tay kéo Nghiêm Liệt vào lòng, để cậu cách xa cái mép tháp nguy hiểm này, cảm thấy trong lòng có hơi thở ấm áp, anh mới nhắm lại thở phào một cái thật dài.

Chết tiệt, sớm muộn gì anh cũng bị nhóc con này hù chết.

Anh hiểu, cậu nhóc này đang ghen, Sandro nhẹ nhàng hôn lên gò má cậu: “Cậu biết mà, đây chỉ là vui đùa một chút mà thôi. Không nên tùy hứng như thế nữa.”

Nghiêm Liệt nhìn anh bằng đôi mắt đen láy: “Anh đối với ai mà chẳng vui đùa một chút mà thôi?”

Sandro thành linh mở mắt ra: “Cậu lại muốn hờn giận nữa đấy à? Tôi đối với cậu ra sao chẳng lẽ trong lòng cậu còn không biết?”

Ngón tay trái mảnh khảnh của Nghiêm Liệt chặn lên miệng anh, tay phải ở trong lòng bàn tay của anh viết: “Tôi biết, anh đối với tôi tốt lắm.”

Sandro thỏa mãn gật đầu.

“Thế nhưng, anh đối xử tệ với tôi cũng rất nhiều.”

“Nghiêm Liệt!”

“Có điều, tôi chẳng để ý đâu.” Nghiêm Liệt mỉm cười “Khi tôi còn yêu anh, tôi sẽ toàn tâm toàn ý mà yêu.”

Sandro hoang mang mà nhìn cậu: “Cậu không tức giận nữa sao?”

“Ngày mai phải trở về Italia rồi, đúng không?”

Sandro gật đầu.

“Chúng ta ở chỗ này chia tay đi, được không?”

“Cậu nói cái gì?” Sandro ở trong một khắc ấy hận không thể cắn đứt cái cổ mảnh khảnh của cậu.

“Chi phiếu năm mươi triệu Euro của anh còn có hiệu lực không? Tôi muốn nó.” Nghiêm Liệt xoay người, không hề nhìn anh, khuôn mặt hướng ra cảnh đêm rực rỡ của Paris, “Anh quay về Italia để hoàn thành hôn lễ, không phải sao? Tôi mang năm mươi triệu Euro này đi dạo khắp châu Âu, chúng ta đều vui vẻ.”

Sandro đem thân thể cậu kéo lại, một tay nắm lấy cằm cậu, hầu như là tàn bạo mà hỏi: “Đây là tính toán của cậu à?”

Cậu gật đầu.

“Nghĩ cũng đừng nghĩ!”

“Vì sao?”

“Cậu còn hỏi tôi vì sao ư? Trong tim cậu rốt cuộc có tôi không? Nếu như đã yêu một người, chẳng phải sẽ khắc khắc muốn ở bên cạnh người ấy hay sao? Đúng vậy, tôi muốn kết hôn, bởi vì cậu là đàn ông, tôi chẳng thể cho cậu danh hiệu phu nhân nhà Savoy, thế nhưng, tôi đem toàn bộ của tôi cho cậu, cậu còn muốn cái gì?”

“Đàn ông Italia luôn luôn nói hay hơn làm như thế sao?” Nghiêm Liệt cười tươi, chậm rãi hỏi lại.

“Có ý gì?”

“Chính anh cũng hiểu mà.”

“Người đàn ông nào mà chưa từng có chần chừ chứ? Cậu đừng tính toán chi li quá thế được không? Tôi sẽ cảm thấy cậu còn phiền phức hơn đàn bà đấy.”

Nghiêm Liệt cười cười: “Muốn biết nguyện vọng thứ ba của tôi không?”

“Là cái gì?”

“Địa cầu luôn luôn tròn, du lịch hết thế giới này, vượt qua lễ rửa tội của ái tình, trở lại cổ hương của tôi, sau đó bình tĩnh mà chết đi.”

Sandro kinh ngạc nhìn cậu, bỗng nhiên tàn nhẫn cười to: “Nghiêm Liệt, coi như cậu lợi hại, cậu đang lấy cái chết tới để uy hiếp tôi sao? Như vậy tôi sẽ nói cho cậu biết, trừ phi tôi cho phép, bằng không cậu đừng mơ tưởng sẽ rời bỏ được thế giới này! Nằm mộng cũng đừng mong! Cười, tôi vẫn phải cười, muốn trêu đùa người khác tôi vẫn cứ trêu đùa, cậu cũng đừng mong rời khỏi tôi nửa bước!”

Nghiêm Liệt cũng cười, chậm rãi ở trong lòng bàn tay Sandro viết lên, “Tôi hiểu rồi.”

Sandro thở dài, đem cậu ôm chặt: “Cậu chừng nào thì có thể hoàn toàn tin tưởng tôi?”

Nghiêm Liệt không thể nói nên chỉ cười cười, cũng không hề viết cái gì, chỉ là nhẹ nhàng giã ra khỏi cái ôm của Sandro, sau đó dắt tay anh đi xuống.

Sandro còn có chút do dự, Nghiêm Liệt quay đầu lại thản nhiên cười, ý bảo lẽ nào tính ở mãi chỗ này sao?

Sandro đưa tay nhéo mũi cậu một cái rồi nói: “Sau này không được làm tôi sợ như thế nữa.”

Cậu gật đầu.

Tay dắt tay, đi xuống phía dưới, giống như đôi tình nhân thân mật.

Khi đi được mười mấy bậc thang, Nghiêm Liệt giơ lên cái tay kia của Sandro, bỏ vào trong miệng, dùng đầu lưỡi chậm rãi liếm liếm, Sandro lâm vào mê hoặc thì cậu liền dùng răng hung hăng cắn xuống. Vì phản xạ có điều kiện, Sandro vội vàng rút tay về, chỉ trong chớp mắt ấy, Nghiêm Liệt xoay người bất ngờ ngã trên bậc thang, rồi cứ như vậy mà lăn xuống...

Ngoài cửa sổ có tiếng chim hót, Hornung nhin không được cúi đầu nhìn xuống.

Sau đó y liền thấy một chiếc khăn lụa màu trắng.

Trên mặt cỏ, trong đám sương của sớm mai có một bóng dáng mảnh khảnh, cậu trai kia ôm một bó hoa tươi, hơi cúi đầu, áo trắng cùng quần đen đơn giản khô khan, thế nhưng ở trên người cậu lại tạo thành sự thuần khiết hiếm có. Mái tóc đen óng khê phát phơ tùy theo bước chân khê khàng của cậu. Một chiếc khăn lụa màu trắng như tuyết quấn lấy chiếc cổ thon dài tinh tế, buông rơi ở trên lưng cậu, theo mỗi bước đi của cậu lại nhẹ nhàng bay lên.

Hornung bỗng nhiên quay người lại, y không đành lòng nhìn nữa. Bên trong cũng là quang cảnh bất đồng.

Bình hoa bị đánh ngã trên đất, cành hoa lộn xộn tứ tung, lọ sứ cũng vỡ nát, bàn cũng lật ngược, ngay cả bức tranh trang trí trên tường cũng bị thủng một lỗ.

Người đàn ông đi chân trần ngồi ở trên ghế salon, tóc mắt trật tự, bờ ngực xích lỏa, giống như một dã thú đang rít gào.

Không thể nghi ngờ, dã thú này có sức quyến rũ vô cùng lớn, tựa như Medusa(1) trong thần thoại Hy Lạp, có sức quyến rũ trí mạng, mỹ mạo tràn ngập độc dược mê hoặc, còn có thể khiến người nhìn thấy nàng tức khắc biến thành tượng đá. Mà anh suốt đời đều vẫn truy cầu loại xinh đẹp có sức hấp dẫn chết người này, cả người luôn luôn chất chứa cực độ hoàn mỹ, đến nỗi gần như là hủy diệt.

Bản thân Sandro chính là độc dược, nếu bạn chỉ cần nếm thử, lập tức sẽ rơi vào vạn kiếp bất phục, từ nay về sau bị nhiễm virus Sandro, không thuốc nào chữa được. Cho dù là thành bệnh nhân nan y nhưng cũng chưa từng có người nào oán hận anh cậu nào.

Đây là nhận thức trước đây của Hornung với Sandro, y vẫn luôn rất tò mò xem ai có thể kháng cự lại sức mê hoặc chết người của Sandro, ha hả... Lại nhìn qua búp bê phương Đông nào cửa sổ kia, trong lòng đã có đáp án.

“Chân cậu ấy tốt rồi à?” Hornung đem cửa sổ đóng lại, chỉ nhìn thoáng qua cửa sổ một vài giây.

Sandro hừ một tiếng.

“Thời gian qua thật mau nhỉ, từ Paris trở về chớp mắt cũng sắp ba tháng rồi.” Hornung phì cười một tiếng, cười đến giống như hồ ly, “Ba tháng nay anh không động vào cậu ấy sao?”

Sandro lại hừ một tiếng.

Một đêm của ba tháng trước, Nghiêm Liệt từ trên tháp Eiffel lăn xuống, lăn tới tầng thứ nhất thì dừng lại, là do bị Sandro ôm lấy, may là không có tạo thành thương tổn trí mạng, chỉ là trên người thêm vài vết máu ứ đọng, cùng với, đứt toàn bộ dây chằng trên đùi.

Hornung quỷ quyết cười: “Có muốn tìm một người khác tới để giải cơn nghiện không? Trong quán rượu có một cậu trai tuyệt đẹp đấy nhé.”

Sandro ngẩng đầu lên, ánh mắt hung ác bén nhọn nhìn chằm chằm y.

Hornung giả vờ như không giải thích được, hỏi: “Ha? Lúc nào thì Savoy đại thiếu gia đổi tính rồi? Có thể nhân nại ba tháng, nếu như đi đăng ký vào sách kỉ lục Guinness thì sẽ đứng nhất đó.”

Lửa giận của Sandro đã tràn ngập toàn bộ gian phòng.

“Buổi sáng hôm nay cậu lại bị đánh bại rồi sao?” Hornung vẫn như cũ không sợ chết mà lờ đi uy hiếp của Sandro: “Dưới khăn lụa kia của Liệt có phải là kiệt tác của cậu không? Tôi chỉ là không rõ, nếu như đã khó có thể chịu được thì sao không tiến tới, nhìn một cái đi, nội hỏa dồi dào lắm rồi đấy, sao cậu không bá vương ngành thượng cung? Liệt tuyệt đối không phải là đối thủ của cậu đâu.”

“Hornung Fernando, cậu muốn ăn đạn rồi đấy à?” Sandro rút cục rít gào thành tiếng.

Hornung cười ha hả: “Tôi chỉ là quá sung sướng mà thôi, khó có được dịp thấy cậu bất lực thế này! Ha ha ha ha...”

Sandro hừ lạnh một tiếng, không hề nhìn y nữa.

Tươi cười của Hornung dần dần biến mất: “Tôi chỉ không nghĩ tới Nghiêm Liệt là người ngoan cường tới vậy, so với cậu còn tàn nhẫn hơn.”

Cơ mặt Sandro lại co giật, nhớ tới một màn kia ở tháp Eiffel, tim của anh gần như ngừng đập.

“Cậu rút cuộc cũng gặp phải khắc tinh rồi.” Hornung đến gần, ngồi xuống cạnh anh “Thế nhưng, Sophia bên kia thì làm sao bây giờ? Hôn kỳ đã lùi lại ba tháng, gia tộc Giovanni đang rất tức giận đấy.”

Sandro cười nhạt: “Là bọn họ kiên trì không hủy hôn mà, hà tất lại chơi trò hề tức giận chứ? Ai cũng đều hiểu, cùng gia tộc Savoy liên hôn, bọn họ đã ôm loại mục đích nào.”

“Tôi cảm thấy, cậu tốt nhất nên lựa chọn lại đi, cá tính Liệt quá mạnh mẽ, Sophia cũng vậy, hai cường gặp nhau khả năng sẽ lưỡng bại câu thương.”

Sandro ngẩng đầu lên: “Cậu cho rằng Sophia sẽ gây bất lợi cho Liệt?”

“Tôi không biết, chỉ có loại dự cảm bất thường mà thôi.”

“Sophia đơn giản là muốn có một cái danh phu nhân Savoy, cho cô nàng cũng chẳng sao cả.”

Sandro đứng lên, đi tới trước cửa sổ, nhìn cậu trai mảnh khảnh đang bước đi một mình ngoài ấy “Tôi chỉ không hiểu Nghiêm Liệt, cậu ấy rút cuộc đang nghĩ gì? Cứ luôn tùy hứng, đúng, cậu ấy đủ tàn nhẫn lắm, tôi sợ cậu ấy rồi, thế nhưng, cậu ấy rút cuộc có yêu tôi hay không? Tôi cũng có lập trường của tôi, tôi cũng có lo lắng của tôi, ai cũng biết rằng thế giới của gay không thể có được cuộc sống hạnh phúc hai người, đó là cuộc sống không có khả năng, nhất là với người có địa vị như tôi. Ngoại trừ thân phận danh chính ngôn thuận, tôi đều đem những thứ khác cho cậu ấy, cậu ấy còn không hài lòng cái gì? Cậu ấy đại khái chưa từng bao giờ nghĩ cho tôi.”

Hornung thở dài: “Sandro, tôi thấy không nghĩ cho đối phương chính là cậu.”

Sandro bỗng nhiên quay đầu lại.

Hornung nói: “Cậu cho rằng Liệt tức giận vì biết cậu sắp kết hôn ư? Cậu ấy đã nói với tôi rằng cậu ấy biết sẽ có một ngày như thế, tâm tình cậu ấy lúc đó vẫn rất tốt. Cậu ấy tức giận là vì cái tính nể nang lưu tình của cậu, rõ ràng là mang cậu ấy đi Paris thăm thú lại đổi thành cậu bỏ mặc cậu ấy cùng người khác thân mật, cậu nói xem như thế cậu ấy có chịu nổi không? Nếu như thay đổi vị trí, cậu có thể không tức giận hay không? Hơn nữa những lời cậu nói với cậu ấy quá cuồng vọng, không tức giận thì chỉ có thượng đế mà thôi. May mắn, may mắn lắm, cậu ấy không xảy ra chuyện lớn, nhờ đâu...”

“Không có nhờ đâu!”

“Được rồi được rồi, thời gian không còn sớm, cậu thay quần áo đi, ngày hôm nay là hôn lễ của cậu đấy, chúng ta nên tới giáo đường rồi. Cậu có lẽ là chú rể không giống chú rể nhất mà tôi từng thấy.” Hornung bắt đầu đi lắt nhắt.

Sandro liếc mắt ra ngoài cửa sổ: “Biệt thự bên kia thu dọn thế nào rồi?”

“Yên tâm, cái lâu đài này là chỉ thuộc về cậu cùng Nghiêm Liệt, biệt thự tân hôn của cậu cùng Sophia đương nhiên là đã thu dọn tốt lắm rồi, tôi làm việc mà cậu chưa yên tâm sao?”

“Chờ tôi một hồi.” Sandro thở dài, “Được rồi, Fran đâu?”

“Đang trò chuyện cùng ông nội, hần hiện tại đã học ngoan rồi, cũng không bày ra cái xuân thu đại mộng làm họa sĩ thiên tài nữa rồi.” Hornung cười cười “Đây là công lao của Liệt đó.”

Sandro gật đầu: “Tôi đi thay quần áo.”

1. Medusa: Trong thần thoại Hy Lạp, Medusa là một con quỷ trong ba chị em quỷ có tên chung là Gorgon gồm Stheno, Euryale và Medusa. Trong số ba chị em lũ quỷ này thì Medusa là con quỷ hung dữ nhất và cũng là con quỷ trẻ nhất, có thể đánh chết được, còn hai con kia thì bất tử. Chúng là con gái của Phorkix, cháu của Pôngtôx và Kêtô, chất của Ôkêanôx...

Theo truyền thuyết thì trước kia Medusa đã từng là một người phụ nữ xinh đẹp, có mái tóc bồng bềnh cực kì quyến rũ. Vì thế Medusa đã tự mãn cho rằng mình còn đẹp hơn nữ thần Athena. Sắc đẹp của Medusa đã thu hút Poseidon. Khi Poseidon theo đuổi, Medusa chạy đến đền thờ Athena và nghĩ rằng nữ thần sẽ bảo vệ cô, nhưng chẳng có gì xảy ra cả. Poseidon đã hãm hiếp Medusa trong đền thờ của nữ thần (các phiên bản khác cho là Medusa tự nguyện). Cô ta cầu xin Athena nhưng nữ thần chẳng làm gì cả. Và để chắc chắn không có chuyện như vậy nữa, Athena biến nàng thành nữ quỷ với một cái nhìn có thể biến tất cả các sinh vật sống thành đá. Athena biến mái tóc tuyệt đẹp của Medusa thành rắn. Tay của Medusa làm bằng đồng, móng sắc hơn dao. (Có dị bản cho rằng nhan sắc của Medusa không hề thay đổi, chỉ có tóc biến thành rắn và ánh mắt biến người thành đá. Xét trên phương diện khuôn mặt thì Medusa vẫn là người khá xinh đẹp). Medusa trở thành nữ quỷ khủng khiếp nhất, chẳng ai còn dám đến gần Medusa. Nhưng Medusa không bao giờ làm hại phụ nữ. Cuối cùng, người anh hùng Perseus, con của thần Dớt hạ được Medusa, lập được một chiến công lớn, mở đầu cho sự nghiệp anh hùng của mình. Perseus sử dụng đầu Medusa như một thứ vũ khí trước khi trả lại cho Athena. Athena gắn đầu Medusa lên tấm khiên của mình.

Sau khi bị chém đầu, từ cổ của Medusa xuất hiện thần mã có cánh Pegasus bay thẳng lên bầu trời. Và thần thoại Hy Lạp lại mở thêm những trang mới về những nhân vật thần kì này.

Nhiều ý kiến mang tính chỉ trích, coi khinh xung quanh nữ quỷ này, nhưng cũng có người theo chủ nghĩa lãng mạn lên tiếng bảo vệ cho Medusa, người phụ nữ có cả sắc đẹp lẫn sự đáng sợ. Medusa giống như là một biểu tượng cho sự phẫn nộ của người phụ nữ.

7. Chương 7

Thánh đường Milan.

Bốn phía thánh đường đều là bích hoạ cùng thánh tượng thời Trung cổ, phối hợp cùng dụng cụ cổ đồng trên thành đàn, không khí thần thánh, cổ điển ưu nhã.

Dưới thánh đường nghiêm trang này cử hành hôn lễ, khiến hôn lễ cũng trở nên thần thánh.

Dựa theo các trình tự của hôn lễ, cầu xin, đọc kinh văn, chúc phúc, thệ ước, trao đổi nhẫn cho nhau, tất cả đều tiến hành rất thuận lợi, Sophia vận áo cưới trắng tinh xinh đẹp động lòng người, Sandro phong lưu phóng khoáng, trong mắt người ở bên ngoài thì họ quả thực là một đôi bích nhân, giai ngẫu châu liên bích hợp do trời đất tạo nên.

“Hiện tại mời chú rể hôn cô dâu.” Mục sư nói.

Sophia ngượng ngùng nhắm lại hai mắt, lẳng lặng chờ đợi Sandro vén lên cái khăn che mặt của cô, in lên nụ hôn thần thánh này.

Sandro nhìn mục sư nhàn nhạt cười: “Tôi có thể không hôn cô ấy được không?”

Mục sư ngơ ngẩn một chút, ông chủ trì đã bao nhiêu hôn lễ rồi nhưng cho tới bây giờ chưa từng gặp qua tình cảnh như thế.

Sophia đột nhiên mở mắt ra, đôi mắt mỹ lệ tràn đầy nghi hoặc cùng phẫn nộ.

Sandro nhún nhún vai: “OK rồi nhé, tất cả nghi thức đều hoàn thành rồi, tôi cũng cần phải trở về.”

Anh xoay người đi ra ngoài, lưu lại một đoàn người mắt chữ O mồm chữ A.

Sophia nắm chặt áo cưới, muốn đem khăn cưới xé nát.

Bầu trời vẫn dịu dàng mà xanh ngắt, mùa hè náo nhiệt đã trôi qua, ánh nắng xinh đẹp của tiết thu tràn về.

Nghiêm Liệt ngồi trên sân thượng, có vài cơn gió thổi qua người cậu, dịu dàng như cái vuốt ve của tình nhân, trong tay cậu cầm một ly thủy tinh trong suốt, dịch thể màu đỏ tươi cứ quẩn quanh kẽ tay cậu không rời đi, lưu lại thứ ánh sáng kỳ dị.

Cậu vẫn luôn ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê, phân không rõ cái gì gọi là hiện thực, cái gì gọi là mộng cảnh.

Thời gian từ kẽ tay cậu chạy thoát, vô thanh vô tức.

Có người nhẹ vỗ vai cậu một cái, cậu giật mình quay đầu lại, thấy người hầu tất cung tất kính: “Thiếu gia, có người đến thăm ngài.”

Nghiêm Liệt nhíu nhíu mày, ngày hôm nay tất cả mọi người đều đi tham gia hôn lễ của Sandro rồi cơ mà? Còn có ai tới thăm cậu được chứ?

“Liệt yêu dấu, đã lâu không gặp rồi.” Giorgione cầm trong tay một bó hoa hồng đi lên sân thượng, mặt mang mỉm cười.

Nghiêm Liệt giật mình đứng lên, gã không đi tham dự hôn lễ của em gái sao?

Giorgione đem người hầu đuổi đi, trở tay đóng lại cửa sân thượng.

“Muốn hỏi tôi vì sao không tham gia hôn lễ của Sophia sao?” Giorgione đến gần cậu, cầm tay cậu tính đặt lên một cái hôn, Nghiêm Liệt rút trở lại, cậu ngượng ngùng mà cười, cũng không thêm để ý.

“Khi tên đàn ông kia cùng người khác kết hôn, cậu không thương tâm sao?”

Nghiêm Liệt mặt không đổi sắc mà nhìn gã, không biết gã rốt cuộc có ý đồ gì.

“Liệt yêu dấu, lẽ nào em vẫn không nhìn ra tôi vẫn yêu em sao? Em xinh đẹp tới thế, động nhân tới thế, đáng yêu tới thế mà lại rơi vào trong tay của kẻ chẳng biết thương hoa tiếc ngọc như Sandro, chẳng phải là quá đáng thương rồi sao?” Giorgione nhướn cặp mày dài lên, “Liệt, theo tôi đi, tôi sẽ coi em như thượng đế mà tôn thờ.”

Nghiêm Liệt cười rộ lên, tươi cười trong veo như bầu trời phương xa.

Giorgione bị quyến rũ, cho rằng cậu đã động tâm liền khẩn cấp tiến lên trước, muốn ôm cậu hôn môi. Nghiêm Liệt lắc mình né tránh, gã lại tiến lên, gã không tin gã không chiếm được cậu trai bé nhỏ này!

Nghiêm Liệt trốn nhưng lại chẳng có chỗ nào có thể trốn, cậu bị nhốt ở trên lan can sân thượng, Giorgione phủ thân hôn cậu, cậu vung tay lên rồi lại bị gã bắt được.

“Em càng như vậy, tôi càng thích.” Giorgione tươi cười bắt đầu trở nên âm hiểm, sắc mặt Sở Khanh lộ ra.

Con mắt Nghiêm Liệt bắt đầu bốc hỏa.

Giorgione lấy tay chặn hai tay cậu lại, hạ thân ngăn lại giây giữa của cậu, sau đó gã ngăn lại cái miệng của cậu, tùy ý quấy nhiễu, bỗng nhiên gã giật môi ra, khóe môi chảy ra một tia máu, gã giơ tay cho Nghiêm Liệt một tát: “Cậu đừng nên không biết tốt xấu!”

Nghiêm Liệt khinh thường mà cười.

Giorgione bỗng nhiên buông cậu ra, lui ra phía sau hai bước: “Cậu đừng tưởng rằng Sandro có bao nhiêu tài giỏi, chỉ cần hấn dám đắc tội nhà Giovanni một điểm thôi thì cũng đã chẳng hay ho gì. Cậu nên thức thời mà theo tôi, bằng không Sandro xong đời thì cậu cũng không có kết quả gì tốt đâu!”

Nghiêm Liệt phun một ngụm nước bọt vào gã.

Giorgione rút ra khăn tay chà lau, đột nhiên gã lại xông lên trước, lần này gã không hề khách khí, bắt đầu xé rách quần áo Nghiêm Liệt, Nghiêm Liệt giãy giụa trong mắt gã cũng chẳng qua là trẻ con làm nũng mà thôi.

Giữa lúc gã dương dương tự đắc, bỗng nhiên có một tiếng trầm đục vang lên, sau đó có một thứ gì đó xẹt qua tai hắn, cái lỗ tai bị bắn thủng một lỗ.

Gã thét chói tai, dùng tay che lấy tai phải của mình, giương mắt thấy Sandro đang ở trên bãi cỏ, trong tay cầm một khẩu súng, hướng gã rống giận: “Cút! Cút xuống cho tao!”

Giorgione cười nhạt, dùng một cánh tay khác ôm lấy Nghiêm Liệt, chỉ cần búp bê phương Đông này ở trên tay gã, gã không tin Sandro có thể làm gì mình!

Nhưng lỗ tai của gã quá đau đớn, lực đạo trên tay có chút yếu bớt, quay người lại, Nghiêm Liệt giãy khỏi không chế của gã, xoay người nhảy lên lan can sân thượng, rồi cứ như vậy thẳng tắp nhảy xuống.

Đương nhiên, Sandro đứng phía dưới làm đệm lưng cho cậu. Moggi chạy lên sân thượng để tiếp ứng cũng phá được cánh cửa, đơn giản đem Giorgione chế phục.

Sandro cả người mềm nhũn, anh chậm rãi nâng mặt Nghiêm Liệt lên: “Cậu định hù chết tôi à?”

Nghiêm Liệt rất nghiêm túc mà nhìn chằm chằm anh, biểu tình nghiêm túc như đối mặt với thượng đế.

Hai người thẳng tắp mà nhìn nhau, đường nhìn dây dưa ràng buộc.

Nghiêm Liệt bỗng nhiên cười rộ lên, ba tháng qua, đây là lần đầu tiên cậu chủ động đưa tay ôm lấy Sandro.

Nghiêm Liệt quyết định không phản kháng Sandro nữa. Tất cả đều mặc kệ.

Trong cuộc đời, cậu chưa bao giờ thấy qua người đàn ông nào cuồng vọng ngạo mạn như Sandro, cậu biết, một ngày nào đó, Sandro sẽ vì cái loại cá tính này mà chịu đủ tội.

Nếu như cậu không tiến tới dạy anh biết hai chữ ‘Tôn trọng’ thì xem ra chỉ có số phận tàn khốc đến bên anh thôi.

Trương Ái Linh nói: Bởi vì hiểu rõ, cho nên từ bỏ.

Biểu tình Nghiêm Liệt nhu hòa xuống, cậu thậm chí bắt đầu thấy đáng thương cho người đàn ông này, cậu mang vạn phần thương tiếc mà ôm lấy anh, lần đầu tiên, trong ***g ngực của cậu tràn ngập ái tình say đắm, nhiều hơn cả Sandro.

“Búp bê của anh, tối nay sẽ là đêm tân hôn của chúng ta.” Sandro ôm cậu, thì thào tự nói, anh cắn lên vành tai Nghiêm Liệt: “Chết tiệt thật, sao tôi yêu em tới nông nổi này.”

Nghiêm Liệt như đã bị ác ma dụ dỗ, toàn thân cảm thấy buồn rầu, chậm rãi mất đi sức mạnh cần trọng, bên tai cảm thấy nhiệt khí nhẹ nhẹ, là Sandro đang cắn lấy vành tai cậu.

Sandro nghiêng đầu, nhẹ nhàng đụng chạm đến đôi môi non mềm. Cảm giác thấy gương mặt mình nóng hồng lên, Nghiêm Liệt nhắm lại hai mắt.

Hai đôi môi lửa nóng in ***g vào chung một khối, đối với Sandro mà nói, tuy rằng bây giờ đã không hề cảm thấy mới mẻ nhưng bụng dưới vẫn có biến hóa rõ ràng, khiến cho anh cảm thụ được khát vọng của chính mình. Xoa lưng Nghiêm Liệt, nhẹ nhàng vuốt ve.

Lưng giống như bị một dòng điện chạy qua, Nghiêm Liệt cảm thấy toàn thân buồn rầu.

Đầu lưỡi Sandro vói vào, truy đuổi cái lưỡi vẫn luôn trốn tránh bên kia, Nghiêm Liệt lại nuốt lấy nước bọt Sandro đẩy tới. Thân thể bị xâm nhập nên hoảng hốt, cậu không tự chủ được mà ôm chặt lấy Sandro, sa vào trong hơi thở của người đàn ông này.

Sandro vươn tay vào dưới lớp quần áo, ngón tay nhẹ nhàng ve vuốt thù dù đáng yêu, anh có thể nghe thấy tiếng tim đập thành thịch của ai đó một cách rõ ràng, tùy ý hưởng thụ xúc cảm tuyệt vời do làn da mịn màng đem lại.

Bị Sandro ôm chặt lấy, cảm thụ được hơi thở nam tính quen thuộc mà cuồng liệt kia, Nghiêm Liệt cảm thấy một trận lạnh lạnh.

Cậu khua hai tay muốn tìm một thứ gì đó để vịn vào, lại như vô thức mà cảm thấy thứ thẳng cứng của anh, loại này hành động càng thêm kích thích Sandro.

Tay phải ôm chặt phần eo Nghiêm Liệt, dùng đầu gối tách ra hai chân, tay trái để ở dưới, luồn sâu vào giữa hai bắp đùi. Ngón tay theo khe hở của cái quần lót tam giác luồn vào bên trong, nhẹ nhàng xoa nắn

thứ dục vọng be bé. Như bị điện giật, Nghiêm Liệt toàn thân phát run. Cùng thân thể Sandro dây dưa đã không biết bao nhiêu lần nhưng chưa lần nào mãnh liệt như lần này.

Ngón tay anh rời khỏi dục vọng của cậu, trượt xuống động dưới, ngón giữa thông thả tiến nhập cúc hoa, ba tháng cầm dục khiến nơi đó trở nên chặt rít, cho dù là ngón tay cũng sẽ cảm thấy có chút đau đớn. Nhưng dưới ngón tay khiêu khích đầy kỹ xảo của Sandro, ngón tay chậm rãi ma sát gần mép viền rồi lại không ngừng kích thích dục vọng của cậu, rất nhanh, phân thân cậu liền chảy ra dịch thể trong suốt.

Dứt khoát kéo xuống mọi che đậy nơi hạ thân của cậu, hạ thể của Sandro thẳng cứng tiến nhập vào giữa hai chân Nghiêm Liệt, phân thân sắp nổ tung không thể kiềm chế nổi nữa, từ dưới đám lông tơ tìm được cửa động nhưng lại cứ cọ xát ngoài cửa động không chịu vào.

Cảm giác *** mỹ này khiến Nghiêm Liệt đỏ mặt nên cậu đành nhắm nghiền hai mắt, cả thân thể đều khấn trương hơn. Sandro cắn răng một cái, hạ thân cố sức lao về phía trước, gặp được hoa huyết, phân thân đột phá cản trở, thật sâu tiến nhập vào trong cơ thể Nghiêm Liệt.

Phân thân cứng rắn bị nhục bích nóng bỏng vây quanh khiến dục vọng càng thêm sung huyết bành trướng. Sandro kéo tay Nghiêm Liệt đặt xuống dưới, muốn cho cậu biết hai người hòa hợp tới mức nào rồi.

“Đã hoàn toàn tiến vào...” Sandro đắc ý như là người đi chinh phục đã chiến thắng, xoa thù du đã sớm cứng lên của cậu, anh dùng hàm răng khẽ cắn, chậm rãi khiêu khích *** của Nghiêm Liệt, thông thả rút ra phân thân, cúc huyết chặt chẽ kết hợp như cũng bị hút ra.

Mặc dù có chút đau đớn, Nghiêm Liệt cũng bắt đầu dùng động tác cứng ngắc đón ý hòa theo trườn sát của Sandro, từ dưới bụng truyền tới từng đợt sóng cuộn sung sướng, trong không khí tràn ngập mùi của đàn ông, khiến người ta cảm thấy mê loạn.

Sandro mãnh liệt cắn đôi môi Nghiêm Liệt, đầu lưỡi luồn vào miệng cậu. Cường liệt khiến Nghiêm Liệt tiến nhập vào trạng thái dần quên mất bản thân mình là ai, nhục bích sát sao quẩn lấy phân thân, phần khích do bị cúc huyết bao chặt lấy khiến anh càng thêm tăng tốc độ trườn sát.

Nghiêm Liệt bám chặt hai tay lên lưng Sandro, ở trên cơ thể rắn chắc của anh cào ra một vết cào nhỏ. Thứ cứng rắn ở phía trước cuối cùng cũng tiết ra ít chất lỏng.

Tất cả đều cho cậu... Nghiêm Liệt nghe Hornung nói qua, sau khi từ Paris trở về Sandro cũng không hề chạm qua bất luận kẻ nào nữa, cậu vẫn cứ bán tín bán nghi, thế nhưng, hiện tại, cậu tin. Sandro từ trước tới nay tuyệt sẽ không phát tiết mãnh liệt cỡ này.

Nghiêm Liệt mang biểu tình phức tạp nhìn người đàn ông tựa lên ngực mình, trên mặt anh còn lưu lại ửng đỏ vì cao trào, người đàn ông đang chìm đắm trong vui vẻ và hạnh phúc tỏa ra một sự quyến rũ chưa từng có.

Sandro nhẹ nhàng cắn lên tai cậu, sau đó nhìn cậu, đôi mắt sáng lấp lánh.

Sĩ nhục lớn nhất với một người phụ nữ là gì? Sophia hẳn đã lĩnh hội được rồi.

Cô đem toàn bộ đồ đạc trong tân phòng xé rách nhưng nổi tức giận trong lòng vẫn chẳng thể đánh tan.

Một năm trước, trong lúc bọn họ đính hôn, Sandro đã từng nói qua với cô, khi đó là khi bọn họ vừa ‘vui vẻ’ xong.

Sandro nói: “Làm vợ của tôi cũng chẳng sao, thế nhưng cô nên biết rằng, tôi yêu đàn ông.”

Cô biết, tuy rằng không bị báo chí truyền thông vạch trần nhưng chuyện đại công tử nhà Savoy thích con trai vẫn là bí mật không nói của giới thượng lưu bấy lâu nay.

“Với một người phụ nữ khát vọng tình yêu như cô thì tốt nhất đừng nên chọn tôi.” Sandro ngồi ở trên giường, lưỡi biếng hút thuốc, bật lửa trong tay được tung tung hứng hứng, ngón tay kia lắc lắc trước mặt cô, môi nhếch lên nụ cười nhàn nhạt.

Ánh nắng chiều tàn, thân ảnh Sandro, toàn bộ đều như hòa tan trong ánh chiều đỏ lửa hôm ấy.

Có thể là do sức quyến rũ mê hoặc của anh, có thể là do nụ cười chìm trong ánh chiều của Sandro quá đặc biệt, trong lòng Sophia đột nhiên nảy lên một lòng tin vững chắc khó hiểu: Người đàn ông như vậy sao sẽ yêu đàn ông được chứ? Đại khái là do nhất thời bị mê hoặc thôi, anh ta cuối cùng cũng chỉ có thể là của mình!

Ngày đó, ánh nắng chiều rất đẹp. Sophia căn bản không đem lời Sandro nói bỏ vào trong lòng.

Mà cũng có lẽ, danh hiệu phu nhân Savoy quá rực rỡ chói lóa cho nên không một người phụ nữ nào không muốn giành lấy, cho dù Sandro xấu xí như kẻ coi thấp của nhà thờ Đức bà Paris thì sợ rằng sẽ vẫn có nhiều mỹ nữ xung phong gả cho anh.

Savoy là một danh tự như thế nào đây?

Savoy – Độc quyền về ô tô của Italia, kiến trúc cùng với trang phục, công nghiệp nhẹ cũng là khối tài sản lớn lao. Quang vinh của nó tiêu biểu cho giới quý tộc ưu nhã, là tiêu biểu của ba thành phố bá chủ là Torino, Florence, Milan, nó đại biểu cho vị trí cao cao tại thượng được người người kính ngưỡng.

Gia nghiệp của nhà Savoy đều đặt ở Torino, cho nên lão gia nhà Savoy đều ở Torino; phần lớn nữ quyến nhà Savoy đều là quý tộc Florence, cho nên mẹ của Sandro hầu như đều ở Florence. Mà người cha trời sinh tính háo sắc của Sandro lại lưu luyến Rome cùng Venice, trên cơ bản cũng chẳng hỏi chuyện trong gia tộc, chỉ chuyên tâm sa vào tầm hoa vấn liễu. Nếu như có hỏi tại sao gia tộc Savoy không suy tàn dưới tay người cha thế này, đại khái ở chỗ ông này tự mình hiểu lấy mình, sau khi ông nội không nắm quyền nữa thì Sandro cũng đủ mười bảy tuổi, người cha này đem hết trách nhiệm đổ vào người con trai lớn của mình.

Sandro, một người từng bị mẹ của Fran nguyên rửa, đã từng chạy trốn tới Tây Tạng huyền bí, khi trở về, anh đã thành người cứu gia tộc Savoy, cố gắng xoay chuyển tình thế cùng ngăn cản nguy nan, năng lực của anh mọi người đều thấy trong mắt.

Cũng bởi vì thế, ngay cả lão gia cùng mẹ ruột của anh cũng kính nể anh đôi phần, đối với chuyện anh yêu thích đàn ông cũng là nhắm một mắt mở một mắt, miễn là không gây ra chuyện quá náo loạn thì liền thôi.

Sophia biết, Sandro tựa như quốc vương trong câu chuyện nghìn lẻ một đêm, không có một cậu trai nào ở bên anh được quá hai đêm.

Cho nên Sophia không lo lắng, cô nghĩ người đàn ông này chẳng qua chỉ là qua lại mây khói, làm khách qua đường vội vã, chỉ có cô mới vĩnh cửu ở bên anh.

Thế nhưng, cô tính vạn lần cũng chẳng tính tới chuyện sẽ gặp phải cậu trai Nghiêm Liệt. Một cậu trai phương Đông chẳng biết nói, lại còn không thể nghe đã làm thế nào để câu mất hồn của Sandro? Lại khiến anh ngay cả đêm tân hôn cũng không ở bên cạnh cô!

Cô hận! Hận cực kỳ!

Anh trai cô là kẻ ngu ngốc, ngay cả một Nghiêm Liệt yếu ớt cũng không đối phó được, sau này hẳn dừng nên trông mong gì gã nữa, cô sẽ tự mình đi tới. Cô chẳng hy vọng nhiều lắm, thế nhưng... ít nhất... Đêm tân hôn cũng nên cho cô một hồi ức đẹp đẽ, phải không? Thế nhưng người đàn ông cuồng vọng cao ngạo kia cứ nhiên tuyệt tình tới nông nỗi này.

“Anh có phải người mà em đã mong ước ngay từ khi sinh ra? Có phải là người em đang tìm kiếm suốt cuộc đời này?”

Không biết từ lúc nào bắt đầu, Sandro thích hỏi Nghiêm Liệt như vậy.

Những lúc như thế, Nghiêm Liệt luôn luôn tươi cười e lệ, ánh mắt lấp lánh.

Như vậy, Sandro sẽ nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen mềm xinh đẹp của cậu, sau đó nói cho cậu biết: Đúng vậy, tôi yêu người con trai này, người con trai có mái tóc đen mềm xinh đẹp, có đôi mắt tinh lặng như hồ thu và đôi tay ấm áp; Tôi thích làm tình trong bóng tối để rồi vươn tay xoa lên tấm thân như ngọc của em, thậm chí cảm giác được mạch máu đập từng nhịp dưới làn da trơn mịn kia, thích ánh mắt yên lặng nhưng lại như có thiên ngôn vạn ngữ ấy của em nhìn tôi, tại nơi đáy mắt kia, tôi nhìn thấy tôi chìm đắm trong ấy.

Một loại vui sướng, hạnh phúc cùng mê thất.

Ở sau khi Nghiêm Liệt tìm được đường sống trong chỗ chết, ý niệm trong đầu của anh càng ngày càng rõ ràng: mình đã động tình với cậu ấy mất rồi.

Cả ngày đều nghĩ về cậu, chẳng để nổi một việc gì trong lòng.

Suy nghĩ lặng im lại kịch liệt của Nghiêm Liệt cũng chậm rãi thấm vào tâm tư của anh, hiện tại phát giác có rất nhiều chuyện trước kia cho là kỳ cục giờ càng nghĩ càng buồn cười, loại trạng thái song song này cũng có chút đáng sợ, bởi vì chỉ có anh cải biến, Nghiêm Liệt lại vẫn là Nghiêm Liệt lúc ban đầu.

Tâm tính như vậy là điều Sandro chưa từng trải qua, nó mang tới mới mẻ cùng vui vẻ nhưng cũng mang đến cho anh một sự sợ hãi không dám thừa nhận, anh sợ mất, sợ mất cậu.

Sau khi tan tầm, không gặp Nghiêm Liệt thì Sandro liền hoảng sợ mà chạy đến phòng bếp, quả nhiên thấy cậu đang ở nơi này bận rộn, Nghiêm Liệt thật thú vị, rất ít tự mình xuống bếp nhưng nếu đã làm cơm thì sẽ có nhiều trò hay, ngày hôm nay không biết lại là cái gì.

Sandro đi vào phòng tắm một mình, mười mấy phút đồng hồ sau anh đóng lại vòi nước, vừa chà xát tóc vừa đi vào phòng ngủ tìm quần áo, mới vừa trở lại trong phòng thì đột nhiên cảm thấy trống trải, giống như bị thủy triều bao phủ khiến anh hít thở không thông. Anh ngửa mặt nằm xuống giường, cảm thấy có chút choáng váng. Nhắm mắt lại, phảng phất lại cảm thấy tươi cười ấm áp của Nghiêm Liệt, sợi tóc mềm mại lướt qua bờ môi của anh, áo sơ mi toả ra mùi thơm ngát. Hỗn tạp tính dục cùng ái tình khiến anh cảm thấy tim mình cảm thụ được đau đớn bén nhọn mà dịu dàng.

Loại đa sầu đa cảm này không phải thuộc về Alessandro anh, anh tự nói với mình như vậy, sau đó xoay người xuống giường, đi tới phòng ăn chờ cơm, thật giống chú cún ngoan chờ chủ nhân uy cơm.

Cá tính Nghiêm Liệt ngoan cố, từ trong đồ ăn cậu nấu có thể biết được điều đó, cậu tuy rằng thích văn minh Tây Âu, cũng đối nó ôm ấp hứng thú thật lớn, nhưng lại lưu lại văn hóa truyền thống phương Đông ở những chuyện đặc biệt, cậu rất ít tự mình làm cơm cho Sandro cũng vì lý do này, dù sao anh cũng sinh ra và lớn lên ở Italia.

Sandro vô cùng thân thiết mà gọi cậu là ‘búp bê sứ’, một mặt là bởi vì khuôn mặt cậu tinh xảo, so với con gái Italia còn xinh đẹp hơn; mặt khác là bởi vì cậu tới từ Trung Quốc; một nguyên nhân cuối cùng chính là Nghiêm Liệt kiên trì giữ lấy truyền thống Trung Quốc. Khác với nam nữ phương Tây, cậu cũng có nhiệt tình của riêng cậu, nhưng chẳng phải cái nhiệt tình tới nồng cháy mà là an tĩnh và dịu dàng.

Là một người con trai đầy mâu thuẫn.

Cũng là ‘búp bê sứ’ mà Sandro yêu thương nhất.

Hôm nay là món ruột già xào, vàng xanh xen lẫn, thịt rau trộn đều.

Sandro rất có tự giác, cho nên trong khi Nghiêm Liệt chưa bày ra ‘con át chủ bài’ thì tự động ăn sạch cơm, cơm nước xong rồi mới có khí lực bàn tiếp.

Nghiêm Liệt thấy buồn cười, liền ở một bên nhìn anh lang thôn hổ yểu.

Cuối cùng, Sandro buông cái gọi là đũa xuống, dùng khăn giấy lau miệng, hỏi: “Hôm nay lại có ý gì thế?”

Nghiêm Liệt lấy tay chỉ vào hạt cơm vương trên khóe miệng anh, sau đó viết lên bảng: “Đồ ăn hôm nay ngon không?”

“Cũng được.” Sandro nhú nhú mày, sau đó lại nói: “Hình như không ngon như trước đây đâu.”

Nghiêm Liệt mỉm cười: “Bông cúc cùng bông cải xanh đều là đồ ăn tốt cho sức khỏe, cũng rất dễ tìm và dễ làm. Vô luận là dùng bông cúc với ruột già hay bông cải xanh với ruột già thì hiệu quả đều tốt. Thế nhưng, không nên xào hai thứ này vào chung một món, tuy rằng vị cũng không khó ăn, màu sắc cũng lẫn lộn khó phân biệt, nói chung là món ăn hồng bét.”

“Vậy sao em còn xào bông cải với bông cúc cùng nhau?”

“Quá nhiều hoa sẽ làm món ăn không ngon, cho nên, món ăn này tên là ‘Hoa Hoa Tràng Tử’ [tâm địa gian giáo].”

Sandro khẽ nhéo cổ Nghiêm Liệt, Nghiêm Liệt cười né ra, làm ra tư thế xin khoan dung, anh lúc này mới thôi.

“Em không có ý định châm chọc anh đâu, em chỉ là nhắc nhở anh nên đi quan tâm Sophia nhiều một chút.” Lúc viết như thế, biểu tình Nghiêm Liệt rất nghiêm túc.

Biểu tình đùa giỡn của Sandro cũng dần dần biến mất, vì sao luôn luôn ở lúc anh tưởng đã hiểu được búp bê này thì cậu lại làm anh càng thêm kinh ngạc?

“Có ý gì? Em vốn không phải không thích anh lãng nhăng sao? Anh chuyên tâm rồi thì em lại muốn anh quay về đường cũ sao?” Sandro đương nhiên không vui.

“Cái này đâu giống.” Nghiêm Liệt lắc đầu, “Nếu như Sophia chỉ là một người phụ nữ mà anh trêu đùa trước đây thì em khẳng định sẽ mặc kệ, thế nhưng bây giờ cô ấy là vợ anh, anh ít nhiều cũng phải để cô ấy yên tâm vui vẻ.”

“Thế nào mới là yên tâm vui vẻ?” Sandro đem cậu kéo vào trong lòng ngực của mình, nhìn vào mắt cậu rồi hỏi, “Em nói cho anh biết đi, anh phải làm thế nào em mới vừa lòng?”

Cặp mắt đen láy của Nghiêm Liệt ảm đạm xuống: “Em chỉ là lo lắng...”

“Lo lắng cái gì?”

“Em đã quá hạnh phúc rồi, độc chiếm anh như thế sẽ bị trời phạt.”

Sandro cười ha hả: “Em là người của anh, không người nào dám động tới em đâu!”

Nghiêm Liệt nhìn anh, đôi mắt tĩnh lặng cứ thế lẳng lặng quan sát anh khiến anh bối rối, anh nói: “Liệt, có phải em cảm thấy như bây giờ sẽ khiến em tổn thân không?”

Nghiêm Liệt lắc đầu, cậu cũng chẳng biết nên giải thích cho Sandro như thế nào nữa, trước đây mâu thuẫn giữa bọn họ không phải là vì anh có quá nhiều tình nhân mà là cái tư thái cuồng vọng chẳng coi ai ra gì của anh, cái khí thế cao cao tại thượng bao trùm lấy anh khiến cậu rất khó tiếp thu, cho nên mâu thuẫn giữa họ càng ngày càng nhiều thêm.

Hiện tại Sandro cũng an tĩnh rồi, bên người không còn ong bướm nhưng cậu vẫn lo lắng, bởi vì cậu hiểu, biểu hiện của Sandro chỉ là thu liễm chứ nội tâm vẫn cuồng dã như cũ. Cậu lo lắng... Bởi vì yêu, cho nên lo lắng.

Sandro ôm cậu, trong mắt là ôn nhu cùng đau tiếc: “Liệt, chỉ cần em không rời khỏi anh thì anh chẳng còn gì để lo lắng. Thế nhưng nếu như em muốn rời khỏi anh thì nỗi đau đớn này còn kinh khủng hơn sự nghiêm phạt từ Thượng Đế. Em có biết hay không, anh cũng không phải không muốn an ủi Sophia, nếu như có thể, anh cũng muốn làm tròn nghĩa vụ cơ bản nhất của người chồng, thế nhưng, Liệt, hiện tại anh đã chẳng thể ôm ai khác, em cho rằng anh chưa bao giờ từng thử qua sao? Mỗi lần ôm lấy bọn họ, trong đầu anh đều là hình ảnh của em khi rơi từ tháp Eiffel xuống, ham muốn *** của anh cũng vì thế vơi dần... Liệt, em giết anh rồi đấy, em giết cái tôi vốn có của anh, nếu như em không cần anh, vậy... anh xong đời rồi.” Lần đầu tiên, người đàn ông kiêu ngạo ương ngạnh rơi nước mắt. Uốn lượn, bất đắc dĩ, giống như một con thú tuyệt vọng trong sự giam cầm.

“Liệt, vì sao? Anh đâu muốn như thế, anh vốn chỉ nghĩ vui đùa một chút với em, thậm chí nghĩ vui đùa một chút mà thôi... Thế nhưng, anh xong rồi.”

Nghiêm Liệt ôm lại anh, đem đầu của mình dán tại ***g ngực của anh, tim của cậu cứ như đã rơi xuống chảo lửa địa ngục, cậu yêu người đàn ông này rất nhiều, yêu tới không đường thoái lui.

Lẽ nào, Sandro hiện tại cũng là như thế sao?

Bọn họ bắt đầu thô bạo hôn môi đối phương, ở trong ái dục kịch liệt quên đi bản thân mình, thậm chí không nhớ rõ đã làm bao nhiêu lần, cuối cùng ở trong hoảng hốt chìm vào giấc ngủ.

Bạo vũ muốn tới Phong Mãn lâu, kỳ thực mỗi người đều mơ hồ cảm thấy được hơi nước nhẹ nhẹ.

Lúc Sandro đi làm nhận được một phong thư, khi mở ra, tay anh run rẩy, mi mắt cũng co giật mấy lần.

Đó là một xấp hình ảnh, chụp rất phiền tình cũng rất khiêu khích, biểu tình Nghiêm Liệt trông vô cùng sống động, diễm lệ bức người, ở dưới thân anh đổi thành các tư thế, tình sắc liêu nhân.

Dưới xấp ảnh này, chỉ có mấy chữ: Ngọc nát đá tan.

Sandro kinh ngạc mà nhìn, rất nhanh anh liền bấm số điện thoại của Sophia, hiển nhiên, đối phương đang đợi anh, “Cô rốt cuộc muốn làm cái gì?”

“Tôi chỉ muốn quyền lợi nên có của một người vợ.”

“Tôi cho cô quá nhiều rồi!” Sandro ngữ âm bằng lãnh.

“Đấy không phải thứ tôi muốn!” Sophia bắt đầu có chút không khống chế được, “Tôi muốn tiền tài này làm cái gì? Anh nghĩ rằng tôi là cô bé lọ lem có hoàng cung ánh vàng rực rỡ để ở là cảm thấy hạnh phúc lắm rồi? Nói cho anh biết, những thứ anh hiện tại cho tôi, ở trong gia tộc Giovanni tôi sớm đã có rồi!”

Sandro cười rộ lên: “À? Vậy cô còn muốn cái gì?”

“Sandro, tôi muốn anh, tôi chỉ muốn anh!”

“Xin lỗi, tôi không phải tặng phẩm.” tiếng cười của Sandro bắt đầu lãnh liệt.

“Chúng ta là vợ chồng đấy!”

“Tôi đã sớm nói qua với cô rồi, tôi không yêu phụ nữ.”

“Anh quá tàn nhẫn rồi! Tôi đâu muốn quá nhiều, chỉ cần anh thỉnh thoảng nán lại chỗ tôi một chốc, không được sao? Sandro, từ lúc chúng ta kết hôn đến giờ, anh chưa từng chạm vào tôi.”

“Sau này cũng sẽ không đâu.” Sandro nhàn nhạt mà nói, “Nếu như cô cảm thấy cô đơn quá thì có thể tìm đàn ông tới ở cùng, cô có tiền lại xinh đẹp, loại đàn ông nào cô không tìm được chứ?”

“Sandro!” Sophia thét chói tai, “Anh là đồ ma quỷ!”

“Cô hiện tại mới biết sao?” Sandro cười nhạt.

“Hình ảnh thì tôi đã cho anh xem, cuộn phim thì tôi đã giao cho rất nhiều người, Sandro, anh cũng không muốn sự tình đi tới thái quá đi?” Sophia nỗ lực dẹp loạn run rẩy trong lòng mình, làm phản kháng cuối cùng.

Trong vài phút, Sandro vẫn luôn trầm mặc.

Sophia cũng bắt đầu bình ổn xuống, cô nhếch môi cười, dù anh là ma quỷ thì chẳng phải cũng có nhược điểm đó sao?

Nhưng Sandro càng trầm mặc, cừ hận của Sophia đối Nghiêm Liệt liền càng sâu vài phần.

Cuối cùng, Sandro nói: “Được rồi, cô ở biệt thự chờ tôi, tôi lập tức đi qua, tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện.”

“OK.” Sophia cúp điện thoại, nhìn vào gương thấy dung nhan mình tiêu tụy quá thì liền vội vàng vàng chạy ào vào phòng tắm, quần áo của cô đẹp nhất, hầu hạ của cô tuyệt nhất, cô không tin không chiếm được một chút triu mến từ Sandro.

Nhưng khi cô ra mở cửa, cả người đều ngây ngốc. Sandro tới, còn mang theo hai người đàn ông áo đen, trong tay của bọn họ cầm V8, trong tay một người còn dắt theo con chó săn màu đen.

Con chó kia dường như đang động đực, nghe thấy được hơi thở giống cái thì liền xao động bất an, hướng cô gầm gừ.

Sophia tay chân băng lãnh.

Sandro sai người cởi hết quần áo của Sophia, cô sợ tới mức nói năng lắp bắp, khóc cầu: “Sandro, Sandro, anh muốn làm gì?”

Khi cô còn sót lại mỗi nội y, Sandro kêu người kia rời đi, nâng cầm Sophia lên, đôi mắt rực lên ánh hỏa như tới từ địa ngục: “Cuộn phim đâu?”

Nước mắt chảy đầm đìa, Sophia lấy ra dũng khí cuối cùng: “Tôi không đưa! Anh giỏi thì giết tôi đi!”

Sandro lạnh lùng cười: “Giết cô tôi còn sợ bẩn tay, xem ra cô thích bị hành hạ, vậy để con chó này phục vụ cô nhé, làm quà đáp lễ cho đồng ảnh cùng đồng phim mà cô trăm phương ngàn kế chụp được kia! Sophia, cô biết tôi hận nhất điều gì không?”

Sophia cả người run rẩy.

“Tôi cho cô biết, tôi hận nhất là người khác ngằm hãm hại tôi! Người như thế, cô có biết tôi sẽ đối phó bọn họ thế nào không? Tôi sẽ không giết, tôi sẽ để người đó thống khổ, khiến nó sống không bằng chết!”

“Sandro...” Sophia rớt cục lên tiếng khóc lớn lên, “Sandro, tôi chỉ là yêu anh mà thôi... Sao anh lại tàn nhẫn như thế?”

“Tàn nhẫn chính là cô.” Sandro cười nhạt, rời tay khỏi người cô, phủ phủ như đã chạm vào bụi bẩn, “Tôi sớm đã nói với cô, tôi không yêu phụ nữ, không nên cư xử như đứa ngu ngốc, như vậy tôi sẽ càng thêm khinh thường cô.”

“Sandro...” Sophia quỳ rạp trên mặt đất, khóc đến chết đi sống lại, “Tôi đã hiểu... Đã hiểu... Tôi sẽ hủy đám phim ảnh đó, tôi sẽ...”

Sandro xoay người bỏ đi: “Đó là tốt nhất, nếu như lại có lần sau, như vậy hình phạt sẽ không chỉ là hù dọa sơ sơ đâu.”

“Sandro! Tôi mang thai!”

Sandro đột nhiên ngừng bước, quay đầu lại nhìn Sophia.

“Đã bốn tháng rồi, tôi vốn muốn nói cho anh biết vào đêm tân hôn, cho anh một cái kinh hỉ.” Sophia ngẩng lên khuôn mặt loang lổ ánh nước, tan nát cõi lòng như muốn chết, nói, “Anh có thể không yêu tôi, lẽ nào cũng không yêu con của anh sao? Người con trai kia có thể cho anh một đứa con sao?”

Sandro bỗng nhiên cười rộ lên, một lần nữa đi trở lại, nâng mặt của Sophia: “Vậy là cô càng có thêm một thứ để dễ dàng ông nội cùng mẹ tôi, hơn nữa lại là người sinh con của tôi, tôi sẽ tôn trọng cô.”

“Tôi không cần sự tôn trọng của anh, tôi muốn anh...” nước mắt của Sophia lần thứ hai chảy xuống.

“Đáng tiếc, tôi không cần cô, nếu cô muốn ly hôn thì đó là tốt nhất.” Sandro lắc đầu, lần thứ hai rời đi.

Sandro, Sandro, Sandro... Anh là ác ma! Ác ma!

Sophia quỳ rạp trên mặt đất, cắn nát môi dưới, cũng triệt để nát cõi lòng. Đối phó với một người đàn ông cứng không ăn mềm không ăn, cô còn có thể như thế nào?

8. Chương 8

Sau đợt ấy, gia tộc Savoy đấu thầu một dự án phát triển năng lượng

Mở thầu chính là tổ chức chính phủ của Anh quốc, chỉ vẽ vẽ một cái hợp đồng thôi cũng ngót một ngàn chữ. Cùng dĩ vãng bất đồng, bởi lần này mở thầu là từ phía chính phủ, hơn nữa mục đích xuất phát là từ nguyên nhân chính trị, dự án khởi công vô cùng cấp bách, đề xuất tiêu chuẩn và thời gian đánh giá hồ sơ dự thầu sẽ được duyệt rất nhanh, một hoặc hai tuần sẽ có kết quả.

Cho dù những sóng gió giữa anh cùng Nghiêm Liệt cứ liên tiếp nảy ra, thế nhưng ở trong chuyện làm ăn Sandro cũng không hề lơ là, đây là phong cách nhất quán của anh.

Ngoại trừ ái tình, anh còn có rất nhiều mộng tưởng muốn đi thực hiện.

Bọn họ đã có giao thiệp hợp tác với công ty ở Luân Đôn hơn một năm nay, thời cơ tới thì liền chạy tới Luân Đôn cùng tranh cùng đoạt. Trong vòng vài tháng, ba người Sandro, Hornung cùng Moggi đều đã chuẩn bị tốt tất cả tài liệu đấu thầu. Mấy ngày nữa ở Luân Đôn sẽ có một cuộc họp báo, đến lúc đó uỷ ban gọi thầu cùng những công ty đấu thầu ở trên khắp thế giới sẽ tụ tập lại, theo tình hình này thì công ty đấu thầu cũng sẽ không nhiều lắm.

Gia tộc Savoy rất giàu kinh nghiệm trong lĩnh vực này, lại rất nổi tiếng, phần thắng hẳn là rất cao. Hiện nay đối thủ cạnh tranh lớn nhất là công ty A đến từ Pháp. Đã từng mấy lần đối đầu vào bọn họ, chỉ cảm thấy công ty này rất không đáng hoàng, đi con đường bất chính.

Hơn nữa Sandro đã nghe người ở bên Anh báo lại những thông tin bí mật, bởi vậy bọn họ lúc này đây toàn lực ứng phó.

Một ngày đầu thầu thành công, cái tên Savoy sẽ trở nên sáng chói lợi.

Không chỉ có ở Italia, mà là ở toàn bộ châu Âu, thậm chí toàn bộ thế giới.

Người Anh tổ chức rất nhiều cuộc party, cũng không thua gì người Pháp, bọn họ quen mở rộng tình cảm ở nơi phòng khách, uống rượu, nói chuyện phiếm, ngắm nhìn những mỹ nhân. Sau mỗi cuộc đàm phán là không thể thiếu tiệc tùng, cho nên, phàm là những người được mời thì đều phải mang theo phu nhân của mình, còn đàn ông độc thân thì khát vọng có thể có một cuộc điếm ngộ ở trong bữa tiệc này.

Vì vậy, hành trình tới Luân Đôn có hai vợ chồng Sandro – Sophia, Hornung thì lưu lại ở tổng bộ Italia.

Trên phi cơ tới Luân Đôn, Sophia vẫn luôn khách khí cùng Sandro bảo trì cự ly. Anh cảm thấy có rất nhiều thứ giữa bọn họ đã mãi mãi mất đi, Sophia có rất nhiều chi tiết khiến anh cảm thấy cô là người lạnh nhạt. Cùng dĩ vãng bất đồng, Sophia không trang điểm, kiểu tóc búi đơn giản, thiếu mất tươi cười.

Là một màu nguyên sắc, thuần túy là một phụ nữ tiêu tụy.

Lúc chạng vạng, bọn họ đi tới khách sạn ở gần công viên Hyde. Bữa tiệc sẽ bắt đầu lúc tám giờ, có thời gian hơn hai giờ để chuẩn bị. Sau khi cùng công ty ở Luân Đôn trò chuyện một hồi, Sophia cầm lấy chìa khóa, bắt đầu trốn trong phòng.

Sandro ở trong phòng bước đi thông thả một hồi, quyết định vào trong công viên đi dạo.

Trước đây khi tới Luân Đôn, anh cũng rất thích công viên Hyde. Anh thích con đường mòn nhỏ được rải bằng đá sỏi màu vàng này, mỗi bước đi đều rất chân thực. Ngày hôm nay là ngày đẹp trời hiếm có ở Anh quốc, mặt trời chiều ngả về tây, xa xa là một mặt hồ nước phấp phấp kim quang, có thiên nga đang bơi lội. Bởi vì muốn tới Anh quốc phải có hộ chiếu nên tương đối phiền phức, Nghiêm Liệt chưa tới Luân Đôn bao giờ.

Không biết tại sao, sau khi quen Nghiêm Liệt, mặc kệ anh ở chỗ nào, chỉ cần thấy cảnh sắc khác biệt liền muốn Nghiêm Liệt ở bên cạnh mình.

Chờ lúc anh về phòng, lễ phục đã được giao tới. Quần áo nón mũ chỉnh tề xong anh mới đi gọi Sophia. Khi cửa mở ra, người phụ nữ bên trong quả thực khiến anh nhận không ra. Sophia đã thay một thân lễ phục dạ hội màu đỏ tuyệt đẹp, bên hông ngoại trừ có một chút nếp gấp để trang trí ra còn có thêu lên một bông hồng đen điểm lệ. Trên mặt cũng được trang điểm rất khéo léo phối hợp cùng lễ phục, dùng tóc giả để búi thành một kiểu tóc búi cao mỹ lệ.

Sandro mỉm cười đi qua, Sophia cũng cười lại, nhẹ nhàng đỡ nâng.

Tiệc tối đặt tại một đại sảnh cao nhất của khách sạn. Nói là bữa tiệc mừng mở thầu dự án nhưng mọi chi tiết đều được đăng hết qua tạp chí rồi, vả lại ở đây đều là những người quen thuộc trong giới làm ăn, bởi vậy nói là một buổi hội họp thì có phần đúng hơn. Tất cả đều được bố trí thập phần lịch sự tao nhã, lò sưởi trong đại sảnh cũng được trang trí, hoa tươi được khéo léo bày biện ở trong mỗi góc của đại sảnh.

Lúc bọn họ tới, người cũng đã tới gần đông đủ, gã bồi bàn trẻ tuổi đi xuyên qua đám đông, tiếng đàn dương cầm cùng violon du dương xen giữa những tiếng nói ồn ào.

Lúc tám giờ rưỡi, mọi người đều im lặng, người phụ trách dự án lòng vòng một hồi, trong đó thổi phồng đủ điều. Thế nhưng xét thấy kim ngạch của dự án này rất lớn nên mọi người đều nhẫn nại nghe tới cuối cùng. Sau khi xong xuôi, mọi người cùng nâng chén chúc mừng, ở trước đông đảo người, Sandro nhìn thấy một gương mặt — Sophie do công ty A phái tới.

Sophie là một phụ nữ Pháp khôn khéo đã hơn năm mươi tuổi, trước đây Sandro đã cùng bà giao thiệp qua vài lần. Ấn tượng sâu nhất chính là chiếc vòng tai siêu lớn trên khuôn mặt được trang điểm đậm vô cùng xinh đẹp của bà.

Bề ngoài của bà rất khoa trương, trí tuệ của bà cũng tuyệt đối giảo hoạt.

Sandro đang suy nghĩ làm sao ứng phó thì Sophie hướng anh đi tới, hiển nhiên, bà cũng đã thấy anh rồi.

“Này, Sandro, cậu có tốt không đây?” Bà ôm một tay lấy anh, cách mặt anh rất xa mà hôn gió hai cái cực vang.

Sandro nghĩ anh cùng quý bà Pháp này dường như cũng không thân tới nỗi vậy.

Anh dùng chén rượu cụng ly với bà, cười: “Quý bà đây vẫn mê người như thế.”

Sophie cười đến run rẩy hết cả người: “Cậu vĩnh viễn luôn ngọt ngào như thế, tôi sợ nếu cùng cậu nói chuyện nữa thì giá dự thầu của công ty tôi đều tiết lộ hết cho cậu mất thôi.”

“Phải không? Tôi đây cũng không thể buông tha cho cuộc làm ăn siêu lớn này nha. Có điều hợp đồng luôn thuộc về người trả giá thấp mà.” Sandro nói rất tự nhiên, qua mấy tháng nay tính ra, công ty A báo giá cao hơn bọn họ không ít.

Lúc này Sophia cũng đi tới: “Darling, quý bà Sophie vừa nói anh là người yêu cũ của bà ấy đó.” Cô cười rất lễ phép.

“Sophia, cô có thể có một ông chồng lắm tiền lại đẹp trai thế này thực sự là hạnh phúc muốn chết.” Sophie nắm tay Sophia cười ha ha.

“Sao lại không cơ chứ, hạnh phúc đến không giống người thường, tầm nhìn của chồng em rất cao siêu. Có đúng hay không, Sandro?” Sophia dựa vào trên vai Sandro, cười như không cười.

Sau đó ở trong vũ hội, Sophia biến mất hơn một giờ, Sandro nghĩ có thể là cô ấy mỗi một nên tùy cô muốn đi đâu thì đi. Chờ khi Sophia quay về thì vũ hội đã sắp kết thúc. Cuối cùng ở những khúc nhạc cuối, dưới ngọn đèn mờ ảo, anh đưa tay nhẹ nhàng đặt lên eo cô, cô tựa vào bờ vai anh. Anh ngửi thấy rất rõ mùi hương nồng đậm trên người cô, liền không tự chủ được mà bắt đầu hoài niệm hương thơm nhàn nhạt trên người Nghiêm Liệt.

Ngày thứ hai là ngày trả giá đấu thầu, bởi vì tổng công ty bên kia có thông báo khẩn cấp, liên quan đến vấn đề cổ phiếu ra thị trường ở châu Á, Sandro liền để việc đấu thầu cùng mọi chuyện của hội nghị mở thầu cho Moggi, cũng may đã nói được rất nhiều quan hệ, mà năng lực làm việc của Moggi thì Sandro luôn yên tâm.

Vì vậy anh liền cùng Sophia vội vã trở về Italia.

Chuyện tổng bộ hóa ra chỉ là một hồi sợ bóng sợ gió, Sandro cũng an tâm hơn, ngồi chờ tin lành từ Moggi.

Ngày thứ ba, anh thấy trên bàn có một phong thư, mở ra, đọc xong, chỉ cảm thấy có người đem một thùng băng đồ ào ào từ trên đầu anh.

[Sophia bán đứng Savoy rồi!]

Sandro vội vàng gọi điện thoại đến Luân Đôn: “Moggi? Tình huống bên kia thế nào?”

“Gọi thầu cuối cùng thuộc về Pháp rồi.” Thanh âm Moggi rất nhỏ.

Sandro cụt hứng ngồi trở lại trên ghế, Sophia, Sophia, đồ đàn bà điên!

Khi Nghiêm Liệt nhận được thiệp mời của Sophia, cậu nghĩ có lẽ Sophia muốn ra đòn phủ đầu với cậu, cho nên không muốn kinh động Sandro. Cậu quyết định đơn độc đi gặp cô ta.

Khi cậu mới bước ra phòng khách thì vừa vặn gặp được Hornung, thấy cậu nón mũ chỉnh tề như muốn xuất môn thì liền hiếu kỳ hỏi: “Liệt, cậu muốn đi đâu à?”

Nghiêm Liệt gật đầu, sau đó đem thiệp mời của Sophia ra.

Hornung nhìn một chút, thở dài: “Hay là chờ Sandro trở về đi?”

Nghiêm Liệt lắc đầu: “Không thể quá ỷ lại Sandro.”

Hornung cười cười: “Cậu đi tôi sẽ lo lắng, thôi, tôi đi cùng cậu nhé.”

Nghiêm Liệt gật đầu, nhưng vẫn vỗ vỗ vai Hornung: “Các anh đem tôi trở thành cái gì rồi thế?”

“Búp bê dễ vỡ nha.” Hornung học khẩu khí của Sandro, nói giỡn.

Nghiêm Liệt lườm hẩn một cái, Hornung cười to: “Đi thôi, tôi lái xe chở cậu qua, xem Giovanni tiểu thư có chuyện quan trọng gì nào.”

Đó là một biệt thự hai lầu. Phòng chính là điển hình của phong cách Bắc Âu, trần màu đỏ, mặt tường vàng nhạt, nằm cách đường lớn không xa, trước nhà có một khoảng sân để đỗ xe.

Cửa biệt thự bị khóa, Nghiêm Liệt cùng Hornung hai mặt nhìn nhau, không thể làm gì khác hơn là đứng nguyên trong sân, sau đó thấy Sophia từ trong phòng ở lầu hai đi tới, đứng trên sân thượng.

Cô rất gầy, trên mái tóc chỉ buộc một chiếc khăn màu lam, áo sơ mi rộng thùng thình, quần jean khiến không ai nhận ra dấu hiệu mang thai nơi cô.

Cô cười chào hỏi: “Xin lỗi, tôi muốn nói chuyện với cậu.”

Nghiêm Liệt cười cười, cậu phải chuyên tâm lắm mới thấy rõ môi Sophia mấp máy cái gì, điều này làm cho cậu không kịp suy nghĩ những vấn đề khác.

“Tôi mang thai rồi.” Cô kiêu ngạo tuyên bố, có lẽ, mỗi người phụ nữ khi được làm mẹ đều tỏa ra hào quang này.

Nghiêm Liệt ngơ ngẩn, Hornung lặng lẽ cầm tay cậu, lạnh, rất lạnh.

“Đây là con của tôi và anh ta.” Cô mỉm cười, “Cậu cảm thấy thế nào?”

Nghiêm Liệt từ chối cho ý kiến.

Cô cũng không để ý đến việc cậu làm ra phản ứng gì, nói thẳng: “Tôi rất yêu Sandro, thế nhưng, anh ta không yêu tôi. Cậu đã trải qua cảm giác khi bị người mình yêu nhất cự tuyệt chưa?”

Nghiêm Liệt vẫn như cũ lặng im mà đứng.

“Cho dù tôi có con của anh ta, anh ta vẫn lãnh khốc rời khỏi tôi, vì sao? Vì mày! Tất cả đều là bởi vì mày! Mày là yêu tinh tới từ phương Đông!”

Hornung nói: “Sophia, cô bình tĩnh một chút, đây không phải là lỗi của bất luận kẻ nào, chỉ là Sandro không thể yêu nữ giới mà thôi, đây là thiên tính, tựa như tồn tại của bầu trời cùng hải dương, miễn cưỡng không được.”

Sophia ha hả cười nhạt: “Thiên tính? Nếu như thiên tính của loài người là như vậy thì địa cầu này sớm bị hủy diệt rồi! Nghiêm Liệt, mày không cảm thấy thẹn sao? Cướp đi hạnh phúc của một người phụ nữ, cướp đi gia đình của một đứa trẻ, mày sẽ bị ma vương nghiền nát! Linh hồn của mày vĩnh viễn cũng không chiếm được an bình, mày cả đời sẽ không có được cứu chuộc!”

“Được rồi!” Hornung hướng Sophia rống giận.

Nghiêm Liệt kéo tay hẩn, để hẩn chuyển lời tới Sophia.

Hornung nói: “Sophia, Liệt nói cho cô biết, cậu ấy sẽ rời khỏi Sandro, cho cô cùng con cô một gia đình, mong cô đừng hận Sandro nữa.”

Sophia cười nhạt: “Không cần nữa rồi! Tôi chẳng cần gì nữa! Tôi biết, tôi vĩnh viễn cũng không chiếm được trái tim của anh ta!”

Không đợi Nghiêm Liệt cùng Hornung hiểu được ý nghĩa trong lời cô nói, cô đã nhảy từ trên sân thượng xuống, đập đầu vào đá cẩm thạch trên mặt đất, dòng máu chảy thấm đẫm sỏi đá, lời của cô vẫn ở trong gió phiêu đảng: “Ta sẽ cho các người vĩnh không được siêu sinh...”

Sandro vừa lái xe chạy tới, ngã nhào ở trên đất.

Rối loạn, rối loạn, tất cả đều hỗn loạn cực kỳ.

Truyền thông rót cuộc bắt được cơ hội để mà trắng trợn tuyên bố, trên đầu mỗi trang báo đều là những dòng chữ câu khách:

Vợ nhảy lầu vì chồng yêu đồng tính.

Savoy gia tộc bí sử, nam sủng thiên hạ!

Đồng Phương nam sắc mị lực ở đâu? Lại bức bách vợ người tự sát!

Gia tộc Giovanni lửa giận ngút trời, bọn họ than thở khóc lóc, lên án hành vi phạm tội của Sandro, không cần bồi thường, không phải nói xin lỗi, chỉ cần lấy mạng đền mạng.

Lão gia cũng ngồi không yên, nổi giận dưng dưng mà từ Torino chạy tới, mẹ ruột của Sandro cũng mất hết mặt mũi, chạy từ Florence tới chỉ trích con trai.

Sự kiện lần này ảnh hưởng to lớn, gièm pha sâu nặng, thậm chí còn vượt qua cả sự kiện nhà thiết kế Gianni Versace bị ám sát ở bãi biển Miami, cùng với vụ ông hoàng thiết kế Gucci chết kì lạ.

Toàn bộ Milan đã loạn xạ bát nháo, có chữ bậy, có phân tích, có đau khổ, tất cả mọi người đều bày ra sắc mặt cực kỳ bi thương cực kỳ lên án mà ở tại chỗ múa tay múa chân.

Ai cũng không nghĩ tới, đương sự đang lâm vào hoàn cảnh tồi tệ như thế nào, Nghiêm Liệt thì lại muốn rời đi.

Fran hoảng hốt, Hornung khiếp sợ, mọi người ở trong lâu đài đều khe khẽ nói nhỏ, nguyên rửa cậu là kẻ vô tình vô nghĩa không lương tâm, thật là một ác ma.

Nghiêm Liệt rốt cuộc cũng nhận lại được giấy tờ tùy thân của mình, cùng với hộ chiếu do cục hải quan Trung Quốc chứng minh, điều này khiến việc cậu về nước không còn khó khăn gì nữa

Thế nhưng, vấn đề không ở chỗ này, Fran cùng Hornung đều không rõ chính là, tại loại thời khắc phi thường này, Nghiêm Liệt thoát nhìn rất trầm tĩnh, vẫn như thường lui tới, chỉ là hơi chút gầy chút, sắc mặt không dễ nhìn lắm.

Sandro nắm chặt vai cậu mà rống giận: “Em muốn đi sao?”

Cậu gật đầu.

Sandro đem cậu đẩy ngã trên mặt đất: “Khốn nạn! Khốn nạn! Khốn nạn!”

“Hãy an tĩnh lại đi.” Nghiêm Liệt viết cho anh nhìn, lại bị anh ném đi.

“Được rồi! Tôi không bao giờ muốn nghe thuyết giáo chết tiệt của em nữa, em bây giờ là đang sợ sao? Em muốn chạy trốn đi? Em là đồ nhu nhược!”

Nghiêm Liệt lặng lẽ mà nhặt lên bảng viết: “Anh cứ nhiệt huyết như thế rất buồn cười đấy.”

Sandro cảm thấy có một cỗ máu nóng xông lên đỉnh đầu, anh hiện tại hận không thể xé rách búp bê Đồng Phương chết tiệt này!

“Sandro, uy hiếp chân chính xuất từ suy tư bình tĩnh đấy.”

Sandro bỗng nhiên đứng thẳng thân thể: “Em hiện tại đang uy hiếp tôi sao?”

“Bi kịch đã phát sinh, biểu đạt tình cảm cũng không thể văn hời, không bằng tận lực giảm bớt tổn thất.”

“Chết tiệt! Tôi đâu cùng em nói những chuyện này, em nói cho tôi biết vì sao phải đi?”

“Anh hiện tại rất dễ dàng bị chọc giận, anh phải học cách khống chế tình cảm của mình.”

“Nếu em có dũng khí rời khỏi tôi một bước, tôi sẽ giết em trước!”

“Có rất nhiều người luôn bất mãn với anh, cho nên khi mọi người phát hiện có một lý do tuyệt vời để lợi dụng như thế này thì đều sẽ tận dụng triệt để, sau đó đem đủ loại bất mãn cùng kích động đều phát tiết ra, cũng bởi vậy mà cảm thấy mỹ mãn. Anh biết không, cây cao đón gió, hướng chi anh cũng chẳng phải đại thụ che cả bầu trời.”

“Tôi không cần lo cho người khác! Tôi nghĩ hỏi em rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?”

“Sandro, em muốn rời đi.”

“Em là đồ phản bội! Em nhu nhược! Tên đáng chết!”

“Được rồi, em thừa nhận em như thế đấy.”

“Nghiêm Liệt! Em đừng có mà dạy tôi cái này dạy tôi cái kia nữa, những mưa mưa gió gió bên ngoài hà tất phải quan tâm? Vì em, tôi có thể cô phụ toàn bộ thế giới! Một người phụ nữ đã chết thì có là gì!” Sandro cười nhạt, diện mục dữ tợn.

“Sandro, anh điên rồi. Anh biết mà, em không đáng để anh như thế.”

“Tôi nói đáng là đáng!”

“Xin lỗi, em không thể có cảm giác mãnh liệt như thế. Em cần sinh tồn cho nên lợi dụng anh, với em mà nói, điều này rất dễ dàng.”

“Em là đồ tiểu ác ma!” Sandro thực sự điên mất rồi, anh kéo chặt Nghiêm Liệt, xé rách quần áo của cậu, Nghiêm Liệt giãy giụa lui về phía sau, thuận lợi bắt được một cái gì đó. Lúc ngã xuống giường, cậu bắt được một cái gối ôm, che ở trên đầu Sandro.

Đã thần trí mất hết, Sandro trở tay bóp cổ cậu, cứ như vậy gắt gao bóp chặt... Nghiêm Liệt dần dần không thể hô hấp.

Rốt cuộc phá được cửa ra, Hornung vội tiến lên, giật Sandro ra: “Cậu điên rồi, như vậy sẽ giết chết cậu ấy đấy.”

Sandro cũng không nói, chỉ là gắt gao nhìn Nghiêm Liệt, con mắt đỏ lên, như máu địa ngục.

Nghiêm Liệt chậm rãi đứng lên, thay đổi một bộ quần áo, hướng ra ngoài cửa.

Hornung chắn trước người cậu, hỏi: “Liệt, cậu thực sự muốn đi?”

Cậu gật đầu.

“Vì sao?”

Đưa lưng về phía Sandro, Nghiêm Liệt sắc mặt tái nhợt, đột nhiên trong ***g ngực cuộn cuộn, muốn nôn mửa, cậu dùng tay che lại miệng, một ngụm máu tươi phun ra, Hornung kinh hãi, lại bị cậu dùng tay kia chặn lại. Đối Hornung, Nghiêm Liệt chậm rãi lắc đầu.

Hornung đột nhiên muốn khóc, y rút ra khăn tay cho Nghiêm Liệt chà lau, nhỏ giọng thì thầm: “Liệt, Liệt, tội gì đâu... Đây không phải là cậu sai, lại càng không là tội của cậu, hà tất đều kéo vào mình hết như vậy.”

Nghiêm Liệt cười, ôm chặt lấy y: “Giúp tôi chăm sóc Sandro nhé.”

Nghiêm Liệt đi, Hornung thất vọng mà đứng nhìn, trong tay có tờ giấy cuối cùng do Nghiêm Liệt lưu lại: Không nên bi thương, không nên đau hàng, anh là hùng ưng của dãy Apennine, anh phải bay lượn, bay về phía thái dương, cho dù bị mặt trời chói chang đốt cháy; cũng phải nghe được tiếng khung thép của người đàn ông siêu việt — boong boong vang.

Nước mắt Hornung cứ cuộn cuộn rơi xuống, y quay lại ôm lấy Sandro, nước mắt không tiếng động rơi ròng ròng.

Khi sự tình phát sinh, không ai quan tâm Nghiêm Liệt sẽ chịu tổn thương ra sao, thế nhưng từ đầu tới đuôi, cậu mới là người vô tội nhất.

Cậu tái nhợt, cậu gầy gò, cậu nôn ra máu, đơn giản là bởi cậu quá thiện lương, nguyên rửa của Sophia đã ứng nghiệm rồi, cậu vĩnh viễn cũng không thoát khỏi ác mộng này. Có đúng hay không ở trong mỗi giấc mơ của cậu, đều là máu tươi đầm đìa?

Thế nhưng tới loại thời điểm này cậu vẫn vì Sandro suy nghĩ, hiện tại bọn họ cần xa nhau, cần bình tĩnh, cần đem tình cảm này đóng băng một thời gian, cậu đến tận cùng đã đứt từng khúc ruột ở trong bóng đêm thế nào?

Cậu bé đáng thương, sẽ không khóc, sẽ không thể nói, đối mặt mọi người chỉ trích cũng chỉ có thể trầm mặc, chỉ mãi trầm mặc... Thế nhưng Hornung rốt cuộc cảm giác được rồi, trong sâu thẳm linh hồn cậu đang khóc, đang rên rỉ, ở khi cậu cần người bên cạnh nhất lại chẳng có một ai tới an ủi cậu.

Hornung cảm thấy tim của mình cũng đang run rẩy, y hướng Sandro rống lên: “Chết tiệt! Nếu như cậu không đứng lên, Liệt sẽ là của tôi đấy! Tôi không yêu đàn ông, thế nhưng tôi thực sự thực sự đã yêu cậu ấy! Cậu là cái đồ khốn nạn không biết phân tốt xấu! Khốn nạn! Tôi khó chịu muốn chết đây, Sandro chết tiệt!”

Sandro ngơ ngác nghe y khóc kêu, nhìn tờ giấy kia trong tay y, nền trắng chữ xanh, phong cách của riêng cậu, những chữ màu xanh này chậm rãi khuếch tán, khuếch tán thành màu lam u buồn của biển cả, đem anh bao phủ...

Công ty Savoy ở Milan.

Ông tổng đã vài ngày không tới công ty rồi, trong công ty nhân tâm hoảng sợ, lời đồn đại chuyện nhảm bay đầy trời, thậm chí đã có người dự định từ chức rồi.

Buổi sáng, mọi người lục tục chạy tới, mỗi người đều một bộ lười biếng, bởi vì không có việc gì có thể làm, tới công ty rồi cũng chỉ có nhàn ngôn toái ngữ.

Thế nhưng, vừa bước vào cửa lớn đã phát giác không khí hôm nay không tầm thường, mơ hồ có một loại khí tức khiến cho bọn họ ở trong nháy mắt phần chấn tinh thần, đó là một loại từ trường lực của vương giả.

Quả nhiên, ở trong đại sảnh, Sandro đã ngồi ở nơi ấy, một thân tây trang đen tuyền, trang nghiêm, túc mục.

Mọi người cho rằng sẽ thấy hình dạng sứt đầu mẻ trán, ủ rũ không phần chấn của anh, thậm chí cho rằng anh sẽ rời xa công việc của mình, để Fran tới nhận. Dù sao nghe nhân viên nội bộ nói, lão gia đã dự định cho nhị công tử Fran thay anh, vì vấn đề mặt mũi của gia tộc Savoy.

Thế nhưng, hiện tại xuất hiện ở trước mặt bọn họ chỉ là một ông tổng gầy đi một ít, tinh thần lại càng có thêm, ánh mắt của anh tựa hồ càng ngày càng lợi hại, như hùng ưng khiến đám nhân viên trẻ nãi công việc phải hoảng sợ.

Đột nhiên ngay trong nháy mắt như vậy, mọi lời đồn đều tự sụp đổ, đám tin tức vớ vẩn kia cũng chỉ là bụi bặm, ai không có cuộc sống cá nhân của riêng mình? Cho dù thực sự là như vậy thì có làm sao chứ? Anh vẫn là nhân vật phong vân trên thương trường, anh vẫn là người đứng đầu của công ty bọn họ, anh vẫn là Alessandro Savoy!

Không, anh tựa hồ càng làm cho người ta kính nể, càng làm cho người ta sợ hãi, một người đàn ông trải qua sóng gió như thế mà vẫn đứng sừng sững, đã đủ đáng giá làm mọi người kính trọng, mà từ ánh mắt của anh, mọi người cũng nhìn thấy một người đàn ông thay xương đổi thịt, càng thêm trưởng thành.

Cùng ngày, Alessandro Savoy lần đầu tiên chính thức tiếp nhận một cuộc phỏng vấn truyền thông, anh nói — Đúng vậy, tôi có một người yêu đến chết không rời, em ấy ở phương Đông, em ấy là nam.

Về bi kịch của Sophia, đây là lỗi của tôi, cũng là sai của cô ấy, không không, chúng ta đừng nên truy cứu xem đến tận cùng chuyện này là lỗi của ai nữa, dù sao bi kịch cũng đã xảy ra, và tôi sẽ tỉnh lại; đồng thời đã triệt để tỉnh lại, tôi thể nghiệm được sự đáng sợ của đồ kỵ.

Ở trong cái đất châu Âu này, lịch sử phi thường kỳ quái, chuyện gì đều phải phát sinh vài lần, ái tình càng không ngừng trình diễn, bi kịch càng không ngừng chồng chéo, mọi người vẫn lại cứ mãi lặp đi lặp lại một chuyện đã qua: đồ kỵ. Chuyện đáng thẹn như vậy đã xuất phát từ nguyên nhân nào mà cứ mãi lặp lại như thế?

Chiến tranh thành Troy cũng bắt đầu từ đồ kỵ, bi kịch của Othello cũng là khởi nguồn từ đồ kỵ, rất nhiều rất nhiều bi kịch cứ xảy ra như vậy, mọi người đem ái tình lý giải thành công thức hoá gì đó, rồi tự đem nó trở thành tài sản riêng của mình, điên cuồng bá đạo muốn độc chiếm.

Người yêu của tôi đã nói cho tôi biết rằng, ái tình cũng có tôn nghiêm cùng tự do của chính nó, ái tình cần trung thành, nhưng cần khoan dung, ái tình không phải lửa địa ngục hủy diệt đi tất cả, mà phải là thần thánh khôi phục lại ánh sáng tới từ thiên đàng, nếu như nói tôi đã từng ở trong địa ngục trầm luân, như vậy là do cậu ấy đã mở cho tôi một con đường tới cánh cửa ái tình, nó khiến tôi tang thương, nhưng lớn hơn nữa là khiến tôi trưởng thành.

Tôi biết mọi người đổi chuyện tình này của tôi ôm suy nghĩ như thế nào, cậu ấy không biết nói, ở trong đời thường cậu ấy là một người tàn tật, ở trong y học cậu ấy là một người khiếm khuyết, thế nhưng ở trong tim tôi, cậu ấy rất đổi bình thường. Mọi người luôn dùng môi lưỡi để nói ra những lời chửi rửa nhục mạ đối phương, nhưng ngoại trừ dùng để ăn cơm duy trì sinh mệnh, nó còn dùng để duy trì sự tốt đẹp trong tình cảm giữa người và người, nó sẽ làm cho chúng ta trang bị phẩm giá con người tốt hơn.

Tại sao lại không chứ?

Cảm tạ thiện ý của mọi người.

Tôi sẽ rời đi nơi này, Alessandro Savoy, người yêu của tôi ở phương Đông, tôi sẽ để cậu ấy tự hào vì phân tình cảm này.

Một năm sau, Trung Quốc, thành phố B, một cửa hàng bán hoa nho nhỏ.

Chủ quán là một người con trai đẹp hơn cả hoa.

Hàng xóm đã quen với sự hiện hữu của cậu, thậm chí mừng rỡ với sự hiện hữu của cậu, tuy rằng cậu không biết nói, thế nhưng mỗi buổi sáng thấy cậu cũng đã khiến tâm tình cả ngày của họ thêm ngọt ngào đầm tĩnh rồi.

Tại nơi hoa sắc muôn màu này, chỉ có một bồn hoa nho nhỏ, hơn nữa lại chẳng bán, cậu trai dường như rất yêu thích nó, bình thường đều thấy cậu cẩn thận tỉ mỉ tưới nước tĩa cành cho nó, đôi khi còn như đang thì thầm tâm sự cùng nó, cậu trai vốn dĩ cảm điếc nhưng lại cùng chậu hoa tâm sự nên càng thêm quý dị, mọi người đoán rằng bồn hoa này có lẽ có lai lịch không tầm thường.

Có vài người hiểu về hoa thì đều biết đó là loài hoa Pensee, có người nói ngôn ngữ loài hoa của nó là đại biểu cho tưởng niệm vĩnh hằng.

Trong thần thoại Hy Lạp đã miêu tả cây hoa Pensee như thế này, nó vốn chỉ có một màu trắng, nhưng vì nữ thần tình ái chẳng may bị gai đâm vào tay, nàng đau đến nổi máu cùng nước mắt cũng rơi vào cánh hoa, sau đó thì loài hoa này có ba màu trắng vàng lam.

Cây hoa Pensee thần bí, cậu trai thần bí, đang tưởng niệm một người nào đó cũng thần bí?

Ngày nào đó, là khi trời đầu thu, trời cao khí sáng, mấy cửa hiệu đều mở toang cửa nhà, dự định chính thức buôn bán, bỗng nhiên một trận âm phong kéo tới, mọi người sợ run cả người, sau đó thì thấy một đám người mặc áo đen đeo kính râm từ xa đi tới, khí thế kiêu ngạo, mọi người trong tâm run rẩy, nhìn hình thức thể này thật giống cảnh bắn nhau để trả thù của bọn xã hội đen trong phim truyền hình, rất dọa người!

Mọi người lại vội vàng lùi về trong phòng, từ cửa sổ ngó ra ngoài mà lòng còn sợ run, chỉ thấy phía sau bọn người áo đen còn có một chiếc xe thể thao Ferrari phong cách, người ở bên trong họ không nhìn rõ lắm, hẳn là một người đủ tiêu chuẩn ở trong nhóm xã hội đen đi.

Những người đó đi tới trước cửa của cửa hàng bán hoa, chia làm hai hàng đứng ở hai bên, cửa xe Ferrari mở ra, một người đàn ông ngoại quốc cao lớn từ trong xe đi ra, cũng là toàn thân màu đen, lại mang kính râm, khí chất lại hiển nhiên cùng đám lâu la bất đồng, mọi người không nhận được trong tâm thâm than: Đại phiêu dân quả nhiên bất đồng với tiểu bại hoại!

Ai nha, bọn họ là đi tới cửa hàng bán hoa của Nghiêm Liệt đó, chẳng lẽ Liệt mà bọn họ thích nhất đặc tội với xã hội đen rồi?

Mọi người lại bắt đầu lo lắng.

Chỉ là lo lắng, không ai dám đứng ra.

Nghiêm Liệt đang chỉnh lý hoa tươi, không nghe được động tĩnh bên ngoài, thẳng đến khi có người vỗ vai cậu, cậu mới quay đầu, sau đó cậu thấy được khuôn mặt cười tươi rói của Hornung.

Cậu ngây người vài giây đồng hồ, bỗng nhiên ném hoa trong tay xuống, ôm cổ Hornung, vừa cười vừa nhảy.

Hornung, Hornung, Hornung, cậu không tiếng động mà hô, lòng tràn đầy vui sướng “Hornung, anh rất cực cũng tới, anh có biết tôi nhớ anh cỡ nào không.”

Hornung cũng nói: “Phải nha phải nha, mỗi ngày mỗi đêm tôi đều nhớ tới cậu, đã sớm hận không thể tới thăm cậu rồi, thế nhưng... Không giúp tên kia đứng lên một lần nữa, không để khung thép của hắn một lần nữa vang lên, sợ rằng cậu cũng không thêm để ý tới tôi à nha!”

Nghiêm Liệt nhìn y, bỗng nhiên lại hung hăng mà ôm lấy y.

Hornung chậm rãi đẩy cậu ra, nhìn vào mắt cậu rồi nói: “Liệt, tôi muốn hôn cậu.”

Nghiêm Liệt kinh ngạc nhìn y, khuôn mặt đỏ ửng, nhưng vẫn chậm rãi nhắm lại hai mắt.

Hornung tà tâm mừng thầm, vừa định cúi đầu xuống thì một lực đạo thật lớn đem y đá ra xa, rơi bịch xuống đất tới nỗi cái mông đều thành hai nửa.

Nghiêm Liệt đợi nửa ngày, cũng không thấy động tĩnh, mở mắt ra, liền thấy được người đàn ông tuấn lãng cao ngất, cậu ngơ ngẩn.

Người ấy hỏi: “Bông hoa của chúng ta đã nở chưa?”

Nghiêm Liệt gật đầu, nước mắt tràn đầy vành mắt.

Người đàn ông thở dài một tiếng, ôm lấy cậu, sau đó cầm tay cậu rồi nói: “Anh không hủy diệt Savoy, hiện tại nó còn cường đại hơn trước đây, anh đã giao cho Fran rồi, hiện tại anh tự do rồi, triệt triệt để để mà tự do rồi, Liệt... Liệt, anh còn xứng với em nữa không?”

Nghiêm Liệt kiên quyết gật đầu, hung hăng mà khóc, liều mình mà cười; Sandro, anh vẫn luôn xứng với em; em vẫn luôn yêu anh; Anh luôn là người mà em đã mong ước ngay từ khi sinh ra; Là người em đang tìm kiếm suốt cuộc đời này, là Sandro mà em yêu nhất...

Sandro dịu dàng hôn lên môi cậu, trịnh trọng mà đặt lên ấn ký rằng cả cuộc đời này họ thuộc về nhau.

Đúng vậy, chúng ta yêu nhau.

Khi thiên lôi câu động địa hỏa, ngoại trừ thiêu đốt tất cả, chúng ta nào có lựa chọn khác.

Toàn văn hoàn

Chút ít tâm sự của người edit

~Đây là bộ Nhật hải lòng nhất, tính cho tới nay.

Ừ thì với đứa văn chỉ được trên trung bình như mình thì đây coi như là một bộ xuất sắc nhất của mình. Tất nhiên là công lao to lớn của anh Ngạo đẹp trai cute là một phần to vô cùng to

~~ Nó chỉ vắn vắn trong 103 trang word. Ngắn, nhưng chẳng ngắn tí nào cả. Lúc edit cứ phải nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ tới nghĩ lui nên viết cái câu này cái câu đó như thế nào cho xuôi, lại còn phải lóc xóc chạy đi dò wiki google baike về tất tần tật kiến thức loằng bà ngoằng trong truyện nữa. Cái ấy thiệt toát mồ hôi quá đi ~.

Nhưng vui, làm xong thì thở cái phào, thấy sung sướng quá đi thôi. Cảm giác như mình vừa mới nhảy qua 1 cái hồ lửa ấy =))

– Vui nhất cái đoạn kể về quảng trường Milan cùng thánh đường ấy, dịch sai một cái tên quảng trường và phố mua sắm ~. Hai đứa đạo nhà sách lại vớ được một quyển sách ảnh về du lịch Italia, quyển đó chia là cả chục quyển. Có quyển về Milan. Ôi, lúc đó thấy mà gào ầm lên ý ~ Tiếc là tiền không có nên không mua

đc quyển đó về. Đắt quá. Hình ảnh trong đó nhìn mà phát thèm. Hai con nhât trí nao kia làm cho cổ cho
lắm xiên rủng rỉnh thì sẽ chạy qua Milan ngắm nghía đầu tiên =))

Cảm ơn các bạn đã theo dõi và ủng hộ Nhật nhé

~Tiếp tục chạy tiếp sức nào * cổ lên cổ lên *

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-thien-loi-cau-dong-dia-hoa>